

32000L0012

26.5.2000

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 126/1

DYREKTYWA 2000/12/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
z dnia 20 marca 2000 r.
odnosząca się do podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 47 ust. 2 zdania pierwsze i trzecie,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 73/183/EWG z dnia 28 czerwca 1973 r. w sprawie zniesienia ograniczeń w swobodzie przedsiębiorczości i swobodzie świadczenia usług w zakresie działalności na własny rachunek banków i innych instytucji finansowych ⁽³⁾, pierwsza dyrektywa Rady 77/780/EWG z dnia 12 grudnia 1977 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe ⁽⁴⁾, dyrektywa Rady 89/299/EWG z dnia 17 kwietnia 1989 r. w sprawie funduszy własnych instytucji kredytowych ⁽⁵⁾, druga dyrektywa Rady 89/646/EWG z dnia 15 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania oraz prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe, zmieniająca dyrektywę 77/780/EWG ⁽⁶⁾, dyrektywa Rady 89/647/EWG z dnia 18 grudnia 1989 r. w sprawie wskaźnika wypłacalności

instytucji kredytowych ⁽⁷⁾, dyrektywa Rady 92/30/EWG z dnia 6 kwietnia 1992 r. w sprawie nadzoru skonsolidowanego nad instytucjami kredytowymi ⁽⁸⁾ oraz dyrektywa Rady 92/121/EWG z dnia 21 grudnia 1992 r. w sprawie nadzoru i kontroli wysokiego ryzyka ponoszonego przez instytucje kredytowe ⁽⁹⁾ były kilka razy zmieniane w istotny sposób. Aby zapewnić przejrzystość i spójność wspomnianych dyrektyw, powinny one zostać skodyfikowane i połączone w jeden tekst.

- (2) Na mocy Traktatu zabroniona jest wszelka dyskryminacja w odniesieniu do przedsiębiorczości i świadczenia usług, oparta albo na przynależności państwowej, albo na fakcie, że przedsiębiorstwo nie ma siedziby w Państwie Członkowskim świadczenia usług.
- (3) W celu ułatwienia podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe zachodzi potrzeba usunięcia stwarzających największe przeszkody różnic w ustawodawstwach Państw Członkowskich dotyczących zasad, którym podlegają te instytucje.
- (4) W sektorze instytucji kredytowych, z punktu widzenia zarówno swobody przedsiębiorczości, jak i swobody świadczenia usług finansowych, niniejsza dyrektywa stanowi zasadniczy instrument dla urzeczywistnienia rynku wewnętrznego — który to kierunek działania został ustalony w Jednolitym Akcie Europejskim i został określony w formie harmonogramu w Białej Księdze Komisji.
- (5) Do celów zarówno ochrony oszczędności, jak i stworzenia równych warunków konkurencji między instytucjami kredytowymi, środki służące koordynacji działalności tych instytucji muszą mieć zastosowanie do nich wszystkich. Należy jednak odpowiednio uwzględnić, tam gdzie ma to zastosowanie, obiektywne różnice w statutach tych instytucji i w odpowiednich celach tych instytucji, przewidzianych w ustawodawstwach krajowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 157 z 25.5.1998, str. 13.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 18 stycznia 2000 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 13 marca 2000 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Dz.U. L 194 z 16.7.1973, str. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 322 z 17.12.1977, str. 30. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 98/33/WE (Dz.U. L 204 z 21.7.1998, str. 29).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 124 z 5.5.1989, str. 16. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/30/WE (Dz.U. L 110 z 28.4.1992, str. 52).

⁽⁶⁾ Dz.U. L 386 z 30.12.1989, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 95/26/WE (Dz.U. L 168 z 18.7.1995, str. 7).

⁽⁷⁾ Dz.U. L 386 z 30.12.1989, str. 14. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 98/33/WE.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 110 z 28.4.1992, str. 52.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 29 z 5.2.1993, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

- (6) Dlatego też zakres wspomnianych środków powinien być jak najszerszy, obejmując wszystkie instytucje, których działalność polega na przyjmowaniu od ludności środków podlegających zwrotowi zarówno w postaci depozytów, jak i w innej postaci, na przykład poprzez ciągłą emisję obligacji i innych porównywalnych papierów wartościowych, oraz udzielaniu kredytów na własny rachunek. Należy uwzględnić konieczność stosowania wyjątków w przypadku niektórych instytucji kredytowych, do których przepisy niniejszej dyrektywy nie mogą mieć zastosowania. Przepisy niniejszej dyrektywy nie naruszają możliwości stosowania ustawodawstw krajowych, które wymagają od instytucji kredytowych specjalnych zezwoleń dodatkowych na prowadzenie określonych rodzajów działalności czy też na podejmowanie określonych czynności.
- (7) Przyjęte podejście zakłada dokonanie jedynie zasadniczej harmonizacji w zakresie niezbędnym i dostatecznym, aby zapewnić wzajemne uznawanie zezwoleń i systemów nadzoru ostrożnościowego, co umożliwia udzielenie jednolitego zezwolenia uznawanego w całej Wspólnocie oraz stosowanie zasady, iż nadzór ostrożnościowy sprawowany jest przez Państwo Członkowskie pochodzenia. Dlatego też wymóg opracowania programu działalności należy rozumieć jedynie jako czynnik umożliwiający właściwym władzom podjęcie decyzji na podstawie informacji bardziej precyzyjnych, przy zastosowaniu kryteriów obiektywnych. Jednakże dopuszcza się pewien stopień elastyczności w odniesieniu do wymogów dotyczących formy prawnej instytucji kredytowych i ochrony nazw związanych z bankowością.
- (8) Zachodzi konieczność wprowadzenia równoważnych wymogów finansowych dla instytucji kredytowych w celu zapewnienia podobnej ochrony dla oszczędzających i sprawiedliwych warunków konkurencji między porównywalnymi grupami instytucji kredytowych. Do czasu dalszej koordynacji powinny być sformułowane odpowiednie wskaźniki bilansowe umożliwiające śledzenie, w ramach współpracy między władzami krajowymi i zgodnie z metodami standardowymi, sytuacji instytucji kredytowych porównywalnego rodzaju. Takie postępowanie powinno spowodować stopniowe zbliżenie systemów współczynników ustalonych i stosowanych przez Państwa Członkowskie. Należy jednak odróżnić współczynniki mające zapewnić bezpieczne zarządzanie instytucjami kredytowymi od tych, które zostały ustalone do celów polityki gospodarczej i pieniężnej.
- (9) Zasady wzajemnego uznawania i nadzoru w rodzimym Państwie Członkowskim wymagają, aby właściwe władze Państwa Członkowskiego odmówiły udzielenia zezwolenia lub cofnęły zezwolenie w przypadku, gdy takie czynniki jak treść programu działalności, rozmieszczenie geograficzne lub faktycznie prowadzona działalność wyraźnie wskazują, że instytucja kredytowa wybrała system prawny danego Państwa Członkowskiego w celu uniknięcia bardziej wymagających norm obowiązujących w innym Państwie Członkowskim, w którym instytucja ta zamierza prowadzić lub już prowadzi większą część swojej działalności. Instytucja kredytowa będąca osobą prawną musi uzyskać zezwolenie w Państwie Członkowskim, w którym ma ona swoją siedzibę statutową. Instytucja kredytowa niebędąca osobą prawną musi uzyskać zezwolenie w tym Państwie Członkowskim, w którym ma ona siedzibę zarządu. Ponadto Państwa Członkowskie muszą wymagać, aby siedziba zarządu instytucji kredytowej zawsze znajdowała się w jej rodzimym Państwie Członkowskim i faktycznie tam działała.
- (10) Właściwe władze nie powinny udzielić zezwolenia lub przedłużyć zezwolenia instytucji kredytowej wówczas, gdy skuteczne wykonywanie ich funkcji nadzorczych może zostać uniemożliwione przez bliskie powiązania, które istnieją między tą instytucją a innymi osobami fizycznymi lub prawnymi. Instytucje kredytowe posiadające już zezwolenia muszą również spełnić wymogi właściwych władz w tym zakresie. Definicja „bliskich powiązań” zawarta w niniejszej dyrektywie ustanawia kryteria minimalne. Nie stanowi to przeszkody dla Państw Członkowskich w stosowaniu tej definicji również w sytuacjach innych niż te, które definicja ta przewiduje. Sam fakt nabycia znacznego udziału w kapitale spółki nie stanowi o powstaniu udziału kapitałowego w rozumieniu „bliskich powiązań”, jeśli ten pakiet akcji został nabyty wyłącznie jako lokata tymczasowa, która nie pozwala wywierać wpływu na strukturę lub politykę finansową danej instytucji.
- (11) Powyższa wzmianka o skutecznym wykonywaniu funkcji nadzorczych przez władze nadzorcze obejmuje również nadzór skonsolidowany, który musi być sprawowany nad instytucją kredytową w przypadkach przewidzianych przepisami prawa wspólnotowego. W takich przypadkach władze, do których wpływa wniosek o udzielenie zezwolenia, muszą być w stanie wskazać władze właściwe w zakresie sprawowania nadzoru skonsolidowanego nad daną instytucją kredytową.
- (12) Państwo Członkowskie pochodzenia może również wprowadzać przepisy surowsze od przepisów ustanowionych w art. 5 ust. 1 akapit pierwszy i ust. 2 oraz art. 7, 16, 30, 51 i 65 dla instytucji, które uzyskały zezwolenie od właściwych władz tego państwa.
- (13) Zniesienie wymogu uzyskania zezwolenia w odniesieniu do oddziałów wspólnotowych instytucji kredytowych pociąga za sobą konieczność zniesienia wymogu posiadania przez oddział wydzielonego kapitału.
- (14) Wybrane podejście, dzięki zasadzie wzajemnego uznawania, umożliwia instytucjom kredytowym posiadającym zezwolenie udzielone w rodzimym Państwie Członkowskim prowadzenie w całej Wspólnocie któregośkolwiek lub wszystkich rodzajów działalności wymienionych w załączniku I, przez zakładanie oddziałów lub świadczenie usług. Prowadzenie innych rodzajów działalności, niewymienionych w załączniku I, objęte jest prawem przedsiębiorczości i swobodą świadczenia usług na mocy przepisów ogólnych Traktatu.

- (15) Właściwe jest jednakże rozszerzanie zakresu zasady wzajemnego uznawania na rodzaje działalności wymienione w załączniku I, gdy są one prowadzone przez instytucje finansowe będące przedsiębiorstwami zależnymi instytucji kredytowych, pod warunkiem jednak, że owe przedsiębiorstwa zależne objęte są skonsolidowanym nadzorem przedsiębiorstw dominujących i spełniają pewne ściśle określone warunki.
- (16) W związku z realizacją prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług przyjmujące Państwo Członkowskie może wymagać zgodności ze szczególnymi przepisami krajowych ustaw lub rozporządzeń od instytucji nieposiadających zezwolenia na prowadzenie działalności instytucji kredytowej w swoich rodzimych Państwach Członkowskich i w odniesieniu do rodzajów działalności nie wymienionych w załączniku I, pod warunkiem że, z jednej strony, takie przepisy są zgodne z prawem wspólnotowym, a celem ich jest ochrona dobra publicznego, a z drugiej strony takie instytucje lub rodzaje działalności nie podlegają równoważnym przepisom w ramach ustaw lub rozporządzeń w ich rodzimych Państwach Członkowskich.
- (17) Państwa Członkowskie muszą zapewnić, iż nie ma żadnych przeszkód w prowadzeniu działalności objętej wzajemnym uznawaniem w taki sam sposób, jak w rodzimym Państwie Członkowskim, o ile działalność ta nie narusza przepisów prawnych chroniących dobro publiczne w przyjmującym Państwie Członkowskim.
- (18) Istnieje konieczny związek między przedmiotem niniejszej dyrektywy i liberalizacją przepływu kapitału, wprowadzaną przez inne przepisy legislacji wspólnotowej. W każdym przypadku posunięcia dotyczące liberalizacji usług bankowych muszą być zharmonizowane z posunięciami liberalizującymi przepływ kapitału.
- (19) Zasady określające status i działanie oddziałów instytucji kredytowych mających siedzibę zarządu poza Wspólnotą powinny być analogiczne we wszystkich Państwach Członkowskich. Jest obecnie rzeczą ważną, aby określić, że takie zasady nie mogą być bardziej korzystne od tych, które są ustalone dla oddziałów instytucji z innego Państwa Członkowskiego. Należy ustalić, że Wspólnota może zawierać umowy z państwami trzecimi, przewidujące stosowanie zasad, które zapewniają takim oddziałom takie samo traktowanie na całym obszarze Wspólnoty, z uwzględnieniem zasady wzajemności. Oddziały instytucji kredytowych posiadających zezwolenie uzyskane w państwach trzecich nie korzystają ze swobody świadczenia usług zgodnie z art. 49 ust. 2 Traktatu, ani też ze swobody przedsiębiorczości w Państwach Członkowskich poza tymi, w których jednostki takie już założyły. Jednak wnioski o udzielenie zezwolenia przedsiębiorstwom zależnym lub wnioski o zgodę na nabywanie pakietów akcji składane przez przedsiębiorstwo podlegające prawom państw trzecich podlegają procedurze mającej zapewnić, że wspólnotowe instytucje kredytowe są traktowane w tych państwach trzecich na zasadzie wzajemności.
- (20) Zezwolenia przyznane instytucjom kredytowym przez właściwe władze na mocy niniejszej dyrektywy mają zastosowanie w całej Wspólnocie, a nie tylko, jak dotąd, w poszczególnych państwach. Istniejące klauzule o wzajemności traktowania nie mają zatem żadnego skutku. W związku z tym potrzebna jest elastyczna procedura umożliwiająca ocenę wzajemności traktowania w skali całej Wspólnoty. Celem takiej procedury nie jest zamykanie dostępu do rynków finansowych Wspólnoty, lecz, przeciwnie, zwiększenie liberalizacji globalnych rynków finansowych w innych państwach trzecich, gdyż Wspólnota zamierza pozostawić swoje rynki finansowe otwarte dla reszty świata. W tym celu niniejsza dyrektywa ustanawia zasady prowadzenia negocjacji z państwami trzecimi, a także wprowadza możliwość, w ostateczności, podejmowania środków powodujących zawieszenie przyjmowania nowych wniosków o udzielenie zezwolenia lub ograniczenie zakresu nowych zezwoleń.
- (21) Pożądane jest osiągnięcie porozumienia, na zasadzie wzajemności, między Wspólnotą i państwami trzecimi w sprawie umożliwienia w praktyce wykonywania skonsolidowanego nadzoru na możliwie najszerszym obszarze geograficznym.
- (22) Obowiązek nadzorowania stabilności finansowej instytucji kredytowej, w szczególności jej wypłacalności, ciąży na właściwych władzach Państwa Członkowskiego pochodzenia. Właściwe władze przyjmującego Państwa Członkowskiego zachowują obowiązek nadzorowania płynności i polityki pieniężnej. Nadzór nad ryzykiem rynkowym musi być przedmiotem bliskiej współpracy między właściwymi władzami przyjmujących Państw Członkowskich oraz rodzimych Państw Członkowskich.
- (23) Sprawne działanie wewnętrznego rynku bankowego wymaga nie tylko odpowiednich przepisów prawnych, ale również ścisłej i regularnej współpracy między właściwymi władzami Państw Członkowskich. Najbardziej właściwym forum do rozpatrywania problemów dotyczących poszczególnych instytucji kredytowych pozostaje „groupe de contact” (grupa kontaktowa), składająca się z przedstawicieli poszczególnych władz nadzoru bankowego. Grupa ta jest odpowiednim organem do wzajemnej wymiany informacji określonej w art. 28 niniejszej dyrektywy.
- (24) Procedura wzajemnego przekazywania informacji w żadnym wypadku nie zastępuje współpracy dwustronnej ustanowionej w art. 28. Właściwe władze przyjmujących Państw Członkowskich, nie tracąc swoich uprawnień do sprawowania właściwej kontroli, mogą w dalszym ciągu prowadzić, z własnej inicjatywy w sytuacjach nagłej potrzeby albo z inicjatywy właściwych władz rodzimych Państw Członkowskich — weryfikację działalności instytucji kredytowych założonych na ich terytoriach w zakresie przestrzegania przez te instytucje odpowiednich ustaw oraz zasad zdrowych procedur administracyjnych i rachunkowości, jak również stosowania adekwatnych mechanizmów kontroli wewnętrznej.
- (25) Właściwym jest, aby umożliwić wymianę informacji między właściwymi władzami i innymi władzami lub organa

- mi, które z racji swojej funkcji przyczyniają się do wzmacniania stabilności systemu finansowego. W celu zachowania poufnego charakteru przekazywanych informacji lista adresatów musi pozostawać ściśle ograniczona.
- (26) Niektóre zachowania, takie jak nadużycia finansowe oraz przestępstwa popełnione w związku z wykorzystaniem informacji poufnych, mogą wpłynąć na stabilność systemu finansowego, w tym również na rzetelność jego funkcjonowania, nawet wówczas, gdy zachowania te dotyczą instytucji innych niż kredytowe.
- (27) Konieczne jest określenie warunków, na jakich wyżej wspomniana wymiana informacji będzie dozwolona.
- (28) Gdy zostało ustalone, że informacje mogą być ujawnione wyłącznie za wyraźną zgodą właściwych władz, mogą one w stosownych przypadkach uzależnić swoją zgodę od spełnienia rygorystycznych warunków.
- (29) Należy również zezwolić na wymianę informacji między, z jednej strony, właściwymi władzami i, z drugiej strony, bankami centralnymi i innymi organami pełniącymi podobną funkcję w zakresie ich uprawnień jako władz monetarnych, jak również, gdy jest to stosowne, innymi władzami publicznymi odpowiedzialnymi za nadzór nad systemami płatniczymi.
- (30) W celu wzmocnienia nadzoru nad instytucjami kredytowymi oraz ochrony klientów instytucji kredytowych należy postanowić, że biegły rewident musi być zobowiązany do niezwłocznego powiadomienia właściwych władz w każdym przypadku przewidzianym niniejszą dyrektywą, gdy w trakcie wykonywania swoich zadań wejdzie w posiadanie informacji o niektórych stanach faktycznych, które mogą mieć poważne konsekwencje dla sytuacji finansowej instytucji kredytowej lub dla funkcjonowania służb administracji i rachunkowości takiej instytucji. Uwzględniając powyższy cel, jest rzeczą pożądaną, aby Państwa Członkowskie określiły, że taki obowiązek dotyczy również wszystkich okoliczności, w których biegły rewident stwierdza takie stany faktyczne podczas wykonywania swoich zadań w jednostce blisko powiązanej z instytucją kredytową. Sam obowiązek biegłych rewidentów, aby w stosownych przypadkach powiadomić właściwe władze o niektórych stanach faktycznych i decyzjach dotyczących instytucji kredytowej, stwierdzonych podczas wykonywania zadań w podmiocie niefinansowym, nie zmienia charakteru ich zadań w takim podmiocie ani też wymaganego sposobu wykonywania tych zadań.
- (31) Wspólne normy podstawowe w zakresie funduszy własnych instytucji kredytowych stanowią kluczowy czynnik w tworzeniu wewnętrznego rynku bankowego, gdyż fundusze własne służą zapewnieniu ciągłości działania instytucji kredytowych oraz ochronie oszczędności. Harmonizacja norm w tej dziedzinie wzmacnia nadzór nad instytucjami kredytowymi i przyczynia się do dalszej koordynacji w sektorze bankowym.
- (32) Takie normy muszą stosować się do wszystkich instytucji kredytowych, które uzyskały zezwolenie we Wspólnocie.
- (33) Fundusze własne instytucji kredytowych mogą służyć do pokrycia strat, które nie są wyrównane dostateczną kwotą zysku. Fundusze własne służą właściwym władzom również jako istotny miernik, w szczególności przy ocenie wypłacalności instytucji kredytowych, a także dla innych celów ostrożnościowych.
- (34) Instytucje kredytowe działające na wewnętrznym rynku bankowym konkurują bezpośrednio ze sobą, a zatem definicje i normy dotyczące ich funduszy własnych muszą być równoważne. W tym celu kryteria stosowane przy ustaleniu składników funduszy własnych nie mogą być określone tylko przez Państwa Członkowskie. Przyjęcie wspólnych norm podstawowych w tym zakresie służyć będzie najlepszym interesom Wspólnoty, gdyż zapobiegnie zniekształceniu konkurencji i wzmocni wspólnotowy system bankowy.
- (35) Definicja funduszy własnych ustanowiona w niniejszej dyrektywie określa maksymalny zakres składników tych funduszy i maksymalne kwoty pewnych pozycji zaliczonych do tych funduszy, natomiast uznaniu każdego Państwa Członkowskiego pozostawia się prawo stosowania wszystkich bądź niektórych tylko z tych pozycji, jak też stosowania niższych górnych granic tych kwot.
- (36) Niniejsza dyrektywa określa kryteria zakwalifikowania niektórych pozycji do funduszy własnych, jednak Państwa Członkowskie zachowują prawo do stosowania przepisów bardziej wymagających.
- (37) Na etapie wstępnym przyjęto szerokie definicje wspólnych norm podstawowych, aby objąć wszystkie pozycje, które wchodziły w skład funduszy własnych w poszczególnych Państwach Członkowskich.
- (38) W zależności od charakteru pozycji wchodzących w skład funduszy własnych, niniejsza dyrektywa rozróżnia, z jednej strony, pozycje funduszy własnych podstawowych, a z drugiej strony pozycje stanowiące fundusze własne uzupełniające.
- (39) W celu odzwierciedlenia faktu, że pozycje stanowiące fundusze własne uzupełniające mają inny charakter od pozycji stanowiących fundusze własne podstawowe, kwota funduszy uzupełniających zaliczona do funduszy własnych nie może przewyższać kwoty funduszy podstawowych. Ponadto kwota niektórych pozycji zakwalifikowanych do funduszy własnych uzupełniających nie może przewyższać połowy funduszy własnych podstawowych.
- (40) Aby zapobiec zniekształceniu konkurencji, publiczne instytucje kredytowe nie mogą zaliczać do swoich funduszy własnych gwarancji otrzymanych od Państw Członkowskich lub władz lokalnych.

- (41) W każdym przypadku, gdy w trakcie sprawowania nadzoru zaistnieje konieczność wyliczenia skonsolidowanych funduszy własnych grupy instytucji kredytowych, takie wyliczenie zostanie przeprowadzone zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy.
- (42) Szczegółowe techniki rachunkowości stosowane przy wyliczaniu funduszy własnych i współczynnika wypłacalności oraz przy ocenie wysokiego ryzyka muszą uwzględniać przepisy dyrektywy Rady 86/635/EWG z dnia 8 grudnia 1986 r. w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych banków i innych instytucji finansowych ⁽¹⁾, która zawiera pewne modyfikacje przepisów dyrektywy Rady 83/349/EWG z dnia 13 czerwca 1983 r., wydanej na podstawie art. 44 ust. 2 lit. g) Traktatu, w sprawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych ⁽²⁾.
- (43) Przepisy dotyczące funduszy własnych stanowią część szerszych wysiłków międzynarodowych zmierzających do zbliżenia, w państwach o istotnym znaczeniu, obowiązujących przepisów w zakresie adekwatności funduszy własnych.
- (44) Komisja sporządza odpowiednie sprawozdanie oraz okresowo bada przepisy dotyczące funduszy własnych, celem ich uściślenia, aby w ten sposób doprowadzić do większej zbieżności w zakresie wspólnej definicji funduszy własnych. Taka zbieżność pozwoli dostosować do siebie fundusze własne wspólnotowych instytucji kredytowych.
- (45) Przepisy dotyczące współczynników wypłacalności są wynikiem prac prowadzonych przez Komitet Doradczy ds. Bankowości, któremu powierzono obowiązek przygotowania dla Komisji propozycji zmierzających do koordynacji współczynników stosowanych w Państwach Członkowskich.
- (46) Ustanowienie odpowiedniego współczynnika wypłacalności odgrywa kluczową rolę w nadzorowaniu instytucji kredytowych.
- (47) Współczynnik, który przypisuje aktywom i pozycjom pozabilansowym wagi według stopnia ryzyka kredytowego, stanowi szczególnie przydatny miernik wypłacalności.
- (48) Opracowanie wspólnych norm w zakresie funduszy własnych w stosunku do aktywów i pozycji pozabilansowych narażonych na ryzyko kredytowe stanowi zatem zasadniczy aspekt harmonizacji niezbędnej do urzeczywistnienia zasady wzajemnego uznawania rozwiązań nadzorczych a zatem do zakończenia procesu tworzenia wewnętrznego rynku bankowego.
- (49) W tym kontekście przepisy w sprawie współczynnika wypłacalności należy rozpatrywać w połączeniu z innymi właściwymi instrumentami także służącymi harmonizacji podstawowych rozwiązań w zakresie nadzoru nad instytucjami kredytowymi.
- (50) Na wewnętrznym rynku bankowym instytucje muszą bezpośrednio konkurować ze sobą, a przyjęcie wspólnych norm wypłacalności w postaci minimalnej wysokości wymaganego współczynnika zapobiega zniekształceniu konkurencji i wzmacnia wspólnotowy system bankowy.
- (51) Niniejsza dyrektywa przewiduje nadanie zróżnicowanych wag ryzyka gwarancjom udzielonym przez różne instytucje finansowe. Komisja zobowiązuje się zatem zbadać, czy dyrektywa w całości powoduje znaczące zniekształcenie konkurencji między instytucjami kredytowymi i zakładami ubezpieczeń, a w świetle wyników tych badań rozważy zasadność podjęcia środków naprawczych.
- (52) Załącznik III określa sposób traktowania pozycji pozabilansowych dla wyliczenia wymogów kapitałowych instytucji kredytowych. W celu zapewnienia sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego, w szczególności w celu zapewnienia jednakowych warunków działania dla wszystkich przedsiębiorstw, Państwa Członkowskie mają obowiązek dążyć do jednolitej oceny umów kompensowania przez właściwe władze. Załącznik III uwzględnia wyniki prac międzynarodowego forum nadzorców bankowych nad nadzorczym uznawaniem kompensowania dwustronnego, w tym w szczególności nad możliwością wyliczania wymogów w zakresie funduszy własnych dla określonych transakcji w stosunku do kwoty netto, a nie brutto, pod warunkiem istnienia prawnie obowiązujących umów zapewniających ograniczenie ryzyka kredytowego do kwoty netto. Dla instytucji kredytowych prowadzących działalność międzynarodową oraz grup instytucji kredytowych w szerokim kręgu państw trzecich, które konkurują ze wspólnotowymi instytucjami kredytowymi, zasady przyjęte na szerszym forum międzynarodowym przyniosą udoskonalone podejście nadzorcze do pozagiełdowych instrumentów pochodnych. W wyniku tego udoskonalenia obowiązkowe wymogi kapitałowe stają się bardziej stosowne, gdyż uwzględniają efekt umów kompensowania uznanych przez władze nadzorcze w postaci ograniczenia potencjalnego ryzyka kredytowego w przyszłości. Rozliczanie pozagiełdowych instrumentów pochodnych przez izby rozliczeniowe pełniące funkcję centralnego kontrahenta odgrywa istotną rolę w niektórych Państwach Członkowskich. Jest rzeczą właściwą, aby w ostrożnym traktowaniu ryzyka kredytowego uznać korzyści płynące z takiego mechanizmu rozliczeń w postaci ograniczenia ryzyka kredytowego i związanego z nim ryzyka systemowego. Niezbędne jest pełne zabezpieczenie obecnych

⁽¹⁾ Dz.U. L 372 z 31.12.1986, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L J 193 z 18.7.1983, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 90/605/EWG (Dz.U. L 317 z 16.11.1990, str. 60).

i przyszłych potencjalnych zaangażowań powstających z rozliczonych umów o pozagiełdowych instrumentach pochodnych oraz wyeliminowanie ryzyka wzrostu zaangażowań izby rozliczeniowej ponad wartość rynkową zaksięgowanych zabezpieczeń w celu zapewnienia na okres przejściowy rozliczonym pozagiełdowym instrumentom pochodnym traktowania ostrożnościowego takiego samego jak w przypadku giełdowych instrumentów pochodnych. Właściwe władze muszą upewnić się co do odpowiedniej wysokości wymaganych depozytów gwarancyjnych wstępnych i uzupełniających, a także co do adekwatnej jakości i poziomu ochrony wynikającej z przyjętych zabezpieczeń. W przypadku instytucji kredytowych zarejestrowanych w Państwach Członkowskich załącznik III stwarza podobną możliwość uznawania umów kompensowania dwustronnego przez właściwe władze, tym samym zapewniając tym instytucjom równe warunki konkurencji. Zasady te są dobrze wyważone i właściwe pod względem dalszego wzmocnienia środków nadzorczych stosowanych wobec instytucji kredytowych. Właściwe władze Państw Członkowskich powinny zapewnić, że dodatkowe obciążenia kapitałowe wyliczane są na podstawie kwot referencyjnych efektywnych, a nie pozornych.

- (53) Minimalny poziom współczynnika przewidziany niniejszą dyrektywą umacnia kapitał instytucji kredytowych Wspólnoty. Poziom 8 % został przyjęty w wyniku statystycznych badań wymogów kapitałowych obowiązujących na początku 1988 r.
- (54) Należy zharmonizować najważniejsze przepisy dotyczące nadzoru instytucji kredytowych. Państwa Członkowskie powinny jednak nadal mieć możliwość przyjęcia przepisów bardziej rygorystycznych niż te, które są przewidziane niniejszą dyrektywą.
- (55) Monitorowanie i kontrola kredytów instytucji kredytowej stanowią integralną część nadzoru sprawowanego nad tą instytucją. Nadmierna koncentracja zaangażowań wobec pojedynczego klienta lub grupy powiązanych ze sobą klientów może zrodzić niedopuszczalne ryzyko poniesienia straty. Taką sytuację można uznać za zagrażającą wypłacalności instytucji kredytowej.
- (56) Instytucje kredytowe działające na wewnętrznym rynku bankowym konkurują bezpośrednio ze sobą, a zatem wymogi w zakresie monitorowania muszą być równoważne w całej Wspólnocie. W tym celu kryteria stosowane dla określenia wysokiego ryzyka muszą być ujęte w prawie wiążących przepisach na poziomie wspólnotowym i nie mogą być pozostawione całkowicie uznaniu Państw Członkowskich. Przyjęcie wspólnych przepisów w tym zakresie będzie zatem najlepiej służyć interesom Wspólnoty, ponieważ zapobiegnie różnicom w warunkach konkurencji, wzmacniając jednocześnie system bankowy Wspólnoty.
- (57) Przepisy w sprawie współczynnika wypłacalności obejmują wykaz ryzyka kredytowego, jakim mogą być obciążone instytucje kredytowe. Wykaz ten należy wykorzystać również dla zdefiniowania ryzyka w celu stosowania ograniczeń wysokiego ryzyka. Z zasady nie jest jednakże właściwe odniesienie się w tym kontekście do wagi lub stopni

ryzyka ustalonych we wspomnianych przepisach. Wspomniane wagi i stopnie ryzyka zostały przygotowane, aby określić ogólny wymóg dotyczący wypłacalności w celu pokrycia ryzyka kredytowego poniesionego przez instytucje kredytowe. W kontekście regulacji w zakresie wysokiego ryzyka celem jest ograniczenie maksymalnej straty, na jaką instytucja kredytowa jest narażona z tytułu współpracy z pojedynczym klientem bądź też z grupą powiązanych ze sobą klientów. Właściwe jest zatem przyjęcie rozsądnego podejścia, według którego ogólną zasadą jest uwzględnienie nominalnej wartości ryzyka, bez stosowania żadnych wag lub stopni ryzyka.

- (58) Gdy instytucja kredytowa ponosi ryzyko wobec przedsiębiorstwa dominującego bądź też wobec innych instytucji, będących przedsiębiorstwami zależnymi tego przedsiębiorstwa dominującego, należy zachować szczególną ostrożność. Zarządzanie ryzykiem wynikającym z zaangażowań instytucji kredytowych musi być prowadzone w sposób w pełni autonomiczny, zgodnie z zasadami bezpiecznej praktyki bankowej, nie kierując się żadnymi innymi względami poza tymi zasadami. Przepisy niniejszej dyrektywy wprowadzają wymóg, że w przypadkach, gdy istnieje prawdopodobieństwo, że osoby posiadające bezpośrednio lub pośrednio udział kapitałowy w kapitale instytucji kredytowej wywierają niekorzystny wpływ na stabilne i ostrożne zarządzanie tą instytucją, właściwe władze zastosują właściwe środki celem położenia kresu takiej sytuacji. W odniesieniu do wysokiego ryzyka należy ustanowić także oddzielne normy dotyczące zaangażowań instytucji kredytowej wobec własnej grupy kapitałowej, przy czym w takich przypadkach uzasadnione są ograniczenia bardziej rygorystyczne aniżeli w przypadku innych zaangażowań. Nie ma jednak konieczności stosowania ograniczeń bardziej rygorystycznych, jeśli przedsiębiorstwo dominujące jest finansową spółką holdingową lub instytucją kredytową, lub wówczas, gdy inne przedsiębiorstwa zależne są instytucjami kredytowymi lub finansowymi, lub przedsiębiorstwami świadczącymi pomocnicze usługi bankowe, pod warunkiem że wszystkie te jednostki są objęte skonsolidowanym nadzorem nad instytucją kredytową. W takich przypadkach monitorowanie grupy przedsiębiorstw w ujęciu skonsolidowanym pozwala na odpowiedni poziom nadzoru, a nakładanie bardziej surowych norm limitów zaangażowań nie jest wymagane. Przy takim podejściu grupy bankowe otrzymają również zachętę do kształtowania swoich struktur organizacyjnych w sposób pozwalający na monitorowanie w ujęciu skonsolidowanym, co jest rzeczą pożądaną, gdyż umożliwia to bardziej wyczerpujący zakres monitorowania.
- (59) Aby był skuteczny, nadzór skonsolidowany musi obejmować wszystkie grupy bankowe, w tym również te, w których przedsiębiorstwo dominujące nie jest instytucją kredytową. Właściwe władze muszą dysponować instrumentami prawnymi niezbędnymi do wykonywania takiego nadzoru.
- (60) W przypadku spółek holdingowych o profilu mieszanym, w których przedsiębiorstwo dominujące kontroluje przynajmniej jedno przedsiębiorstwo zależne będące instytucją kredytową, właściwe władze muszą mieć możliwość

oceny sytuacji finansowej instytucji kredytowej wchodzącej w skład takiej grupy. Do czasu dalszej koordynacji Państwa Członkowskie mogą ustalić odpowiednie metody konsolidacji do osiągnięcia celów niniejszej dyrektywy. Właściwe władze muszą przynajmniej dysponować możliwościami uzyskania od wszystkich przedsiębiorstw grupy informacji niezbędnych do wykonywania swoich funkcji. W przypadku grup kapitałowych składających się z przedsiębiorstw prowadzących różne rodzaje działalności finansowej musi zostać ustanowiona współpraca między władzami odpowiedzialnymi za nadzór nad różnymi sektorami rynku finansowego.

- (61) Ponadto Państwa Członkowskie mogą odmówić udzielenia zezwolenia lub cofnąć udzielone zezwolenie bankowe w przypadku pewnych struktur grupowych uznanych za nieodpowiednie do celów prowadzenia działalności bankowej, w szczególności wówczas, gdy nie ma możliwości skutecznego nadzoru nad takimi strukturami. Właściwe władze posiadają w tym zakresie uprawnienia określone w art. 7 ust. 1 akapit pierwszy, art. 7 ust. 2, art. 14 ust. 1 lit. c) oraz art. 16 niniejszej dyrektywy, za pomocą których mogą zapewnić stabilne i ostrożne zarządzanie instytucjami kredytowymi.
- (62) Państwa Członkowskie mogą również stosować właściwe techniki nadzorcze wobec grup o strukturze nieobjętej niniejszą dyrektywą. Jeśli struktury takie staną się zjawiskiem powszechnym, niniejsza dyrektywa powinna być rozszerzona, aby objąć również i takie struktury.
- (63) Skonsolidowany nadzór musi obejmować wszystkie rodzaje działalności wymienione w załączniku I. Należy zatem objąć skonsolidowanym nadzorem wszystkie przedsiębiorstwa, które przede wszystkim prowadzą te rodzaje działalności. Stąd istnieje konieczność rozszerzenia definicji instytucji finansowych, aby objęła ona te rodzaje działalności.
- (64) Dyrektywa 86/635/EWG wraz z dyrektywą 83/349/EWG ustanowiły zasady konsolidacji mające zastosowanie do skonsolidowanych sprawozdań finansowych ogłaszanych przez instytucje kredytowe. W związku z tym możliwe jest bardziej precyzyjne określenie metod nadzoru ostrożnościowego stosowanych na zasadzie skonsolidowanej.
- (65) Skonsolidowany nadzór nad instytucjami kredytowymi musi być ukierunkowany w szczególności na ochronę interesów deponentów tych instytucji oraz na zapewnienie stabilności systemu finansowego.
- (66) Badanie problemów związanych z zagadnieniami objętymi niniejszą dyrektywą oraz innymi dyrektywami w zakresie działalności instytucji kredytowych wymaga współpracy

między właściwymi władzami i Komisją w ramach Komitetu Doradczego ds. Bankowości, w szczególności w celu zacieśniania koordynacji. Komitet Doradczy ds. Bankowości właściwych władz Państw Członkowskich nie wyklucza innych form współpracy między władzami nadzorującymi podejmowanie i wykonywanie działalności instytucji kredytowych, w szczególności współpracy w ramach „groupe de contact” (grupy kontaktowej), składającej się z przedstawicieli władz nadzoru bankowego.

- (67) Od czasu do czasu może być konieczne wprowadzenie modyfikacji technicznych do szczegółowych zasad niniejszej dyrektywy celem uwzględnienia nowych rozwiązań w sektorze bankowym. Komisja wprowadza odpowiednio niezbędne modyfikacje po zasięgnięciu opinii Komitetu Doradczego ds. Bankowości w granicach uprawnień wykonawczych nadanych Komisji przez Traktat. Środki niezbędne dla wykonania niniejszej dyrektywy powinny być przyjmowane zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r., ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾.
- (68) Artykuł 36 ust. 1 niniejszej dyrektywy zezwala na traktowanie zobowiązań solidarnych kredytobiorców instytucji kredytowych zorganizowanych w formie spółdzielni lub funduszy jako pozycji funduszy własnych na mocy art. 34 ust. 2 pkt 7. Rząd duński wyraził duże zainteresowanie przekształceniem w spółki akcyjne kilku tamtejszych hipotecznych instytucji kredytowych utworzonych w formie spółdzielni lub funduszy. W celu ułatwienia lub umożliwienia takiego przekształcenia wymagane jest tymczasowe odstępstwo, zezwalające tym instytucjom na zaliczanie części otrzymanych zobowiązań solidarnych do funduszy własnych. To tymczasowe odstępstwo nie powinno wpłynąć ujemnie na konkurencję między instytucjami kredytowymi.
- (69) Nadanie wagi 20 % posiadanym przez instytucje kredytowe obligacjom hipotecznym może zachwiać krajowym rynkiem finansowym, na którym takie instrumenty odgrywają rolę pierwszoplanową. W tej sytuacji wprowadzono tymczasowy przepis dotyczący zastosowania wagi ryzyka 10 %. Rynek zabezpieczeń rozwija się dynamicznie. Dlatego też pożądaną jest, aby Komisja razem z Państwami Członkowskimi zbadała podejście ostrożnościowe do papierów wartościowych zabezpieczonych wierzytelnościami i przedłożyła do dnia 22 czerwca 1999 r. propozycje mające na celu dostosowanie obowiązujących ustawodawstw celem sprecyzowania właściwego podejścia ostrożnościowego do papierów wartościowych zabezpieczonych wierzytelnościami. Właściwe władze mogą zezwolić na stosowanie do dnia 31 grudnia 2006 r. wagi

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

ryzyka w wysokości 50 % w stosunku do należności zabezpieczonych hipotekami ustanowionymi na budynkach biurowych lub wielofunkcyjnych nieruchomościach handlowo-usługowych. Nieruchomość obciążona hipoteką musi podlegać rygorystycznym kryteriom oceny i regularnym wycenom, aby uwzględnić zmiany zachodzące na rynku nieruchomości. Nieruchomości powinny być użytkowane przez właściciela bądź też przez niego wynajmowane. Kredyty developerskie są wyłączone z tej wagi ryzyka w wysokości 50 %.

- (70) W celu zapewnienia zharmonizowanego stosowania przepisów dotyczących wysokiego ryzyka należy umożliwić Państwom Członkowskim zachowanie dwuetapowego procesu stosowania nowych limitów. W przypadku mniejszych instytucji kredytowych uzasadniony może być dłuższy okres przejściowy, gdyż zbyt szybkie wprowadzenie normy w wysokości 25 % mogłoby zbyt gwałtownie ograniczyć ich działalność kredytową.

- (71) Ponadto harmonizacja dokonuje się również w zakresie warunków reorganizacji i likwidacji instytucji kredytowych.
- (72) Harmonizacji muszą podlegać także rozwiązania niezbędne do nadzorowania ryzyka płynności.
- (73) Niniejsza dyrektywa nie może zmieniać zobowiązań Państw Członkowskich dotyczących terminów transpozycji określonych w części B załącznika V,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

SPIS TREŚCI

TYTUŁ I	DEFINICJE I ZAKRES	283
Artykuł 1	Definicje	283
Artykuł 2	Zakres	285
Artykuł 3	Zakaz prowadzenia przez przedsiębiorstwo inne niż instytucje kredytowe działalności polegającej na przyjmowaniu od ludności depozytów i innych środków podlegających zwrotowi	286
TYTUŁ II	WARUNKI PODEJMOWANIA I PROWADZENIA DZIAŁALNOŚCI PRZEZ INSTYTUCJE KREDYTOWE	287
Artykuł 4	Uzyskanie zezwolenia	287
Artykuł 5	Kapitał założycielski	287
Artykuł 6	Zarząd, umiejscowienie siedziby zarządu instytucji kredytowej	287
Artykuł 7	Akcjonariusze i udziałowcy	288
Artykuł 8	Program działalności i struktura organizacyjna	288
Artykuł 9	Potrzeby gospodarcze	288
Artykuł 10	Odmowa udzielenia zezwolenia	288
Artykuł 11	Powiadomienie Komisji o udzieleniu zezwolenia	288
Artykuł 12	Uprzednie konsultacje z właściwymi władzami innych Państw Członkowskich	288
Artykuł 13	Oddziały instytucji kredytowych posiadające zezwolenie udzielone w innym Państwie Członkowskim	289
Artykuł 14	Cofnięcie zezwolenia	289
Artykuł 15	Nazwa	289
Artykuł 16	Znaczny pakiet akcji instytucji kredytowej	289
Artykuł 17	Procedury i mechanizmy kontroli wewnętrznej	290
TYTUŁ III	PRZEPISY DOTYCZĄCE SWOBODY PRZEDSIĘBIORCZOŚCI I SWOBODY ŚWIADCZENIA USŁUG	290
Artykuł 18	Instytucje kredytowe	290
Artykuł 19	Instytucje finansowe	290
Artykuł 20	Wykonywanie prawa przedsiębiorczości	291
Artykuł 21	Korzystanie ze swobody świadczenia usług	292
Artykuł 22	Uprawnienia właściwych władz przyjmującego Państwa Członkowskiego	292
TYTUŁ IV	STOSUNKI Z PAŃSTWAMI TRZECIMI	293
Artykuł 23	Powiadomienie w sprawie przedsiębiorstw zależnych przedsiębiorstw z państw trzecich, warunki dostępu do rynków tych państw	293
Artykuł 24	Oddziały instytucji kredytowych państw trzecich mających siedzibę zarządu poza Wspólnotą	294
Artykuł 25	Współpraca z właściwymi władzami państw trzecich w wykonywaniu nadzoru skonsolidowanego	294
TYTUŁ V	ZASADY I INSTRUMENTY TECHNICZNE NADZORU OSTROŻNOŚCIOWEGO	295
Rozdział 1	Zasady nadzoru ostrożnościowego	295
Artykuł 26	Uprawnienia kontrolne Państwa Członkowskiego pochodzenia...	295
Artykuł 27	Uprawnienia przyjmującego Państwa Członkowskiego...	295
Artykuł 28	Współpraca w sprawowaniu nadzoru...	295

Artykuł 29	Weryfikacje na miejscu oddziałów ustanowionych w innym Państwie Członkowskim	295
Artykuł 30	Wymiana informacji i tajemnica zawodowa	295
Artykuł 31	Obowiązki osób odpowiedzialnych za przeprowadzanie ustawowego badania rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych	297
Artykuł 32	Właściwych władz do nakładania sankcji	298
Artykuł 33	Prawo zaskarżania do sądu	298
Rozdział 2	Instrumenty techniczne nadzoru ostrożnościowego	298
<i>Sekcja 1</i>	<i>Fundusze własne</i>	<i>298</i>
Artykuł 34	Zasady ogólne	298
Artykuł 35	Inne pozycje	299
Artykuł 36	Inne przepisy dotyczące funduszy własnych	300
Artykuł 37	Wyliczanie funduszy własnych w ujęciu skonsolidowanym	300
Artykuł 38	Odliczenia i limity	301
Artykuł 39	Przedkładanie dowodu właściwym władzom	301
<i>Sekcja 2</i>	<i>Współczynnik wypłacalności</i>	<i>301</i>
Artykuł 40	Zasady ogólne	301
Artykuł 41	Licznik: fundusze własne	301
Artykuł 42	Mianownik: aktywów i pozycje pozabilansowe ważone ryzykiem	301
Artykuł 43	Wagi ryzyka	302
Artykuł 44	Wagi ryzyka dla wiarygodności wobec władz regionalnych lub lokalnych Państw Członkowskich	304
Artykuł 45	Pozostałe wagi ryzyka	304
Artykuł 46	Organy administracji i podmioty nieprowadzące działalności gospodarczej	304
Artykuł 47	Wysokość współczynnika wypłacalności	304
<i>Sekcja 3</i>	<i>Wysokie ryzyko</i>	<i>305</i>
Artykuł 48	Sprawozdawczość w zakresie wysokiego ryzyka	305
Artykuł 49	Limity wysokiego ryzyka	305
Artykuł 50	Nadzór skonsolidowany lub nieskonsolidowany nad wysokim ryzykiem	307
<i>Sekcja 4</i>	<i>Znaczne pakiety akcji poza sektorem finansowym</i>	<i>307</i>
Artykuł 51	Limity dotyczące znacznych pakietów akcji przedsiębiorstw niefinansowych	307
Rozdział 3	Nadzór skonsolidowany	308
Artykuł 52	Nadzór skonsolidowany nad instytucjami kredytowymi	308
Artykuł 53	Właściwe władze odpowiedzialne za wykonywanie nadzoru skonsolidowanego	309
Artykuł 54	Forma i zakres konsolidacji	310
Artykuł 55	Informacje przedkładane przez spółki holdingowe o profilu mieszanym oraz przedsiębiorstwa zależne tych spółek	310
Artykuł 56	Środki ułatwiające stosowanie nadzoru skonsolidowanego	311
TYTUŁ VI	KOMITET DORADCZY DS. BANKOWOŚCI	312
Artykuł 57	Skład i zadania Komitetu Doradczego ds. Bankowości	312
Artykuł 58	Badanie wymogów w zakresie uzyskania zezwolenia	312
Artykuł 59	Wskaźniki obserwacyjne	312

TYTUŁ VII	UPRAWNIENIA WYKONAWCZE	313
Artykuł 60	Dostosowania techniczne.....	313
TYTUŁ VIII	PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE	313
Rozdział 1	Przepisy przejściowe.....	313
Artykuł 61	Przepisy przejściowe dotyczące art. 36	313
Artykuł 62	Przepisy przejściowe dotyczące art. 43	314
Artykuł 63	Przepisy przejściowe dotyczące art. 47	315
Artykuł 64	Przepisy przejściowe dotyczące art. 49	315
Artykuł 65	Przepisy przejściowe dotyczące art. 51	316
Rozdział 2	Przepisy końcowe	316
Artykuł 66	Powiadamianie Komisji	316
Artykuł 67	Dyrektywy uchylone	316
Artykuł 68	Wejście w życie.....	316
Artykuł 69	Adresaci.....	316
ZAŁĄCZNIK I	Wykaz rodzajów działalności podlegających wzajemnemu uznawaniu	317
ZAŁĄCZNIK II	Klasyfikacja pozycji pozabilansowych.....	318
ZAŁĄCZNIK III	Traktowanie pozycji pozabilansowych	318
ZAŁĄCZNIK IV	Rodzaje pozycji pozabilansowych	323
ZAŁĄCZNIK V Część A	Dyrektywy uchylone wraz z ich późniejszymi zmianami (określone w art. 67)	324
ZAŁĄCZNIK V Część B	Terminy wykonania (określone w art. 67)	325
ZAŁĄCZNIK VI	Tabela zgodności	326

TYTUŁ I

DEFINICJE I ZAKRES

Artykuł 1

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy:

1. „instytucja kredytowa” oznacza przedsiębiorstwo, którego działalność polega na przyjmowaniu od ludności depozytów lub innych środków podlegających zwrotowi oraz na udzielaniu kredytów na własny rachunek.

Do celów sprawowania skonsolidowanego nadzoru „instytucja kredytowa” oznacza instytucję określoną w akapicie pierwszym oraz każde inne przedsiębiorstwo prywatne lub państwowe, które odpowiada definicji akapitu pierwszego i posiada zezwolenie udzielone w państwie trzecim.

Do celów nadzorowania i kontroli wysokiego ryzyka „instytucja kredytowa” oznacza instytucję określoną w akapicie pierwszym, łącznie z oddziałami w państwach trzecich, jak też każde inne przedsiębiorstwo prywatne lub państwowe, łącznie z jego oddziałami, które odpowiada definicji akapitu pierwszego i posiada zezwolenie przyznane w państwie trzecim;

2. „zezwolenie” oznacza wydany w jakiegokolwiek formie przez władzę akt, na mocy którego zezwolono na prowadzenie działalności instytucji kredytowej;
3. „oddział” oznacza miejsce prowadzenia działalności, które prawnie stanowi zależną część instytucji kredytowej i które realizuje bezpośrednio wszystkie bądź niektóre spośród transakcji nieodłącznie związanych z działalnością instytucji kredytowych; jako jeden oddział będzie traktowana dowolna liczba miejsc prowadzenia działalności ustanowionych w tym samym Państwie Członkowskim przez daną instytucję kredytową z siedzibą zarządu w innym Państwie Członkowskim;
4. „właściwe władze” oznaczają władze krajowe, które z mocy ustawy lub rozporządzeń są uprawnione do nadzorowania instytucji kredytowych;
5. „instytucja finansowa” oznacza przedsiębiorstwo inne niż instytucja kredytowa, którego podstawową działalnością jest nabywanie pakietów akcji lub wykonywanie jednego lub więcej spośród rodzajów działalności wymienionych w pkt 2–12 załącznika I;

6. „Państwo Członkowskie pochodzenia” oznacza Państwo Członkowskie, w którym dana instytucja kredytowa uzyskała zezwolenie zgodnie z art. 4–11;

7. „przyjmujące Państwo Członkowskie” oznacza Państwo Członkowskie, w którym dana instytucja kredytowa posiada oddział lub świadczy usługi;

8. „kontrola” oznacza związek zachodzący między przedsiębiorstwem dominującym i jego przedsiębiorstwem zależnym, zgodnie z definicją określoną w art. 1 dyrektywy 83/349/EWG, bądź też podobny związek między jakąkolwiek osobą fizyczną lub prawną i przedsiębiorstwem;

9. „udział kapitałowy” oznacza, do celów skonsolidowanego nadzoru, posiadany bezpośrednio lub pośrednio udział dający prawo do ponad 20 % głosów lub kapitału przedsiębiorstwa;

10. „znaczný pakiet akcji” oznacza każdy posiadany bezpośrednio lub pośrednio pakiet akcji lub udział w przedsiębiorstwie stanowiący 10 % lub więcej kapitału bądź dający prawo do 10 % lub więcej głosów, bądź też taki, który umożliwia wywieranie znacznego wpływu na zarządzanie tym przedsiębiorstwem;

11. „kapitał założycielski” oznacza kapitał w rozumieniu definicji określonej w art. 34 ust. 2 pkt 1 i 2;

12. „przedsiębiorstwo dominujące” oznacza jednostkę dominującą w rozumieniu definicji określonej w art. 1 i 2 dyrektywy 83/349/EWG.

Do celów skonsolidowanego nadzoru i kontroli wysokiego ryzyka „przedsiębiorstwo dominujące” oznacza jednostkę dominującą w rozumieniu art. 1 ust. 1 dyrektywy 83/349/EWG oraz wszelkie przedsiębiorstwa, które, w opinii właściwych władz, skutecznie wywierają dominujący wpływ na inne przedsiębiorstwo;

13. „przedsiębiorstwo zależne” oznacza jednostkę zależną w rozumieniu definicji określonej w art. 1 i 2 dyrektywy 83/349/EWG.

Do celów skonsolidowanego nadzoru i kontroli wysokiego ryzyka „przedsiębiorstwo zależne” oznacza jednostkę zależną w rozumieniu art. 1 ust. 1 dyrektywy 83/349/EWG oraz wszelkie przedsiębiorstwo, na które, w opinii właściwych władz, dominujący wpływ skutecznie wywiera przedsiębiorstwo dominujące.

Wszystkie przedsiębiorstwa zależne danego przedsiębiorstwa zależnego będą również uważane za przedsiębiorstwo zależne przedsiębiorstwa dominującego najwyższego szczebla;

głównie instytucjami kredytowymi lub instytucjami finansowymi, przy czym przynajmniej jedno z tych przedsiębiorstw zależnych jest instytucją kredytową;

14. „Strefa A” obejmuje wszystkie Państwa Członkowskie, państwa będące pełnoprawnymi członkami Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) oraz te państwa, które zawarły specjalne porozumienia w sprawie udzielania kredytów z Międzynarodowym Funduszem Walutowym (MFW) w związku z Ogólnym Porozumieniem o Zaciąganiu Kredytów MFW (GAB). Jednak państwo, które dokonało zmiany terminów spłaty swojego zadłużenia zewnętrznego, zostaje wyłączone ze strefy A na okres lat pięciu;
15. „Strefa B” obejmuje wszystkie państwa nie objęte Strefą A;
16. „instytucje kredytowe Strefy A” oznaczają wszystkie instytucje kredytowe posiadające zezwolenie udzielone w Państwie Członkowskim, zgodnie z art. 4, łącznie z oddziałami takich instytucji w państwach trzecich oraz wszystkie przedsiębiorstwa prywatne i publiczne objęte definicją zawartą w ust. 1 akapit pierwszy, a posiadające zezwolenie udzielone w innym państwie Strefy A, łącznie z oddziałami tych przedsiębiorstw;
17. „instytucje kredytowe Strefy B” oznaczają wszystkie przedsiębiorstwa prywatne i publiczne posiadające zezwolenie udzielone poza Strefą A, a objęte definicją określoną w ust. 1 akapit pierwszy, łącznie z oddziałami tych przedsiębiorstw we Wspólnocie;
18. „sektor pozabankowy” oznacza wszystkich kredytobiorców, z wyjątkiem instytucji kredytowych według definicji określonej w pkt 16 i 17, rządów centralnych i banków centralnych, władz regionalnych i lokalnych, Wspólnot Europejskich, Europejskiego Banku Inwestycyjnego oraz banków rozwoju wielostronnego w rozumieniu definicji określonej w pkt 19;
19. „banki rozwoju wielostronnego” oznaczają Międzynarodowy Bank Odbudowy i Rozwoju, Międzynarodową Korporację Finansową, Międzyamerykański Bank Rozwoju, Azjatycki Bank Rozwoju, Afrykański Bank Rozwoju, Fundusz Przesiedleńczy Rady Europy, Nordycki Bank Inwestycyjny, Karaibski Bank Rozwoju, Europejski Bank Odbudowy i Rozwoju, Europejski Fundusz Inwestycyjny oraz Międzyamerykańską Korporację Inwestycyjną;
20. „pozycje pozabilansowe »pełnego ryzyka«, »średniego ryzyka«, »umiarkowanego ryzyka« oraz »niskiego ryzyka«” oznaczają pozycje określone w art. 43 ust. 2 i wymienione w załączniku II;
21. „finansowa spółka holdingowa” oznacza instytucję finansową, której przedsiębiorstwa zależne są wyłącznie bądź głównie instytucjami kredytowymi lub instytucjami finansowymi, przy czym przynajmniej jedno z tych przedsiębiorstw zależnych jest instytucją kredytową;
22. „spółka holdingowa o profilu mieszanym” oznacza przedsiębiorstwo dominujące inne niż finansowa spółka lub instytucja kredytowa, wśród którego przedsiębiorstw zależnych jest przynajmniej jedna instytucja kredytowa;
23. „przedsiębiorstwo pomocniczych usług bankowych” oznacza przedsiębiorstwo, którego podstawowa działalność polega na posiadaniu majątku lub zarządzaniu nim, zarządzaniu usługami w zakresie przetwarzania danych lub podobnej działalności o charakterze pomocniczym w stosunku do podstawowej działalności jednej lub więcej instytucji kredytowych;
24. „ryzyko” oznaczają, do celów stosowania art. 48, 49 i 50, pozycje aktywów i pozycje pozabilansowe określone w art. 43 i załącznikach II i IV, bez stosowania wag lub stopni ryzyka tam określonych; rodzaje ryzyka określone w załączniku IV muszą być wyliczane według jednej z metod określonych w załączniku III, bez stosowania wag dla ryzyka kontrahenta; za zgodą właściwych władz wszystkie pozycje w całości pokryte funduszami własnymi mogą być wyłączone z definicji zaangażowań, pod warunkiem że takie fundusze własne nie są uwzględnione przy wyliczaniu współczynnika wypłacalności czy też innych wskaźników analitycznych przewidzianych niniejszą dyrektywą i innymi wspólnotowymi aktami prawnymi; ryzyka nie obejmują:
 - w przypadku transakcji walutowych: ryzyka powstałego w normalnym toku rozliczeń w terminie do 48 godzin po dokonaniu płatności, lub
 - w przypadku transakcji kupna lub sprzedaży papierów wartościowych: ryzyka powstałego w normalnym toku rozliczeń w terminie do pięciu dni roboczych po dokonaniu płatności lub dostawie papierów, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej;
25. „grupa powiązanych klientów” oznacza:
 - dwie lub więcej osoby fizyczne lub prawne, które, jeśli nie wykazano inaczej, stanowią jedno ryzyko, ponieważ jedna z nich sprawuje bezpośrednio lub pośrednio kontrolę nad inną lub innymi, bądź też
 - dwie lub więcej osoby fizyczne lub prawne, między którymi nie zachodzi stosunek kontroli w rozumieniu definicji określonej w tiret pierwszym, lecz które należy uznać za stanowiące jedno ryzyko, gdyż są one na tyle wzajemnie ze sobą powiązane, iż powstanie problemów finansowych u jednej z nich prawdopodobnie oznaczałoby, że inna osoba lub wszystkie inne osoby napotkałyby trudności ze spłatą swoich zobowiązań;

26. „bliskie powiązania” oznaczają sytuację, w której dwie lub więcej osoby fizyczne lub prawne są ze sobą związane przez:

- a) udział kapitałowy, który oznacza posiadany bezpośrednio lub poprzez stosunek kontroli udział dający prawo do ponad 20 % głosów lub kapitału przedsiębiorstwu; lub
- b) kontrolę, która oznacza związek zachodzący między przedsiębiorstwem dominującym i jego przedsiębiorstwem zależnym we wszystkich przypadkach określonych w art. 1 ust. 1 i 2 dyrektywy 83/349/EWG, bądź też podobny związek między jakąkolwiek osobą fizyczną lub prawną i przedsiębiorstwem; wszelkie przedsiębiorstwa zależne danego przedsiębiorstwa zależnego będą również uważane za przedsiębiorstwa zależne przedsiębiorstwa dominującego najwyższego szczebla.

Sytuacja, w której dwie lub więcej osób fizycznych lub prawnych jest trwale związanych z jedną i tą samą osobą przez stosunek kontroli, będzie również uważana za bliskie powiązanie tych osób;

27. „uznane giełdy” oznaczają giełdy uznane przez właściwe władze, które:

- i) funkcjonują regularnie;
- ii) posiadają regulamin wydany lub zatwierdzony przez właściwe władze Państwa Członkowskiego pochodzenia giełdy, który określa warunki działania giełdy, warunki dostępu do giełdy, jak również warunki, które muszą być spełnione przez umowę, zanim zostanie ona dopuszczona do faktycznego obrotu na giełdzie;
- iii) dysponują mechanizmem rozliczeniowym, który przewiduje, że umowy wymienione w załączniku IV podlegają dziennym wymogom w zakresie depozytów gwarancyjnych, które to wymogi, w opinii właściwych władz, stanowią odpowiednie zabezpieczenie tych umów.

Artykuł 2

Zakres

1. Niniejsza dyrektywa dotyczy podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe. Dyrektywa ma zastosowanie do wszystkich instytucji kredytowych.

2. Przepisy art. 25 i 52-56 mają zastosowanie również do finansowych spółek holdingowych i spółek holdingowych o profilu mieszanym, które mają swoją siedzibę zarządu na terytorium Wspólnoty.

Instytucje trwale wyłączone na mocy ust. 3, z wyjątkiem jednak banków centralnych Państw Członkowskich, będą uważane za instytucje finansowe do celów art. 25 i 52-56.

3. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do:

- banków centralnych Państw Członkowskich,
- instytucji świadczących żyro pocztowe,
- w Belgii: „Institut de Réescompte et de Garantie/Herdiscotering- en Waarboginstituut”,
- w Danii: „Dansk Eksportfinansieringsfond”, „Danmarks Skibskreditfond” oraz „Dansk Landbrugs Realkreditfond”,
- w Niemczech: „Kreditanstalt für Wiederaufbau”, przedsiębiorstwo uznane na podstawie „Wohnungsgemeinnützigkeitsgesetz” za instytucje realizujące politykę mieszkaniową państwa, których główną działalnością nie są czynności bankowe, oraz inne przedsiębiorstwo uznane w tej ustawie za przedsiębiorstwo mieszkaniowe nieprowadzące działalności zarobkowej,
- w Grecji: „Ελληνική Τράπεζα Βιομηχανικής Αναπτυξεως” (Elliniki Trapeza Viomichanikis Anaptyxeos), „Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων” (Tamio Parakatathikon kai Danion) oraz „Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο” (Tachidromiko Tamieftirio),
- w Hiszpanii: „Instituto de Crédito Oficial”,
- we Francji: „Caisse des dépôts et consignations”,
- w Irlandii: „credit unions” i „friendly societies”,
- we Włoszech: „Cassa depositi e prestiti”,
- w Niderlandach: „Nederlandse Investeringsbank voor Ontwikkelingslanden NV”, „NV Noordelijke Ontwikkelingsmaatschappij”, „NV Industriebank Limburgs Instituut voor Ontwikkeling en Financiering” oraz „Overijsselse Ontwikkelingsmaatschappij NV”,
- w Austrii: przedsiębiorstwa uznane za towarzystwa mieszkaniowe działające w interesie publicznym oraz „Österreichische Kontrollbank AG”,

- w Portugalii: „Caixas Económicas” istniejące w dniu 1 stycznia 1986 r., z wyjątkiem tych przedsiębiorstw założonych jako spółki z ograniczoną odpowiedzialnością i z wyjątkiem „Caixas Económica Montepio Geral”,
- w Finlandii: „Teollisen yhteistyön rahasto Oy/Fonden för industriellt samarbete AB” oraz „Kera Oy/Kera Ab”,
- w Szwecji: „Svenska Skeppshypotekskassan”,

— w Wielkiej Brytanii: „National Savings Bank”, „Commonwealth Development Finance Company Ltd”, „Agricultural Mortgage Corporation Ltd”, „Scottish Agricultural Securities Corporation Ltd”, „the Crown Agents for overseas governments and administrations”, „credit unions” oraz „municipal banks”.

4. Rada, stanowiąc na wniosek Komisji, która w tym celu zasięga opinii Komitetu określonego w art. 57 (zwanego dalej „Komitetem Doradczym ds. Bankowości”), podejmuje decyzje w sprawie wszelkich zmian wykazu przedstawionego w ust. 3.

5. Instytucje kredytowe, mające siedzibę w tym samym Państwie Członkowskim i stale powiązane w dniu 15 grudnia 1977 r. z organem centralnym sprawującym nad nimi nadzór i ustanowionym w tym samym Państwie Członkowskim, mogą być zwolnione z wymogów wymienionych w art. 6 ust. 1 oraz art. 8 i 59, jeśli, w terminie do 15 grudnia 1979 r., prawo krajowe stanowi, że:

- zobowiązania organu centralnego i instytucji powiązanych są zobowiązaniami solidarnymi, bądź też zobowiązania instytucji powiązanych są całkowicie gwarantowane przez organ centralny,
- wypłacalność i płynność organu centralnego oraz wszystkich instytucji powiązanych są monitorowane jako całość na podstawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych,
- zarząd organu centralnego jest uprawniony do wydawania poleceń zarządom instytucji powiązanych.

Instytucje kredytowe działające na szczeblu lokalnym, które po dniu 15 grudnia 1977 r. stały się jednostkami powiązanymi organu centralnego w rozumieniu akapitu pierwszego, mogą skorzystać z warunków ustanowionych w tym akapicie, jeśli stanowią one normalne uzupełnienia sieci danego organu centralnego.

W przypadku instytucji kredytowych innych niż te, które zostały założone na terenach niedawno odzyskanych z morza, lub te,

które powstały w wyniku podziału lub połączenia istniejących instytucji zależnych od organu centralnego lub podporządkowanych temu organowi, Rada, stanowiąc na wniosek Komisji, która w tym celu zasięga opinii Komitetu Doradczego ds. Bankowości, może ustanowić dodatkowe przepisy dotyczące stosowania akapitu drugiego, w tym przepisy uchylające wyłączenia ustanowione w akapicie pierwszym, jeśli jest zdania, że zrzeszanie nowych instytucji korzystających z zasad ustanowionych w akapicie drugim mogłoby niekorzystnie wpłynąć na warunki konkurencji. Rada podejmuje decyzję kwalifikowaną większością głosów.

6. Instytucja kredytowa, która zgodnie z definicją określoną w ust. 5 akapit pierwszy powiązana jest z centralnym organem w tym samym Państwie Członkowskim, może być zwolniona z przepisów art. 5, a także art. 40-51 oraz 65, pod warunkiem że całość, na którą składają się organ centralny wraz z instytucjami powiązanymi, podlega wyżej wymienionym przepisom w ujęciu skonsolidowanym, bez uszczerbku dla stosowania tych przepisów do organu centralnego.

W przypadku takiego zwolnienia art. 13, 18, 19, 20 ust. 1-6, art. 21 i 22 stosują się do całości, na którą składają się organ centralny wraz z instytucjami powiązanymi.

Artykuł 3

Zakaz prowadzenia przez przedsiębiorstwo inne niż instytucje kredytowe działalności polegającej na przyjmowaniu od ludności depozytów i innych środków podlegających zwrotowi

Państwa Członkowskie wprowadzają zakaz dla osób lub przedsiębiorstw gospodarczych niebędących instytucjami kredytowymi prowadzenia działalności polegającej na przyjmowaniu od ludności depozytów i innych środków podlegających zwrotowi. Zakaz ten nie dotyczy przyjmowania depozytów i innych środków podlegających zwrotowi przez Państwo Członkowskie lub władze regionalne bądź lokalne Państwa Członkowskiego, czy też przez organy międzynarodowe o charakterze publicznym, których członkami są jedno lub więcej Państw Członkowskich, jak również przypadków wyraźnie objętych legislacją krajową i wspólnotową, pod warunkiem jednak, że działalność ta podlega regulacjom i mechanizmom kontroli mającym na celu ochronę deponentów i inwestorów oraz mającym zastosowanie w takich przypadkach.

TYTUŁ II

WARUNKI PODEJMOWANIA I PROWADZENIA DZIAŁALNOŚCI PRZEZ INSTYTUCJE KREDYTOWE

Artykuł 4

Uzyskanie zezwolenia

Państwa Członkowskie wymagają od instytucji kredytowych uzyskania zezwolenia przed rozpoczęciem działalności. Państwa te określają wymogi w zakresie uzyskania takich zezwoleń, z zachowaniem przepisów art. 5-9, i powiadamiają o nich zarówno Komisję, jak i Komitet Doradczy ds. Bankowości.

Artykuł 5

Kapitał założycielski

1. Bez uszczerbku dla innych ogólnych warunków przewidzianych w prawie krajowym, właściwe władze nie udzielają zezwolenia, gdy instytucja kredytowa nie posiada wydzielonych funduszy własnych oraz w przypadkach, gdy kapitał założycielski danej instytucji wynosi mniej niż 5 milionów EUR.

Państwa Członkowskie mogą postanowić, że instytucje kredytowe niespełniające wymogu wydzielonych funduszy własnych, które już istniały w dniu 15 grudnia 1979 r., mogą nadal prowadzić swoją działalność. Państwa Członkowskie mogą wyłączyć takie instytucje kredytowe z obowiązku stosowania się do wymogów określonych w art. 6 ust. 1 akapit pierwszy.

2. Państwa Członkowskie zachowują jednak możliwość udzielania zezwolenia poszczególnym kategoriom instytucji kredytowych, których kapitał założycielski wynosi mniej aniżeli określono w ust. 1. W takich przypadkach:

- a) kapitał założycielski nie może wynosić mniej niż 1 milion EUR;
- b) zainteresowane Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o powodach, którymi się kierują przy korzystaniu z możliwości przewidzianej w niniejszym ustępie;
- c) gdy zostaje opublikowany wykaz wymieniony w art. 11, dokonuje się odpowiedniej adnotacji przy nazwie każdej instytucji kredytowej, która nie spełnia minimalnych wymogów kapitałowych określonych w ust. 1.

3. Wysokość funduszy własnych instytucji kredytowej nie może w chwili udzielenia zezwolenia obniżyć się poniżej poziomu kapitału założycielskiego wymaganego na podstawie ust. 1 i 2.

4. Państwa Członkowskie mogą postanowić, że instytucje kredytowe już istniejące w dniu 1 stycznia 1993 r., których fundusze własne nie osiągnęły poziomu kapitału założycielskiego określonego w ust. 1 i 2, mogą w dalszym ciągu prowadzić swoją działalność. W takim jednak razie fundusze własne tych instytucji nie mogą obniżyć się poniżej najwyższego poziomu osiągniętego po dniu 22 grudnia 1989 r.

5. Jeśli kontrolę nad instytucją kredytową kwalifikującą się do kategorii określonej w ust. 4 przejmie inna osoba fizyczna lub prawna niż osoba, która wcześniej kontrolowała tę instytucję, fundusze własne tej instytucji muszą być podwyższone co najmniej do poziomu kapitału założycielskiego określonego w ust. 1 i 2.

6. Jednakże, w określonych szczególnych okolicznościach i za zgodą właściwych władz, gdy następuje połączenie dwóch lub więcej instytucji kredytowych kwalifikujących się do kategorii określonej w ust. 4, fundusze własne instytucji powstałej w wyniku tego połączenia, o ile nie został osiągnięty odpowiedni poziom zgodnie z ust. 1 i 2, nie mogą obniżyć się poniżej sumy funduszy własnych łączących się ze sobą instytucji w chwili połączenia.

7. Jednakże, jeśli w przypadkach określonych w ust. 3, 4 i 6 fundusze własne ulegną zmniejszeniu, właściwe władze mogą w uzasadnionych okolicznościach wyznaczyć instytucji ograniczony okres czasu, w którym musi ona poprawić swoją sytuację lub zaprzestać działalności.

Artykuł 6

Zarząd, umiejscowienie siedziby zarządu instytucji kredytowej

1. Właściwe władze udzielają zezwolenia instytucji kredytowej jedynie wtedy, gdy przynajmniej dwie osoby będą faktycznie kierować działalnością tej instytucji.

Ponadto odpowiednie władze nie udzielą zezwolenia, jeśli osoby te nie mają dostatecznie nieposzlakowanej opinii lub nie posiadają one należytego doświadczenia do wykonywania takich obowiązków.

2. Każde Państwo Członkowskie wymaga, aby:

- każda instytucja kredytowa będąca osobą prawną i posiadająca na mocy prawa krajowego statutową siedzibę, miała siedzibę zarządu w tym samym Państwie Członkowskim, w którym posiada statutową siedzibę,
- każda inna instytucja kredytowa miała swoją siedzibę zarządu w Państwie Członkowskim, które wydało jej zezwolenie i w którym faktycznie prowadzi swoją działalność.

Artykuł 7

Akcjonariusze i udziałowcy

1. Właściwe władze nie udzielają zezwolenia na podjęcie działalności instytucji kredytowej, zanim nie zostaną poinformowane o tożsamości bezpośrednich lub pośrednich akcjonariuszy lub udziałowców tych instytucji, będących osobami fizycznymi lub prawnymi, posiadających znaczne pakiety akcji, oraz o wielkości takich pakietów.

Do celów definicji znacznego pakietu akcji w rozumieniu niniejszego artykułu uwzględnia się prawa głosu określone w art. 7 dyrektywy 88/627/EWG ⁽¹⁾.

2. Właściwe władze odmawiają udzielenia zezwolenia, jeśli mając na uwadze potrzebę zapewnienia należytego i ostrożnego zarządzania instytucją kredytową, nie są przekonane co do odpowiedniego charakteru wyżej wspomnianych akcjonariuszy lub udziałowców.

3. W przypadku bliskich powiązań między instytucją kredytową i inną osobą prawną lub fizyczną właściwe władze udzielają zezwolenia tylko wówczas, gdy powiązania te nie stanowią przeszkody w skutecznym wykonywaniu funkcji nadzorczych.

Właściwe władze odmawiają również udzielenia zezwolenia, jeśli skuteczne wykonywanie funkcji nadzorczych nie jest możliwe z powodu przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych państwa trzeciego mających zastosowanie do jednej lub więcej osób fizycznych lub prawnych, z którymi instytucja kredytowa posiada bliskie powiązania, bądź też z powodu trudności w stosowaniu takich przepisów.

Właściwe władze wymagają od instytucji kredytowych przedkładać informacji potrzebnych do stałego monitorowania przestrzegania warunków określonych w niniejszym ustępie.

Artykuł 8

Program działalności i struktura organizacyjna

Państwa Członkowskie wymagają, aby do wniosków o udzielenie zezwolenia dołączony był program działalności określający między innymi przewidziane rodzaje działalności oraz strukturę organizacyjną instytucji.

Artykuł 9

Potrzeby gospodarcze

Państwa Członkowskie nie mogą wymagać, aby wniosek o udzielenie zezwolenia został rozpatrzony pod względem potrzeb gospodarczych rynku.

Artykuł 10

Odmowa udzielenia zezwolenia

W każdym przypadku odmowy udzielenia zezwolenia podaje się powody tej odmowy, a wnioskodawca jest o nich powiadomiony w terminie sześciu miesięcy od daty otrzymania wniosku lub, jeśli wniosek był niekompletny, w terminie sześciu miesięcy od dnia nadesłania informacji potrzebnych do podjęcia decyzji. W każdym przypadku decyzję podejmuje się w terminie 12 miesięcy od daty otrzymania wniosku.

Artykuł 11

Powiadomienie Komisji o udzieleniu zezwolenia

Komisja powiadamiana jest o każdym udzielonym zezwoleniu. Każdą instytucję kredytową umieszcza się w wykazie, który Komisja ogłasza w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* i który Komisja stale aktualizuje.

Artykuł 12

Upřednie konsultacje z właściwymi władzami innych Państw Członkowskich

Udzielenie zezwolenia instytucji kredytowej wymaga upředniej konsultacji z właściwymi władzami innego Państwa Członkowskiego, którego sprawa ta dotyczy, gdy instytucja ta jest:

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 88/627/EWG z dnia 12 grudnia 1988 r. w sprawie informacji, które są ogłaszane w chwili nabycia lub zbycia dużego pakietu akcji spółki kapitałowej (Dz.U. L 348 z 17.12.1988, str. 62).

- przedsiębiorstwem zależnym instytucji kredytowej posiadającym zezwolenie udzielone w innym Państwie Członkowskim, lub
- przedsiębiorstwem zależnym przedsiębiorstwa dominującego innej instytucji kredytowej posiadającej zezwolenie udzielone w innym Państwie Członkowskim, lub
- kontrolowana przez te same osoby fizyczne lub prawne, które kontrolują instytucję kredytową posiadającą zezwolenie udzielone w innym Państwie Członkowskim.

Artykuł 13

Oddziały instytucji kredytowych posiadające zezwolenie udzielone w innym Państwie Członkowskim

Przyjmujące Państwa Członkowskie nie mogą wymagać zezwolenia od oddziałów instytucji kredytowych posiadających zezwolenie udzielone w innym Państwie Członkowskim oraz nie mogą wymagać wyposażenia tych oddziałów w wydzielony kapitał założycielski. Zakładanie i nadzorowanie takich oddziałów odbywa się zgodnie z przepisami art. 17, 20 ust. 1–6 oraz art. 22–26.

Artykuł 14

Cofnięcie zezwolenia

1. Właściwe władze mogą cofnąć zezwolenie udzielone instytucji kredytowej jedynie wówczas, gdy taka instytucja:
 - a) nie wykorzysta zezwolenia w ciągu 12 miesięcy, wyraźnie zrzeknie się zezwolenia lub nie prowadzi działalności od ponad sześciu miesięcy, o ile zainteresowane Państwo Członkowskie nie wprowadziło przepisu, że w takich przypadkach zezwolenie wygasa;
 - b) uzyskała zezwolenie wskutek przedłożenia fałszywych informacji czy też w jakikolwiek inny nieprawidłowy sposób;
 - c) nie spełnia już warunków, na podstawie których udzielono zezwolenia;
 - d) nie posiada już dostatecznych funduszy własnych lub utraciła wiarygodność w zakresie wykonywania swoich zobowiązań w stosunku do wierzycieli, w szczególności nie zapewnia już bezpieczeństwa powierzonym aktywom;
 - e) spełnia inne warunki cofnięcia zezwolenia, przewidziane przepisami prawa krajowego.
2. Należy podać powody cofnięcia zezwolenia i poinformować o nich wszystkich zainteresowanych; o cofnięciu zezwolenia powiadamia się Komisję.

Artykuł 15

Nazwa

Do celów wykonywania swojej działalności instytucje kredytowe mogą używać na całym obszarze Wspólnoty tej samej nazwy, jakiej używają w Państwie Członkowskim, w którym posiadają siedzibę zarządu, bez względu na jakiegokolwiek przepisy obowiązujących w przyjmującym Państwie Członkowskim w zakresie używania wyrazów „bank”, „bank oszczędnościowy” lub innych nazw dotyczących bankowości. W przypadku gdy istnieje możliwość mylenia nazw, przyjmujące Państwo Członkowskie może wymagać, aby nazwie instytucji towarzyszyły pewne wyjaśniające informacje.

Artykuł 16

Znaczny pakiet akcji instytucji kredytowej

1. Państwa Członkowskie wymagają od każdej osoby fizycznej lub prawnej, która zgłasza zamiar bezpośredniego lub pośredniego nabycia znacznego pakietu akcji w instytucji kredytowej, uprzedniego powiadomienia o tym właściwych władz, z określeniem wielkości pakietu, który zamierza nabyć. Osoba taka musi odpowiednio powiadomić właściwe władze, jeśli zamierza zwiększyć posiadany już znaczny pakiet akcji w taki sposób, że udział praw głosu lub posiadanego przez nią kapitału osiągnąłby wówczas lub przekroczył poziom 20 %, 33 % bądź 50 % lub też sprawiłby, że instytucja kredytowa stanie się przedsiębiorstwem od niej zależnym.

Bez uszczerbku dla przepisów ust. 2, właściwe władze mają nie więcej niż trzy miesiące od daty powiadomienia określonej w akapicie pierwszym na sprzeciwienie się takiemu planowi, jeśli mając na uwadze potrzebę zapewnienia należytego i ostrożnego zarządzania instytucją kredytową, nie są one przekonane co do odpowiedniego charakteru osoby określonej w akapicie pierwszym. Jeśli władze te nie sprzeciwiają się planowi określone w akapicie pierwszym, mogą wyznaczyć maksymalny termin jego realizacji.

2. Jeśli przedsiębiorstwo nabywające pakiet akcji określony w ust. 1 jest instytucją kredytową posiadającą zezwolenie udzielone w innym Państwie Członkowskim lub przedsiębiorstwem dominującym instytucji kredytowej posiadającej zezwolenie udzielone w innym Państwie Członkowskim, lub osobą fizyczną lub prawną kontrolującą instytucję kredytową posiadającą zezwolenie udzielone w innym Państwie Członkowskim, a jeśli w wyniku takiego nabycia instytucja, w której nabywca pragnie posiadać pakiet akcji, stałaby się przedsiębiorstwem zależnym lub podlegałaby kontroli nabywcy, ocena tego nabycia wymaga uprzedniej konsultacji określonej w art. 12.

3. Państwa Członkowskie wymagają od osoby fizycznej lub prawnej, która zamierza bezpośrednio lub pośrednio zbycić znaczny pakiet akcji w instytucji kredytowej, aby osoba ta

uprzednio powiadomiła właściwe władze o wielkości pakietu akcji, który zamierza posiadać. Osoba taka musi również powiadomić właściwe władze, jeśli zamierza zmniejszyć posiadany znaczny pakiet akcji w taki sposób, że udział praw głosu lub posiadanego przez nią kapitału spadłby wówczas poniżej poziomu 20 %, 33 % bądź 50 % lub sprawiłby, że instytucja kredytowa przestanie być przedsiębiorstwem od niej zależnym.

4. Instytucje kredytowe powiadamiają właściwe władze, gdy tylko otrzymają odpowiednią wiadomość, o wszelkich przypadkach nabycia lub zbycia pakietów ich akcji, jeśli takie akty nabycia lub zbycia sprawią, że pakiety akcji przekroczą jeden z progów określonych w ust. 1 i 3 bądź spadną poniżej niego.

Ponadto, przynajmniej raz do roku, instytucje kredytowe przekazują nazwiska akcjonariuszy i udziałowców posiadających znaczne pakiety akcji i wielkość tych pakietów, na przykład zgodnie z informacjami otrzymanymi na walnym zgromadzeniu akcjonariuszy lub w wyniku wykonania przepisów dotyczących spółek giełdowych.

5. Gdy wpływ wywierany przez osoby określone w ust. 1 może okazać się niekorzystny dla ostrożnego i rozsądnego zarządzania instytucją, Państwa Członkowskie wymagają, aby właściwe władze podjęły odpowiednie środki w celu doprowadzenia do ustania tej sytuacji. Do środków takich mogą należeć na przykład: nakazy sądowe, sankcje wobec członków władz i kierownictwa instytucji lub zawieszenie prawa głosu z akcji bądź udziałów posiadanych przez danych akcjonariuszy lub udziałowców.

Podobne środki stosuje się do osób fizycznych i prawnych, które nie spełniają obowiązku uprzedniego powiadomienia właściwych władz w sytuacjach określonych w ust. 1. Jeśli mimo sprzeciwu właściwych władz dochodzi do nabycia pakietu akcji, Państwa Członkowskie, niezależnie od zastosowania innych sankcji, zarządzają zawieszenie danych praw głosu lub unieważnienie głosów oddanych, bądź też wprowadzają możliwość ich unieważnienia.

6. Do celów definicji znacznego pakietu akcji oraz w odniesieniu do innych wielkości pakietów akcji określonych w niniejszym artykule uwzględniane są prawa głosu określone w art. 7 dyrektywy 88/627/EWG.

Artykuł 17

Procedury i mechanizmy kontroli wewnętrznej

Właściwe władze Państwa Członkowskiego pochodzenia wymagają, aby każda instytucja kredytowa posiadała bezpieczne procedury administracyjne i rachunkowości oraz odpowiednie mechanizmy kontroli wewnętrznej.

TYTUŁ III

PRZEPISY DOTYCZĄCE SWOBODY PRZEDSIĘBIORCZOŚCI I SWOBODY ŚWIADCZENIA USŁUG

Artykuł 18

Instytucje kredytowe

Państwa Członkowskie zapewniają, że każda instytucja kredytowa posiadająca zezwolenie udzielone przez właściwe władze innego Państwa Członkowskiego i nadzorowana przez te władze może prowadzić na ich terytoriach rodzaje działalności wymienione w załączniku I, zgodnie z art. 20 ust. 1–6, art. 21 ust. 1 i 2 oraz art. 22 przez założenie oddziału lub poprzez świadczenie usług, pod warunkiem że taka działalność jest objęta wyżej wymienionym zezwoleniem.

Artykuł 19

Instytucje finansowe

Państwa Członkowskie zapewniają również, że każda instytucja finansowa z innego Państwa Członkowskiego może prowadzić na ich terytoriach rodzaje działalności wymienione w załączniku I, zgodnie z art. 20 ust. 1–6, art. 21 ust. 1 i 2 oraz art. 22 przez

założenie oddziału lub poprzez świadczenie usług, niezależnie od tego, czy stanowi ona przedsiębiorstwo zależne instytucji kredytowej, czy przedsiębiorstwo zależne będące wspólną własnością dwóch lub więcej instytucji kredytowych, o ile akt założycielski i umowa spółki tej instytucji zezwalają na prowadzenie tej działalności, a instytucja spełnia wszystkie następujące warunki:

- przedsiębiorstwo lub przedsiębiorstwa dominujące muszą posiadać zezwolenie jako instytucje kredytowe w Państwie Członkowskim, którego ustawodawstwu podlega przedsiębiorstwo zależne,
- określona działalność musi być faktycznie prowadzona na terytorium tego samego Państwa Członkowskiego,
- przedsiębiorstwo lub przedsiębiorstwo dominujące musi dysponować prawem 90 % lub więcej głosów z akcji w kapitale przedsiębiorstwa zależnego,
- przedsiębiorstwo lub przedsiębiorstwa dominujące muszą spełniać wymogi właściwych władz, dotyczące ostrożnego zarządzania przedsiębiorstwem zależnym, oraz muszą oświadczyć, za zgodą właściwych władz odpowiedniego

Państwa Członkowskiego pochodzenia, że odpowiadają solidarnie za zobowiązania zaciągnięte przez przedsiębiorstwo zależne,

— przedsiębiorstwo zależne musi być efektywnie objęte, w szczególności w zakresie danej działalności, skonsolidowanym nadzorem nad przedsiębiorstwem dominującym lub nad każdym spośród przedsiębiorstw dominujących, zgodnie z art. 52–56, w szczególności w zakresie wyliczania współczynnika wypłacalności, kontroli wysokiego ryzyka oraz limitów dotyczących wielkości pakietów akcji określonych w art. 51.

Zgodność z tymi warunkami musi zostać zweryfikowana przez właściwe władze Państwa Członkowskiego pochodzenia, które na tej podstawie muszą wystawić przedsiębiorstwu zależnemu odpowiednie zaświadczenie zgodności stanowiące część powiadomienia określonego w art. 20 ust. 1–6 oraz art. 21 ust. 1 i 2.

Właściwe władze Państwa Członkowskiego pochodzenia zapewniają nadzór nad przedsiębiorstwem zależnym zgodnie z art. 5 ust. 3, oraz art. 16, 17, 26, 28, 29, 30 i 32.

Przepisy wymienione w niniejszym artykule stosuje się odpowiednio do przedsiębiorstw zależnych, z niezbędnymi zmianami. W szczególności wyrazy „instytucja kredytowa” oznaczają „instytucja finansowa spełniająca warunki określone w art. 19”, a wyraz „zezwolenie” oznacza „akt założycielski i umowa spółki”.

Artykuł 20 ust. 3 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Właściwe władze Państwa Członkowskiego pochodzenia przekazują także informacje o kwocie funduszy własnych zależnej instytucji finansowej i o wysokości skonsolidowanego współczynnika wypłacalności dominującej wobec niej instytucji kredytowej”.

Jeśli instytucja finansowa kwalifikująca się w ramach niniejszego artykułu przestaje spełniać jakikolwiek z nałożonych na nią warunków, Państwo Członkowskie pochodzenia powiadamia o tym właściwe władze przyjmującego Państwa Członkowskiego, a działalność prowadzona przez tę instytucję w przyjmującym Państwie Członkowskim podlega odąd ustawodawstwu tego Państwa Członkowskiego.

Artykuł 20

Wykonywanie prawa przedsiębiorczości

1. Instytucja kredytowa pragnąca założyć oddział na terytorium innego Państwa Członkowskiego powiadamia o tym właściwe władze Państwa Członkowskiego pochodzenia.

2. Państwo Członkowskie wymaga, aby każda instytucja kredytowa pragnąca założyć oddział na terytorium innego Państwa Członkowskiego przekazała następujące informacje w powiadomieniu określonym w ust. 1:

- a) Państwo Członkowskie, na terytorium którego planuje założyć oddział;
- b) program działalności, określający, między innymi, przewidziany zakres działalności i strukturę organizacyjną oddziału;
- c) adres w przyjmującym Państwie Członkowskim, pod którym można otrzymać dokumenty;
- d) nazwiska osób wyznaczonych do kierowania oddziałem.

3. O ile właściwe władze Państwa Członkowskiego pochodzenia, uwzględniając przewidziany zakres działalności oddziału, nie mają powodu kwestionować adekwatności struktury administracyjnej lub kondycji finansowej instytucji kredytowej, to w ciągu trzech miesięcy od otrzymania informacji określonych w ust. 2 przekazują te informacje właściwym władzom przyjmującego Państwa Członkowskiego i odpowiednio zawiadamiają zainteresowaną instytucję.

Właściwe władze Państwa Członkowskiego pochodzenia przedstawiają również informacje o kwocie funduszy własnych i o współczynniku wypłacalności instytucji kredytowej.

W przypadku gdy właściwe władze Państwa Członkowskiego pochodzenia odmawiają przekazania informacji określonych w ust. 2 właściwym władzom przyjmującego Państwa Członkowskiego, przedstawiają one zainteresowanej instytucji uzasadnienie tej decyzji odmownej w terminie trzech miesięcy od otrzymania wszystkich informacji. Decyzja odmowna lub brak odpowiedzi podlegają zaskarżeniu do sądu Państwa Członkowskiego pochodzenia.

4. Przed rozpoczęciem działalności przez oddział instytucji kredytowej, w ciągu dwóch miesięcy od uzyskania informacji określonych w ust. 3, właściwe władze przyjmującego Państwa Członkowskiego przygotowują się do nadzoru nad instytucją kredytową, zgodnie z art. 22, a jeśli jest to konieczne, wskazują także warunki, których w interesie dobra ogólnego należy przestrzegać przy prowadzeniu danych rodzajów działalności w przyjmującym Państwie Członkowskim.

5. W chwili otrzymania zawiadomienia od właściwych władz przyjmującego Państwa Członkowskiego lub w przypadku, gdy okres przewidziany w ust. 4 wygasa bez otrzymania żadnego zawiadomienia od tych władz, oddział może zostać założony i rozpocząć działalność.

6. W przypadku zmiany jakichkolwiek danych szczegółowych przekazanych zgodnie z ust. 2 lit. b), c) lub d) instytucja kredytowa powiadamia o tej zmianie na piśmie właściwe władze Państwa Członkowskiego pochodzenia i przyjmującego Państwa Członkowskiego najpóźniej na miesiąc przed dokonaniem zmiany, aby umożliwić właściwym władzom Państwa Członkowskiego pochodzenia podjęcie decyzji zgodnie z ust. 3 oraz umożliwić właściwym władzom przyjmującego Państwa Członkowskiego podjęcie decyzji w sprawie tej zmiany zgodnie z ust. 4.

7. Domniemywa się, że oddziały, które rozpoczęły swoją działalność zgodnie z przepisami obowiązującymi w przyjmujących Państwach Członkowskich przed dniem 1 stycznia 1993 r., podane zostały procedurom określonym w ust. 1-5. Od wyżej wymienionej daty oddziały te podlegają ust. 6 oraz art. 18, 19, 22 i 29.

Artykuł 21

Korzystanie ze swobody świadczenia usług

1. Instytucja kredytowa, pragnąca po raz pierwszy korzystać ze swobody świadczenia usług przez prowadzenie działalności na terytorium innego Państwa Członkowskiego, powiadamia właściwe władze Państwa Członkowskiego pochodzenia o tych rodzajach działalności, wymienionych w załączniku I, które zamierza prowadzić.

2. W ciągu miesiąca od otrzymania powiadomienia określonego w ust. 1 właściwe władze Państwa Członkowskiego pochodzenia przesyłają to powiadomienie właściwym władzom przyjmującego Państwa Członkowskiego.

3. Niniejszy artykuł nie ma wpływu na prawa nabyte przez instytucje kredytowe świadczące usługi przed dniem 1 stycznia 1993 r.

Artykuł 22

Uprawnienia właściwych władz przyjmującego Państwa Członkowskiego

1. Przyjmujące Państwa Członkowskie mogą do celów statystycznych wymagać, aby wszystkie instytucje kredytowe posiadające oddziały na ich terytoriach przekazywały okresowo sprawozdania dotyczące prowadzonej przez siebie działalności w tych przyjmujących Państwach Członkowskich właściwym władzom tych państw.

Wypełniając obowiązki nałożone na nie w art. 27, przyjmujące Państwa Członkowskie mogą wymagać, aby oddziały instytucji kredytowych z innych Państw Członkowskich przedstawiały te same informacje, jakie wymagane są w tym celu od krajowych instytucji kredytowych.

2. Gdy właściwe władze przyjmującego Państwa Członkowskiego stwierdzają, że instytucja posiadająca oddział lub świadcząca usługi na terytorium tego państwa nie przestrzega przepisów prawnych przyjętych w tym państwie na mocy tych zapisów niniejszej dyrektywy, które dotyczą uprawnień właściwych władz przyjmującego Państwa Członkowskiego, władze te wymagają, aby instytucja ta usunęła stwierdzoną nieprawidłowość.

3. Jeśli dana instytucja nie podejmuje niezbędnych kroków, właściwe władze przyjmującego Państwa Członkowskiego powiadamiają odpowiednio właściwe władze Państwa Członkowskiego

pochodzenia. Właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego niezwłocznie podejmują wszelkie właściwe środki celem zapewnienia, że zainteresowana instytucja usunie stwierdzoną nieprawidłowość. O charakterze tych środków zostaną powiadomione właściwe władze przyjmującego Państwa Członkowskiego.

4. Jeśli mimo podjęcia środków przez Państwo Członkowskie pochodzenia, a także w sytuacji, gdy środki te okazują się nieadekwatne lub nie ma możliwości ich zastosowania w danym Państwie Członkowskim, dana instytucja w dalszym ciągu narusza obowiązujące w przyjmującym Państwie Członkowskim przepisy prawne określone w ust. 2, wówczas państwo to, po zawiadomieniu właściwych władz Państwa Członkowskiego pochodzenia, może podjąć odpowiednie środki celem zapobieżenia dalszym nieprawidłowościom lub wymierzenia za nie kary, jak również, o ile będzie to konieczne, celem uniemożliwienia danej instytucji inicjowania dalszych transakcji na jej terytorium. Państwa Członkowskie podejmują stosowne działania w celu zapewnienia, że na ich terytoriach istnieje możliwość podjęcia odpowiednich działań prawnych niezbędnych do zastosowania takich środków wobec instytucji kredytowych.

5. Przepisy ust. 1-4 nie mają wpływu na uprawnienia przyjmujących Państw Członkowskich do podejmowania właściwych środków celem zapobiegania nieprawidłowościom popełnianym na ich terytoriach, które pozostają w sprzeczności z przepisami prawnymi przyjętymi w interesie dobra ogólnego, lub wymierzania kar za owe nieprawidłowości. Do uprawnień takich należy, między innymi, możliwość zakazywania instytucjom naruszającym przepisy inicjowania wszelkich dalszych transakcji na terytoriach tych państw.

6. Wszelkie środki podjęte na mocy ust. 3, 4 i 5, a wiążące się ze stosowaniem kar lub ograniczaniem możliwości korzystania ze swobody świadczenia usług, muszą być odpowiednio uzasadnione i podane do wiadomości zainteresowanej instytucji. Przysługuje prawo zaskarżenia każdego tego rodzaju środka do sądu Państwa Członkowskiego, którego władze ten środek zastosowały.

7. W nagłych przypadkach właściwe władze przyjmujących Państw Członkowskich mogą przed zastosowaniem procedur przewidzianych w ust. 2, 3 i 4 podjąć wszelkie środki ostrożności niezbędne do ochrony interesów deponentów, inwestorów i innych osób, na rzecz których świadczone są usługi. Komisja i właściwe władze innych zainteresowanych Państw Członkowskich muszą zostać niezwłocznie powiadomione o takich środkach.

Po konsultacji z właściwymi władzami zainteresowanych Państw Członkowskich Komisja może zobowiązać dane Państwo Członkowskie do zmiany lub uchylenia takich środków.

8. Przyjmujące Państwa Członkowskie mogą korzystać z uprawnień powierzonych im przez niniejszą dyrektywę przez podejmowanie właściwych środków celem zapobiegania lub karania za nieprawidłowości popełniane na ich terytoriach. Do uprawnień takich należy, między innymi, możliwość zakazywania instytucjom inicjowania dalszych transakcji na terytoriach tych państw.

9. W przypadku cofnięcia zezwolenia powiadamia się o tym właściwe władze przyjmującego Państwa Członkowskiego, po czym władze te podejmują odpowiednie środki uniemożliwiające danej instytucji inicjowanie dalszych transakcji na terytorium tego państwa oraz zabezpieczające interesy deponentów. Co dwa lata Komisja przedstawia sprawozdanie dotyczące takich przypadków Komitetowi Doradczemu ds. bankowości.

10. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o liczbie i charakterze spraw, w których miała miejsce odmowa na podstawie art. 20 ust. 1–6 lub w których podjęte zostały środki zgodnie z

ust. 4 niniejszego artykułu. Co dwa lata Komisja przedstawia sprawozdanie dotyczące tego rodzaju spraw Komitetowi Doradczemu ds. bankowości.

11. Żaden z przepisów niniejszego artykułu nie stanowi przeszkody dla reklamowania swoich usług przez instytucje kredytowe, których siedziby zarządu znajdują się w innych Państwach Członkowskich, wszelkimi dostępnymi środkami przekazu w przyjmujących Państwach Członkowskich, z zastrzeżeniem wszelkich przepisów dotyczących formy i treści tego rodzaju reklam przyjętych w interesie dobra ogólnego.

TYTUŁ IV

STOSUNKI Z PAŃSTWAMI TRZECIMI

Artykuł 23

Powiadomienie w sprawie przedsiębiorstw zależnych przedsiębiorstw z państw trzecich, warunki dostępu do rynków tych państw

1. Właściwe władze Państw Członkowskich powiadamiają Komisję:

- a) o wszelkich przypadkach udzielania zezwolenia bezpośrednim lub pośrednim przedsiębiorstwom zależnym jednego lub więcej przedsiębiorstw dominujących, podlegających prawu państw trzecich. Komisja powiadamia odpowiednio Komitet Doradczy ds. Bankowości;
- b) w każdym przypadku, gdy takie przedsiębiorstwo dominujące nabywa pakiet akcji we wspólnotowej instytucji kredytowej, który sprawia, że instytucja ta staje się przedsiębiorstwem od niego zależnym. Komisja powiadamia odpowiednio Komitet Doradczy ds. Bankowości.

Jeśli zezwolenie zostało przyznane bezpośrednio lub pośrednio przedsiębiorstwu zależnemu jednego lub więcej przedsiębiorstw dominujących, podlegających prawu państw trzecich, strukturę grupy opisuje się w powiadomieniu, które właściwe władze przekazują Komisji zgodnie z art. 11.

2. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich ogólnych przeszkodach napotykanym przez instytucje kredytowe przy zakładaniu oddziałów lub prowadzeniu działalności bankowej w państwach trzecich.

3. Komisja opracowuje okresowe sprawozdania, na warunkach określonych w ust. 4 i 5, badające sposób traktowania wspólnotowych instytucji kredytowych w państwach trzecich w zakresie zakładania jednostek i prowadzenia działalności bankowej oraz nabywania pakietów akcji w instytucjach kredytowych tych państw. Komisja przekazuje sprawozdania Radzie wraz z właściwymi propozycjami.

4. W każdym przypadku, gdy Komisja uzna, na podstawie sprawozdań określonych w ust. 3 lub na podstawie innych informacji, że państwo trzecie nie przyznaje wspólnotowym instytucjom kredytowym efektywnego dostępu do rynku, porównywalnego z dostępem przyznanym przez Wspólnotę instytucjom kredytowym z tego państwa trzeciego, Komisja może wystąpić z wnioskiem do Rady w sprawie uzyskania odpowiedniego upoważnienia do podjęcia negocjacji, celem uzyskania porównywalnych możliwości konkurowania dla wspólnotowych instytucji kredytowych. Rada stanowi kwalifikowaną większość głosów.

5. W każdym przypadku, gdy Komisja uzna, na podstawie sprawozdań określonych w ust. 3 lub na podstawie innych informacji, że wspólnotowe instytucje kredytowe w państwie trzecim nie podlegają traktowaniu narodowemu zapewniającemu im te same możliwości konkurowania, jakie są dostępne dla krajowych instytucji kredytowych, i nie są spełnione warunki efektywnego dostępu do rynku, Komisja może zainicjować negocjacje zmierzające do poprawy sytuacji.

W okolicznościach opisanych w akapicie pierwszym można w dowolnym czasie postanowić, niezależnie od inicjowania negocjacji w trybie określonym w art. 60 ust. 2, że właściwe władze Państw Członkowskich mają obowiązek ograniczyć lub zawiesić decyzje dotyczące aktualnie rozpatrywanych lub przyszłych wniosków o udzielenie zezwolenia bądź nabycie pakietów akcji przez bezpośrednie lub pośrednie przedsiębiorstwo dominujące podlegające ustawodawstwu danego państwa trzeciego. Czas trwania określonych środków nie może przekraczać trzech miesięcy.

Przed upływem takiego okresu trzymiesięcznego, w świetle wyników negocjacji, Rada może na wniosek Komisji podjąć kwalifikowaną większość głosów decyzję w sprawie kontynuowania tych środków.

Takie ograniczenia lub zawieszenie nie mogą stosować się do tworzenia przedsiębiorstw zależnych przez instytucje kredytowe lub ich przedsiębiorstwo zależne posiadające właściwe zezwolenie we Wspólnocie, ani do nabywania pakietów akcji we wspólnotowych instytucjach kredytowych przez takie instytucje lub przedsiębiorstwa zależne.

6. W każdym przypadku, gdy Komisja uzna, że występuje jedna z sytuacji opisanych w ust. 4 i 5, Państwa Członkowskie przedkładają na jej wniosek informacje:

- a) o wszelkich wnioskach o udzielenie zezwolenia złożonych przez bezpośrednie lub pośrednie przedsiębiorstwo zależne jednego lub więcej przedsiębiorstw dominujących, podlegających prawu danego państwa trzeciego;
- b) w każdym przypadku, gdy są powiadamiane zgodnie z art. 16, że przedsiębiorstwo takie zamierza nabyć pakiet akcji we wspólnotowej instytucji kredytowej, który to pakiet sprawi, iż instytucja ta stanie się przedsiębiorstwem od niego zależnym.

Ten obowiązek przekazywania informacji wygasa w każdym przypadku gdy tylko zostanie osiągnięte porozumienie z państwem trzecim określonym w ust. 4 lub 5, lub gdy stracą zastosowanie środki określone w ust. 5 akapit drugi i trzeci.

7. Środki podejmowane na mocy niniejszego artykułu pozostają w zgodzie ze zobowiązaniami Wspólnoty wynikającymi z wszelkich umów międzynarodowych, dwustronnych i wielostronnych, dotyczących podejmowania i prowadzenia działalności instytucji kredytowych.

Artykuł 24

Oddziały instytucji kredytowych państw trzecich mających siedzibę zarządu poza Wspólnotą

1. Państwa Członkowskie nie stosują wobec oddziałów instytucji kredytowych mających siedzibę zarządu poza Wspólnotą rozpoczynających lub prowadzących działalność, przepisów powodujących ich bardziej korzystne traktowanie w porównaniu z oddziałami instytucji kredytowych mających swoją siedzibę zarządu we Wspólnocie.

2. Właściwe władze powiadamiają Komisję i Komitet Doradczy ds. Bankowości o wszystkich zezwoleniach udzielonych oddziałom instytucji kredytowych mających swoją siedzibę zarządu poza Wspólnotą.

3. Bez uszczerbku dla ust. 1, Wspólnota może zgodzić się, na mocy porozumień zawartych zgodnie z Traktatem z jednym lub więcej państwami trzecimi, na stosowanie przepisów, które na podstawie zasady wzajemności zapewniają oddziałom instytucji kredytowej, mającej siedzibę zarządu poza Wspólnotą, identyczne traktowanie na terytorium Wspólnoty.

Artykuł 25

Współpraca z właściwymi władzami państw trzecich w wykonywaniu nadzoru skonsolidowanego

1. Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub działając z własnej inicjatywy, może przedkładać Radzie propozycje negocjacji porozumień z jednym lub więcej państwami trzecimi, dotyczących sposobów wykonywania nadzoru skonsolidowanego nad:

— instytucjami kredytowymi, których przedsiębiorstwo dominujące posiada siedzibę w państwie trzecim, oraz

— instytucjami kredytowymi mającymi siedzibę w państwach trzecich, których przedsiębiorstwo dominujące, będące instytucją kredytową lub finansową spółką holdingową, posiada siedzibę zarządu we Wspólnocie.

2. Porozumienia określone w ust. 1 dążą w szczególności do zapewnienia zarówno:

— możliwości uzyskania przez właściwe władze Państw Członkowskich informacji, opartych na danych o skonsolidowanej sytuacji finansowej, koniecznych do sprawowania nadzoru nad instytucjami kredytowymi i finansowymi spółkami holdingowymi mającymi siedzibę we Wspólnocie, które posiadają zależne od siebie instytucje kredytowe lub instytucje finansowe umiejscowione poza Wspólnotą, bądź też posiadają udziały kapitałowe w takich instytucjach, jak i

— możliwości uzyskania przez właściwe władze państw trzecich informacji koniecznych do sprawowania nadzoru nad przedsiębiorstwami dominującymi, których siedziby zarządu umiejscowione są na ich terytorium i które posiadają zależne od siebie instytucje kredytowe lub instytucje finansowe umiejscowione w jednym lub więcej Państwach Członkowskich, lub posiadają udziały kapitałowe w takich instytucjach.

3. Komisja i Komitet Doradczy ds. Bankowości badają wyniki negocjacji określonych w ust. 1, a także powstałą sytuację.

TYTUŁ V

ZASADY I INSTRUMENTY TECHNICZNE NADZORU OSTROŻNOŚCIOWEGO

ROZDZIAŁ 1

ZASADY NADZORU OSTROŻNOŚCIOWEGO

Artykuł 26

Uprawnienia kontrolne Państwa Członkowskiego pochodzenia

1. Za ostrożnościowy nadzór nad instytucją kredytową, w tym nad działalnością prowadzoną przez tę instytucję zgodnie z art. 18 i 19, odpowiedzialne są właściwe władze Państwa Członkowskiego pochodzenia, bez uszczerbku dla przepisów niniejszej dyrektywy, które powierzają taki obowiązek władzom przyjmującego Państwa Członkowskiego.

2. Ustęp 1 nie stanowi przeszkody dla nadzoru skonsolidowanego na mocy niniejszej dyrektywy.

Artykuł 27

Uprawnienia przyjmującego Państwa Członkowskiego

Do czasu dalszej koordynacji przepisów przyjmujące Państwa Członkowskie zachowują obowiązek nadzorowania płynności oddziałów instytucji kredytowych we współpracy z właściwymi władzami rodzimych Państw Członkowskich. Bez uszczerbku dla środków niezbędnych dla wzmocnienia Europejskiego Systemu Walutowego przyjmujące Państwa Członkowskie pozostają w pełni odpowiedzialne za działania wynikające z realizacji ich polityki pieniężnej. Działania te nie mogą pociągać za sobą dyskryminacyjnego lub restrykcyjnego traktowania instytucji kredytowej w następstwie faktu, że udzielono jej zezwolenia w innym Państwie Członkowskim.

Artykuł 28

Współpraca dotycząca nadzoru

Właściwe władze zainteresowanych Państw Członkowskich współpracują ściśle ze sobą w celu nadzorowania działalności instytucji kredytowych prowadzonej w jednym lub więcej Państwach Członkowskich innym niż te, w którym posiadają one siedzibę zarządu, w szczególności działalności prowadzonej za pośrednictwem założonych w tych państwach oddziałów. Władze te wzajemnie przekazują sobie wszelkie informacje dotyczące zarządzania i własności takich instytucji kredytowych mogące ułatwiać nadzór nad nimi i badanie warunków udzielania im zezwolenia, jak też wszelkie informacje mogące pomóc w monitorowaniu tych instytucji, w tym w szczególności w odniesieniu do

ich płynności i wypłacalności, gwarancji depozytów, ograniczania dużych zaangażowań, procedur administracyjnych i rachunkowości oraz mechanizmów kontroli wewnętrznej.

Artykuł 29

Weryfikacja na miejscu oddziałów ustanowionych w innym Państwie Członkowskim

1. W przypadku gdy instytucja kredytowa posiadająca zezwolenie udzielone w innym Państwie Członkowskim prowadzi działalność za pośrednictwem oddziału, przyjmujące Państwo Członkowskie zapewnia właściwym władzom Państwa Członkowskiego pochodzenia możliwość, po uprzednim zawiadomieniu właściwych władz przyjmującego Państwa Członkowskiego, przeprowadzania na miejscu weryfikacji informacji określonych w art. 28 we własnym zakresie lub za pośrednictwem osób wyznaczonych do tego celu.

2. Właściwe władze rodzimych Państw Członkowskich mogą również korzystać z innych procedur, ustanowionych w art. 56 ust. 7 w celu weryfikacji oddziałów.

3. Niniejszy artykuł nie ma wpływu na uprawnienia właściwych władz przyjmującego Państwa Członkowskiego do przeprowadzania, w ramach obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy, weryfikacji na miejscu wszystkich oddziałów założonych na jego terytorium.

Artykuł 30

Wymiana informacji i tajemnica zawodowa

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że wszystkie osoby obecnie lub w przeszłości zatrudnione przez właściwe władze, jak również biegli rewidentzi lub eksperci działający w imieniu właściwych władz, podlegają obowiązkowi zachowania tajemnicy zawodowej. Oznacza to, bez uszczerbku dla przypadków podlegających przepisom prawa karnego, że żadne poufne informacje, które mogą otrzymywać w trakcie pełnienia swoich obowiązków, nie mogą być ujawnione jakiejkolwiek osobie ani władzom, chyba że w postaci skróconej lub zbiorczej, która uniemożliwia zidentyfikowanie poszczególnych instytucji.

Jednakże w przypadku ogłoszenia upadłości lub przeprowadzenia przymusowej likwidacji instytucji kredytowej informacje poufne, które nie dotyczą osób trzecich uczestniczących w próbach ratowania tej instytucji, mogą być ujawnione w postępowaniu według prawa cywilnego lub handlowego.

2. Ustęp 1 nie stanowi przeszkody dla wymiany informacji między właściwymi władzami różnych Państw Członkowskich, zgodnie z niniejszą dyrektywą lub innymi dyrektywami mającymi zastosowanie do instytucji kredytowych. Informacje te podlegają warunkom tajemnicy zawodowej określonym w ust. 1.

3. Państwa Członkowskie mogą zawierać umowy o współpracy, umożliwiające wymianę informacji z właściwymi władzami państw trzecich, lub z innymi władzami bądź organami państw trzecich w rozumieniu ust. 5 i 6 jedynie wówczas, gdy ujawniane informacje objęte są gwarancjami tajemnicy zawodowej co najmniej równoważnymi określonym w niniejszym artykule. Taka wymiana informacji musi służyć wykonywaniu zadań nadzoru przez wspomniane władze lub organy.

Informacja, która pochodzi z innego Państwa Członkowskiego, nie może być ujawniona bez wyraźnej zgody właściwych władz, które ją ujawniły, a gdzie stosowne, może to nastąpić jedynie dla celów, na które te władze wyraziły zgodę.

4. Właściwe władze otrzymujące poufne informacje zgodnie z ust. 1 i 2 mogą te informacje wykorzystać jedynie w trakcie pełnienia swoich obowiązków:

- do sprawdzenia, czy spełnione zostały warunki, którym podlega podejmowanie działalności instytucji kredytowej, oraz dla ułatwienia monitorowania takiej działalności, na zasadzie skonsolidowanej lub nieskonsolidowanej, w szczególności w odniesieniu do płynności, wypłacalności, wysokiego ryzyka, procedur administracyjnych i rachunkowości oraz mechanizmów kontroli wewnętrznej, lub
- do nałożenia sankcji, lub
- w trakcie administracyjnego postępowania odwoławczego w sprawie decyzji podjętej przez właściwe władze, lub
- w przypadku postępowania sądowego wszczętego na mocy art. 33 lub specjalnych przepisów przewidzianych w niniejszej dyrektywie lub w innych dyrektywach przyjętych w dziedzinie instytucji kredytowych.

5. Ustępy 1 i 4 nie stanowią przeszkody dla wymiany informacji w ramach Państwa Członkowskiego, w którym są dwie lub więcej właściwe władze lub między Państwami Członkowskimi, między właściwymi władzami i:

- władzami odpowiedzialnymi za nadzorowanie innych organizacji finansowych i zakładów ubezpieczeń oraz władzami odpowiedzialnymi za nadzorowanie rynków finansowych,
- organami uczestniczącymi w postępowaniu w sprawie likwidacji i upadłości instytucji kredytowych oraz w podobnych postępowaniach,

- osobami odpowiedzialnymi za przeprowadzanie wymaganych ustawą badań sprawozdań finansowych instytucji kredytowych i innych instytucji finansowych,

w trakcie pełnienia przez nie funkcji nadzorczych, oraz ujawniania wobec organów, które zarządzają systemami gwarancji depozytów, informacji koniecznych dla wykonywania ich obowiązków. Otrzymane informacje podlegają warunkom tajemnicy zawodowej określonym w ust. 1.

6. Bez względu na ust. 1 i 4 Państwa Członkowskie mogą zezwolić na wymianę informacji między właściwymi władzami i:

- władzami odpowiedzialnymi za nadzorowanie organów uczestniczących w postępowaniu w sprawie likwidacji lub upadłości instytucji kredytowych oraz w podobnych postępowaniach, lub
- władzami odpowiedzialnymi za nadzorowanie osób odpowiedzialnych za przeprowadzanie ustawowych badań sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń, instytucji kredytowych, przedsiębiorstw inwestycyjnych i innych instytucji finansowych.

Państwa Członkowskie, które odwołują się do przepisów akapitu pierwszego, wymagają spełnienia co najmniej następujących warunków:

- informacje te służą do celów wykonywania zadań nadzoru wskazanych w akapicie pierwszym,
- informacje otrzymane w tym kontekście podlegają warunkom tajemnicy zawodowej nałożonym w ust. 1,
- w przypadku gdy informacje pochodzą z innego Państwa Członkowskiego, nie są one ujawniane bez wyraźnej zgody właściwych władz, które je ujawniły, i, gdzie stosowne, jedynie dla celów, na które owe władze wyraziły zgodę.

Państwa Członkowskie przekazują Komisji oraz pozostałym Państwom Członkowskim nazwę władz, które mogą otrzymywać informacje na mocy niniejszego ustępu.

7. Bez względu na ust. 1–4 Państwa Członkowskie mogą zezwolić, w celu wzmacniania stabilności, w tym rzetelności, systemu finansowego, na wymianę informacji między właściwymi władzami i władzami lub organami odpowiedzialnymi z mocy prawa za wykrywanie i badanie naruszeń prawa spółek.

Państwa Członkowskie, które odwołują się do przepisu akapitu pierwszego, wymagają spełnienia co najmniej następujących warunków:

- informacje te służą do celów wykonywania zadania wskazanego w akapicie pierwszym,
- informacje otrzymane w tym kontekście podlegają warunkom tajemnicy zawodowej nałożonym w ust. 1,
- w przypadku, gdy informacje pochodzą z innego Państwa Członkowskiego, nie są one ujawniane bez wyraźnej zgody właściwych władz, które je ujawniły, gdzie stosowne, jedynie dla celów, na które owe władze wyraziły zgodę.

Jeśli w Państwie Członkowskim władze lub organy wskazane w akapicie pierwszym, wykonują swoje zadania w zakresie wykrywania lub badania z pomocą osób wyznaczonych do tego celu i nie zatrudnionych w sektorze publicznym, ze względu na szczególne kompetencje tychże osób, możliwość wymiany informacji przewidziana w akapicie pierwszym może zostać rozszerzona również na takie osoby, zgodnie z warunkami określonymi w akapicie drugim.

W celu wykonania przepisów akapitu drugiego tiret trzecie, władze lub organy określone w akapicie pierwszym, przedstawiają właściwym władzom, które ujawniły dane informacje, nazwiska i dokładny zakres obowiązków osób, którym informacje te mają być przesłane.

Państwa Członkowskie przekazują Komisji oraz pozostałym Państwom Członkowskim nazwy władz lub organów, które mogą otrzymywać informacje na mocy niniejszego ustępu.

Do dnia 31 grudnia 2000 r. Komisja opracowuje sprawozdanie dotyczące stosowania przepisów niniejszego ustępu.

8. Niniejszy artykuł nie stanowi przeszkody w przekazywaniu przez właściwe władze:

- bankom centralnym i innym organom pełniącym podobną funkcję w zakresie ich uprawnień jako władz monetarnych,
- gdzie sytuacja tego wymaga — innym władzom publicznym odpowiedzialnym za nadzorowanie systemów płatniczych,

informacji mających służyć wykonywaniu ich zadań, ani też nie stanowi przeszkody dla tych władz lub organów w przekazywaniu właściwym władzom informacji, które mogą im być potrzebne do celów określonych w ust. 4. Informacje otrzymane w tych okolicznościach podlegają warunkom tajemnicy zawodowej nałożonym w niniejszym artykule.

9. Ponadto, bez względu na przepisy określone w ust. 1 i 4, Państwa Członkowskie mogą, na mocy przepisów prawa, zezwolić na ujawnienie niektórych informacji innym działom centralnej administracji rządowej odpowiedzialnym za ustawodawstwo dotyczące nadzorowania instytucji kredytowych, instytucji finansowych, usług inwestycyjnych i zakładów ubezpieczeń oraz inspektorom występującym w imieniu tych działów.

Jednakże ujawnienie tych informacji może mieć miejsce jedynie wówczas, gdy jest to niezbędne ze względów kontroli ostrożnościowej.

Jednakże Państwa Członkowskie zapewniają, że informacje uzyskane zgodnie z ust. 2 i 5 oraz informacje uzyskane za w drodze weryfikacji na miejscu określonej w art. 29 ust. 1 i 2, są ujawniane w przypadkach określonych w niniejszym ustępie, tylko i wyłącznie za wyraźną zgodą właściwych władz, które ujawniły te informacje, lub właściwych władz Państwa Członkowskiego, w którym została przeprowadzona weryfikacja na miejscu.

10. Niniejszy artykuł nie stanowi przeszkody w przekazywaniu przez właściwe władze informacji określonych w ust. 1–4 izbie rozrachunkowej lub innemu podobnemu organowi uprawnionemu według prawa krajowego do świadczenia usług w zakresie rozliczeń i rozrachunków dla jednego z rynków Państwa Członkowskiego, jeśli władze te uznają, że przekazanie tych informacji jest niezbędne w celu zapewnienia sprawnego funkcjonowania tych organów w przypadkach niewykonania zobowiązań oraz potencjalnego niewykonania zobowiązań przez uczestników rynku. Informacje otrzymane w tym kontekście podlegają warunkom tajemnicy zawodowej nałożonym w ust. 1. Jednakże Państwa Członkowskie zapewniają, że informacje uzyskane zgodnie z ust. 2 są ujawniane w okolicznościach określonych w niniejszym ustępie tylko i wyłącznie za wyraźną zgodą właściwych władz, które je ujawniły.

Artykuł 31

Obowiązki osób odpowiedzialnych za przeprowadzanie ustawowego badania rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych

1. Państwa Członkowskie zapewniają co najmniej, że:

- a) każda osoba posiadająca stosowne uprawnienia w rozumieniu dyrektywy 84/253/EWG⁽¹⁾, a wykonująca w instytucji kredytowej zadanie opisane w art. 51 dyrektywy 78/660/EWG⁽²⁾, art. 37 dyrektywy 83/349/EWG, lub art. 31

⁽¹⁾ Ósma dyrektywa Rady (84/253/EWG) z dnia 10 kwietnia 1984 r., wydana na podstawie art. 44 ust. 2 lit. g) Traktatu w sprawie zatwierdzania osób odpowiedzialnych za dokonywanie ustawowych kontroli dokumentów rachunkowych (Dz.U. L 126 z 12.5.1984, str. 20).

⁽²⁾ Czwarta dyrektywa Rady (78/660/EWG) z dnia 25 lipca 1978 r., wydana na podstawie art. 44 ust. 2 lit. g) Traktatu w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek (Dz.U. L 222 z 14.8.1978, str. 11). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 1999/60/WE (Dz.U. L 62 z 26.6.1999, str. 65).

dyrektywy 85/611/EWG ⁽¹⁾ bądź też jakiegokolwiek inne zadanie przewidziane ustawą, ma obowiązek bezzwłocznego zgłaszania właściwym władzom wszelkich faktów lub decyzji dotyczących tej instytucji, o której zdobędzie informacje w trakcie wykonywania swoich zadań, a które mogą:

- stanowić istotne naruszenie przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych, które określają warunki udzielania zezwolenia instytucjom kredytowym lub regulują prowadzenie działalności instytucji kredytowych, lub
 - mieć negatywny wpływ na ciągłość działania instytucji kredytowej, lub
 - spowodować odmowę zatwierdzenia sprawozdań finansowych lub wydanie opinii z zastrzeżeniem;
- b) osoba ta ma również obowiązek zgłaszania wszelkich faktów lub decyzji, o których zdobędzie informacje w trakcie wykonywania swoich zadań określonych w lit. a), które to fakty lub decyzje dotyczą jednostki blisko powiązanej, wynikające z istnienia stosunku kontroli z instytucją kredytową, w której osoba ta wykonuje wyżej wspomniane zadania.

2. Ujawnienie właściwym władzom wszelkich faktów lub decyzji określonych w ust. 1 przez osoby posiadające stosowne uprawnienia w rozumieniu dyrektywy 84/253/EWG, a działające w dobrej wierze, nie stanowi naruszenia jakiegokolwiek ograniczeń dotyczących ujawniania informacji określonych w umowie lub w jakimkolwiek przepisie ustawowym, wykonawczym lub administracyjnym, ani też nie powoduje jakiegokolwiek odpowiedzialności tych osób.

Artykuł 32

Uprawnienie właściwych władz do nakładania sankcji

Bez uszczerbku dla procedur cofania zezwolenia oraz przepisów prawa karnego, Państwa Członkowskie zapewniają, że ich odpowiednie właściwe władze mogą nakładać lub zarządzać kary lub inne środki przeciw instytucjom kredytowym oraz osobom, które efektywnie kontrolują działalność instytucji kredytowych, gdy owe instytucje lub osoby naruszyły przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne dotyczące nadzoru nad ich działalnością lub zasad prowadzenia tej działalności, przy czym celem takich kar i środków będzie w szczególności spowodowanie ustania stwierdzonych naruszeń bądź przyczyn owych naruszeń.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 85/611/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz.U. L 375 z 31.12.1985, str. 3). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 95/26/WE (Dz.U. L 168 z 18.7.1995, str. 7).

Artykuł 33

Prawo zaskarżania do sądu

Państwa Członkowskie zapewniają, aby decyzje podjęte w odniesieniu do instytucji kredytowych na mocy przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą mogły podlegać zaskarżeniu do sądu. To samo stosuje się w przypadku, gdy nie zostaje wydana decyzja w terminie sześciu miesięcy od daty złożenia wniosku o zezwolenie, zawierającego wszelkie informacje wymagane zgodnie z obowiązującymi przepisami.

ROZDZIAŁ 2

INSTRUMENTY TECHNICZNE NADZORU OSTROŻNOŚCIOWEGO

Sekcja 1

Fundusze własne

Artykuł 34

Zasady ogólne

1. Ilekroć Państwo Członkowskie przyjmuje przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne w wykonaniu legislacji wspólnotowej dotyczącej nadzoru ostrożnościowego nad działającą instytucją kredytową, w których użyte jest wyrażenie lub które odwołują się do pojęcia fundusze własne, ma ono obowiązek dostosowania tego wyrażenia lub pojęcia do definicji przedstawionej w ust. 2, 3 i 4 oraz w art. 35–38.

2. Z zastrzeżeniem ograniczeń nałożonych w art. 38, nieskonsolidowane fundusze własne instytucji kredytowych składają się z następujących pozycji:

- 1) kapitału w rozumieniu art. 22 dyrektywy 86/635/EWG, w takim zakresie, w jakim został on wpłacony, łącznie z azio emisyjnym, lecz z wyłączeniem akcji uprzywilejowanych w zakresie dywidendy;
- 2) rezerw w rozumieniu art. 23 dyrektywy 86/635/EWG oraz niepodzielonego zysku i niepokrytej straty z lat ubiegłych. Państwa Członkowskie mogą zezwolić również na włączenie do tej pozycji zysku bieżącego okresu jedynie wówczas, gdy zysk ten został zweryfikowany przez osoby odpowiedzialne za badanie sprawozdań finansowych, a zostało wykazane, w sposób zadowalający dla właściwych władz, iż kwota zysku została wyliczona zgodnie z zasadami określonymi w dyrektywie 86/635/EWG i podana w ujęciu netto, pomniejszonym o wszelkie dające się przewidzieć obciążenia lub dywidendy;
- 3) funduszy ogólnego ryzyka bankowego w rozumieniu art. 38 dyrektywy 86/635/EWG;

- 4) rezerwy z aktualizacji wyceny w rozumieniu art. 33 dyrektywy 78/660/EWG;
- 5) aktualizacji wyceny w rozumieniu art. 37 ust. 2 dyrektywy 86/635/EWG;
- 6) innych pozycji w rozumieniu art. 35;
- 7) zobowiązań członków instytucji kredytowych utworzonych w formie spółdzielni i zobowiązań solidarnych kredytobiorców niektórych instytucji utworzonych w formie funduszy określonych w art. 36 ust. 1;
- 8) akcji uprzywilejowanych w zakresie dywidendy o określonym terminie wykupu oraz zobowiązań podporządkowanych określonych w art. 36 ust. 3.

Następujące pozycje odejmuje się zgodnie z art. 38:

- 9) akcje własne posiadane przez instytucję kredytową, według wartości księgowej;
- 10) wartości niematerialne i prawne w rozumieniu art. 4 ust. 9 („aktywa”) dyrektywy 86/635/EWG;
- 11) straty o istotnym znaczeniu poniesione w bieżącym roku budżetowym;
- 12) pakiety akcji w innych instytucjach kredytowych i finansowych stanowiące powyżej 10 % kapitału tych instytucji oraz wierzytelności podporządkowane oraz instrumenty określone w art. 35, gdy wierzytelności i instrumenty te odnoszą się do innych instytucji kredytowych i finansowych, w których dana instytucja kredytowa w każdym przypadku posiada pakiet akcji stanowiący powyżej 10 % kapitału.

W przypadku gdy pakiety akcji w innej instytucji kredytowej lub finansowej są posiadane tymczasowo do celów podjętego programu pomocy finansowej mającego na celu restrukturyzację finansową i uratowanie takiej instytucji, właściwe władze mogą odstąpić od tego wymogu;

- 13) pakiety akcji w innych instytucjach kredytowych i finansowych stanowiące do 10 % kapitału tych instytucji, jak również wierzytelności podporządkowane oraz instrumenty określone w art. 35, gdy wierzytelności i instrumenty te odnoszą się do instytucji kredytowych i finansowych innych pod względem sumy posiadanych w nich pakietów akcji od określonych w pkt 12, a także należności podporządkowane i instrumenty, które przekraczają kwotę 10 % funduszy własnych danej instytucji kredytowej, wyliczonych przed pomniejszeniem tych funduszy o pozycje z pkt 12 i 13.

Do czasu dalszej koordynacji przepisów w sprawie konsolidacji Państwa Członkowskie mogą zarządzić, że do celów wyliczania nieskonsolidowanych funduszy własnych przedsiębiorstwa dominujące objęte nadzorem skonsolidowanym nie muszą odejmować pakietów akcji w innych instytucjach kredytowych lub finansowych, które podlegają konsolidacji. Przepis ten stosuje się do wszystkich zasad nadzoru ostrożnościowego harmonizowanych wspólnotowymi aktami prawnymi.

3. Pojęcie funduszy własnych według definicji określonej w ust. 2 pkt 1–8 obejmuje maksymalną liczbę pozycji i kwot. Stosowanie tych pozycji i określanie niższych pułapów tych kwot oraz odejmowania pozycji innych niż wymienione w ust. 2 pkt 9–13 pozostawia się uznaniu Państw Członkowskich. Jednakże Państwa Członkowskie mają obowiązek rozważenia możliwości większego zbliżenia swoich przepisów do niniejszych ustaleń w celu dochodzenia do wspólnej definicji funduszy własnych.

W tym celu Komisja, nie później niż do dnia 1 stycznia 1996 r., przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszego artykułu oraz art. 35–39, załączając, jeśli jest to właściwe, projekty zmian, jakie uzna za konieczne. Nie później niż do dnia 1 stycznia 1998 r. Parlament Europejski i Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 251 Traktatu i po konsultacji z Komitetem Ekonomiczno-Społecznym, zbadają definicję funduszy własnych, dążąc do jednolitego stosowania wspólnej definicji.

4. Instytucja kredytowa musi mieć możliwość nieograniczonego i niezwłocznego wykorzystania pozycji wymienionych w ust. 2 pkt 1–5 do pokrycia ryzyka lub strat, gdy tylko one wystąpią. Kwota tych pozycji musi być podana w ujęciu netto, pomniejszonym o wszelkie dające się przewidzieć w chwili wyliczania obciążenia podatkowe, bądź też musi być stosownie skorygowana, o ile takie obciążenia podatkowe obniżają kwotę, którą można wykorzystać na pokrycie ryzyka lub strat.

Artykuł 35

Inne pozycje

1. Pojęcie funduszy własnych stosowane przez Państwo Członkowskie może również obejmować inne pozycje, pod warunkiem że niezależnie od ich kwalifikacji prawnej lub rachunkowej, pozycje mają następujące właściwości:

- a) instytucja kredytowa może je swobodnie wykorzystywać na pokrycie normalnego ryzyka bankowego, gdy straty przychodów lub kapitału jeszcze nie zostały określone;
- b) istnienie tych pozycji jest ujawniane w wewnętrznej dokumentacji rachunkowej;
- c) kwota tych pozycji ustalana jest przez zarząd instytucji kredytowej i weryfikowana przez niezależnych biegłych rewidentów, a kwota ta jest następnie zgłaszana właściwym władzom i podlega nadzorowi tych władz.

2. Papiery wartościowe o nieokreślonym terminie wykupu oraz inne instrumenty można również zaliczać do innych pozycji funduszy własnych, gdy spełniają one następujące warunki:

- a) nie mogą one podlegać spłacie na wniosek okaziciela lub bez uprzedniej zgody właściwych władz;
- b) umowa dłużna musi przyznawać instytucji kredytowej możliwość odroczenia spłaty odsetek z tytułu tego długu;
- c) roszczenia pożyczkodawcy wobec instytucji kredytowej muszą być w pełni podporządkowane roszczeniom wierzycieli niepodporządkowanych;
- d) dokumenty określające warunki emisji papierów wartościowych muszą zapewnić, że kwota długu wraz z odsetkami niespłaconymi pozwoli instytucji kredytowej pokryć straty przy zachowaniu kondycji finansowej umożliwiającej dalszą działalność;
- e) uwzględniane są jedynie kwoty w pełni wpłacone.

Powyższe pozycje można uzupełnić o akcje uprzywilejowane w zakresie dywidendy inne niż określone w art. 34 ust. 2 pkt 8.

Artykuł 36

Inne przepisy dotyczące funduszy własnych

1. Zobowiązania członków instytucji kredytowych utworzonych w formie spółdzielni określonych w art. 34 ust. 2 pkt 7 obejmują kapitał nieopłacony tych spółdzielni oraz prawne zobowiązania członków tych spółdzielni do wniesienia dodatkowych kwot bezwrotnych w przypadku poniesienia straty przez instytucję kredytową, przy czym instytucja ta musi mieć możliwość zażądania niezwłocznego wniesienia tych kwot.

Zobowiązania solidarne kredytobiorców instytucji kredytowych utworzonych w formie funduszy traktuje się na tych samych zasadach co pozycje powyższe.

Wszystkie takie pozycje mogą zostać zaliczone do funduszy własnych, o ile na mocy prawa krajowego kwalifikują się do funduszy własnych instytucji tej kategorii.

2. Państwa Członkowskie nie włączają do funduszy własnych publicznych instytucji kredytowych gwarancji otrzymanych od tych państw lub od władz lokalnych.

3. Państwa Członkowskie lub właściwe władze mogą zaliczyć do funduszy własnych akcje uprzywilejowane w zakresie dywidendy o określonym terminie wykupu określone w art. 34 ust. 2 pkt 8 oraz pożyczki podporządkowane określone przez ten sam przepis, jeśli obowiązują wiążące umowy stanowiące o tym, iż w przypadku upadłości lub likwidacji instytucji kredytowej, pożyczkodawcy lub posiadacze tych akcji zajmą miejsce po wszystkich innych wierzycielach instytucji, a ich wierzytelności nie zostaną spłacone dopóty, dopóki nie zostaną uregulowane wszystkie inne długi instytucji pozostające do spłaty w tym momencie.

Ponadto zobowiązania podporządkowane muszą spełniać następujące kryteria:

- a) uwzględniane są jedynie fundusze w pełni wpłacone;
- b) zaciągnięte pożyczki muszą mieć pierwotny termin wymagalności przynajmniej pięciu lat, po którym to terminie można je spłacić; jeśli pożyczki te nie mają określonego terminu wymagalności, podlegają spłacie jedynie po pięcioletnim wypowiedzeniu pożyczki, chyba że pożyczka ta nie jest już zakwalifikowana do funduszy własnych lub istnieje wyraźny wymóg uzyskania uprzedniej zgody właściwych władz na dokonanie wcześniejszej spłaty danej pożyczki. Właściwe władze mogą udzielać zgody na wcześniejszą spłatę takich pożyczek wówczas, gdy wniosek o taką zgodę został złożony z inicjatywy emitenta, a spłata nie wpłynie ujemnie na wypłacalność danej instytucji kredytowej;
- c) kwota tych zobowiązań zaliczona do funduszy własnych musi podlegać stopniowemu obniżaniu przynajmniej w ciągu ostatnich pięciu lat przed terminem wymagalności;
- d) umowa pożyczki nie może zawierać żadnych klauzul stanowiących o tym, że w określonych okolicznościach innych od likwidacji instytucji pożyczka taka stanie się wymagalna przed terminem umownym.

Artykuł 37

Wyliczanie funduszy własnych w ujęciu skonsolidowanym

1. Gdy fundusze własne mają być wyliczone w ujęciu skonsolidowanym, stosuje się skonsolidowane kwoty odnoszące się do pozycji wymienionych w art. 34 ust. 2 zgodnie z zasadami ustanowionymi w art. 52–56. Ponadto, gdy następujące pozycje mają saldo kredytowe („ma”), można je zaliczać do rezerw skonsolidowanych przy wyliczaniu funduszy własnych:

- wszelkie udziały mniejszościowe w rozumieniu art. 21 dyrektywy 83/349/EWG, gdy integracja jest przeprowadzona metodą pełną,
- pierwsza różnica z konsolidacji w rozumieniu art. 19, 30 i 31 dyrektywy 83/349/EWG,
- różnice przeliczeniowe z konsolidacji zaliczane do rezerw z konsolidacji, zgodnie z art. 39 ust. 6 dyrektywy 86/635/EWG,
- ewentualne różnice wynikające z włączenia do konsolidacji niektórych udziałów kapitałowych, zgodnie z metodą wskazaną w art. 33 dyrektywy 83/349/EWG.

2. Gdy powyższe są pozycjami dłużniczymi („winien”), muszą być odejmowane przy wyliczaniu skonsolidowanych funduszy własnych.

Artykuł 38

Odliczenia i limity

1. Pozycje określone w art. 34 ust. 2 pkt 4–8 podlegają następującym limitom:

- a) suma pozycji z pkt 4–8 nie może przewyższać maksymalnej wysokości 100 % sumy pozycji z pkt 1, 2 i 3, pomniejszonej o pozycje z pkt 9, 10 i 11;
- b) suma pozycji z pkt 7 i 8 nie może przewyższać maksymalnej wysokości 50 % sumy pozycji z pkt 1, 2 i 3, pomniejszonej o pozycje z pkt 9, 10 i 11;
- c) sumę pozycji z pkt 12 i 13 odejmuje się od sumy łącznej wszystkich pozycji.

2. Właściwe władze mogą zezwolić instytucjom kredytowym na przekroczenie limitów określonych w ust. 1 w sytuacjach tymczasowych i wyjątkowych.

zezwoleniu i nadzorowi ze strony tych władz, wyliczania również współczynnika skonsolidowanego na szczeblu niższym lub nieskonsolidowanego. Gdy nie prowadzi się takiego monitorowania alokacji kapitału wewnątrz grupy bankowej w celu upewnienia się, iż jest ona zadowalająca, należy podjąć inne środki służące temu celowi.

5. Bez uszczerbku dla zgodności instytucji kredytowych z wymogami ust. 2, 3 i 4 oraz art. 52 ust. 8 i 9, właściwe władze zapewniają, że współczynnik jest wyliczany przynajmniej dwa razy w roku bądź przez same instytucje kredytowe, które przedstawiają wyniki tych wyliczeń właściwym władzom wraz z ewentualnymi danymi wejściowymi wymaganymi przez te władze, bądź przez właściwe władze na podstawie danych otrzymanych od instytucji kredytowych.

6. Wycenę aktywów i pozycji pozabilansowych przeprowadza się zgodnie z dyrektywą 86/635/EWG.

Artykuł 39

Przedkładanie dowodu właściwym władzom

Zgodność z warunkami ustanowionymi w art. 34 ust. 2, 3 i 4 oraz art. 35–38 musi być udowodniona właściwym władzom w sposób dla nich zadowalający.

Sekcja 2

Współczynnik wypłacalności

Artykuł 40

Zasady ogólne

1. Współczynnik wypłacalności wyraża stosunek funduszy własnych, w rozumieniu art. 41, do sumy aktywów i pozycji pozabilansowych ważonych ryzykiem zgodnie z art. 42.

2. Współczynnik wypłacalności instytucji kredytowej, która nie jest ani przedsiębiorstwem dominującym w rozumieniu art. 1 dyrektywy 83/349/EWG, ani przedsiębiorstwem zależnym takiego przedsiębiorstwa, wylicza się w ujęciu nieskonsolidowanym.

3. Współczynnik wypłacalności instytucji kredytowej będącej przedsiębiorstwem dominującym wylicza się w ujęciu skonsolidowanym, zgodnie z metodami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie oraz w dyrektywie 86/635/EWG.

4. Właściwe władze, odpowiedzialne za udzielenie zezwolenia i nadzór nad przedsiębiorstwem dominującym będącym instytucją kredytową, mogą wymagać od tego przedsiębiorstwa oraz jego przedsiębiorstw zależnych, które także podlegają

Artykuł 41

Licznik: fundusze własne

Licznik współczynnika wypłacalności stanowią fundusze własne w rozumieniu definicji określonych w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 42

Mianownik: aktywa i pozycje pozabilansowe ważone ryzykiem

1. Poszczególnym pozycjom aktywów przydziela się stopnie ryzyka kredytowego, wyrażone jako wagi procentowe, zgodnie z art. 43 i 44, a w wyjątkowych przypadkach zgodnie z art. 45, 62 i 63. Wartość bilansową każdej pozycji aktywów mnoży się następnie przez stosowną wagę ryzyka celem wyliczenia wartości ważonej ryzykiem.

2. W przypadku pozycji pozabilansowych wyszczególnionych w załączniku II stosuje się dwa etapy wyliczenia zgodnie ze wskazaniem art. 43 ust. 2.

3. W stosunku do pozycji pozabilansowych określonych w art. 43 ust. 3 potencjalny koszt odtworzenia umowy w przypadku niewykonania zobowiązań przez kontrahenta oblicza się za pomocą jednej z dwóch metod określonych w załączniku III. W celu ustalenia wartości ważonej ryzykiem takiej pozycji koszt

ten mnoży się przez odpowiednie wagi ryzyka kontrahenta określone w art. 43 ust. 1, przy czym wagi 100 % tam przewidziane zastępuje się wagami 50 %.

4. Suma wartości ważonych ryzykiem aktywów i pozycji pozabilansowych określonych w ust. 2 i 3 stanowi mianownik współczynnika wypłacalności.

Artykuł 43

Wagi ryzyka

1. Poszczególnym kategoriom aktywów nadaje się następujące wagi ryzyka, jednakże właściwe władze mogą ustalić wyższe wagi, jeśli uznają to za stosowne:

a) Waga zerowa

- 1) gotówka w kasie lub pozycje równoważne;
- 2) pozycje aktywów stanowiące wierzytelności wobec rządów centralnych i banków centralnych Strefy A;
- 3) pozycje aktywów stanowiące wierzytelności wobec Wspólnot Europejskich;
- 4) pozycje aktywów stanowiące wierzytelności zabezpieczone bezpośrednimi gwarancjami rządów centralnych i banków centralnych Strefy A lub Wspólnot Europejskich;
- 5) pozycje aktywów stanowiące wierzytelności wobec rządów centralnych i banków centralnych Strefy B, wyrażone i wypłacone w walucie krajowej kredytobiorcy;
- 6) pozycje aktywów stanowiące wierzytelności zabezpieczone bezpośrednimi gwarancjami rządów centralnych i banków centralnych Strefy B, wyrażone i wypłacone w walucie krajowej wspólnej dla gwaranta i kredytobiorcy;
- 7) pozycje aktywów zabezpieczone w stopniu zadowalającym dla właściwych władz papierami wartościowymi rządów centralnych lub banków centralnych Strefy A bądź papierami wartościowymi wyemitowanymi przez Wspólnoty Europejskie, bądź też środkami na rachunku prowadzonym w instytucji udzielającej kredytu lub certyfikatami depozytowymi, bądź podobnymi instrumentami, wyemitowanymi przez tę instytucję i złożonymi w tej instytucji;

b) Waga 20 %

- 1) pozycje aktywów stanowiące wierzytelności wobec Europejskiego Banku Inwestycyjnego;
- 2) pozycje aktywów stanowiące wierzytelności wobec banków rozwoju wielostronnego;
- 3) pozycje aktywów stanowiące wierzytelności zabezpieczone bezpośrednimi gwarancjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego;

- 4) pozycje aktywów stanowiące wierzytelności zabezpieczone bezpośrednimi gwarancjami banków rozwoju wielostronnego;
- 5) pozycje aktywów stanowiące wierzytelności wobec władz regionalnych i lokalnych państw Strefy A, z zastrzeżeniem art. 44;
- 6) pozycje aktywów stanowiące wierzytelności zabezpieczone bezpośrednimi gwarancjami władz regionalnych i lokalnych państw Strefy A, z zastrzeżeniem art. 44;
- 7) pozycje aktywów stanowiące wierzytelności wobec instytucji kredytowych Strefy A, lecz niezakwalifikowane do funduszy własnych tych instytucji;
- 8) pozycje aktywów stanowiące wierzytelności wobec instytucji kredytowych Strefy B o terminie zapadalności do jednego roku, z wyłączeniem papierów wartościowych wyemitowanych przez te instytucje i uznanych za składniki funduszy własnych tych instytucji;
- 9) pozycje aktywów zabezpieczone bezpośrednimi gwarancjami instytucji kredytowych Strefy A;
- 10) pozycje aktywów stanowiące wierzytelności o terminie zapadalności do jednego roku, zabezpieczone bezpośrednimi gwarancjami instytucji kredytowych Strefy B;
- 11) pozycje aktywów zabezpieczone, w stopniu zadowalającym dla właściwych władz, papierami wartościowymi wyemitowanymi przez Europejski Bank Inwestycyjny lub wielostronne banki rozwoju;
- 12) pozycje środków pieniężnych w drodze;

c) Waga 50 %

- 1) kredyty w pełni i całkowicie zabezpieczone w stopniu zadowalającym dla właściwych władz hipoteką ustanowioną na nieruchomości mieszkalnej, którą kredytobiorca zamieszkuje lub będzie zamieszkiwał, bądź też oddał lub odda w najem, oraz kredyty w pełni i całkowicie zabezpieczone, w stopniu zadowalającym dla właściwych władz akcjami fińskich przedsiębiorstw budownictwa mieszkaniowego działających na mocy fińskiej Ustawy o przedsiębiorstwach mieszkaniowych z 1991 r. lub późniejszych równoważnych aktów prawnych, udzielone na zakup nieruchomości mieszkalnej, którą kredytobiorca zamieszkuje lub będzie zamieszkiwał, bądź też oddał lub odda w najem;

„papiery wartościowe zabezpieczone hipoteką”, które mogą być traktowane na równi z kredytami określonymi w akapicie pierwszym lub w art. 62 ust. 1, jeśli właściwe władze uznają, mając na względzie ramy prawne obowiązujące w każdym Państwie Członkowskim, że są one równoważne pod względem ryzyka kredytowego. Bez uszczerbku dla rodzajów papierów wartościowych, które

mogą być uwzględnione i są w stanie spełnić warunki niniejszego pkt 1, „papiery wartościowe zabezpieczone hipoteką” mogą obejmować instrumenty w rozumieniu sekcji B ust. 1 lit. a) i b) Załącznika do dyrektywy Rady 93/22/EWG⁽¹⁾. Właściwe władze muszą zostać zapewnione, w szczególności że:

- i) papiery te są całkowicie i bezpośrednio zabezpieczone pakietem hipotek o takich samych cechach, jak kredyty zdefiniowane w akapicie pierwszym lub w art. 62 ust. 1, przy czym kredyty te były w pełni obsługiwane w momencie utworzenia papierów wartościowych zabezpieczonych hipoteką;
- ii) pozycje aktywów zabezpieczające papiery wartościowe są obciążone prawem zastawu o wysokim pierwszeństwie roszczeń, w stosunku proporcjonalnym do posiadanego udziału w emisji papierów na rzecz osób inwestujących w papiery wartościowe zabezpieczone hipoteką, bądź też na rzecz powiernika lub pełnomocnika działającego w ich imieniu;

- 2) przedpłaty i narosłe odsetki (rozliczenia międzyokresowe czynne): te pozycje aktywów podlegają wagom ryzyka odpowiadającym danemu kontrahentowi, gdy instytucja kredytowa jest w stanie ustalić tożsamość tego kontrahenta, zgodnie z dyrektywą 86/635/EWG. W innych przypadkach, gdy tożsamości kontrahenta nie można ustalić, stosuje się jednolitą wagę 50 %;

d) *Waga 100 %*

- 1) pozycje aktywów stanowiące wierzytelności wobec rządów centralnych i banków centralnych strefy B, z wyjątkiem wierzytelności wyrażonych i wypłaconych w walucie krajowej kredytobiorcy;
- 2) pozycje aktywów stanowiące wierzytelności wobec władz regionalnych i lokalnych państw strefy B;
- 3) pozycje aktywów stanowiące wierzytelności wobec instytucji kredytowych Strefy B o terminie zapadalności powyżej jednego roku;
- 4) pozycje aktywów stanowiące wierzytelności wobec sektora pozabankowego strefy A lub strefy B;
- 5) „aktywa” rzeczowe w rozumieniu art. 4 ust. 10 dyrektywy 86/635/EWG;
- 6) pakiety akcji, udziały kapitałowe i inne składniki funduszy własnych innych instytucji kredytowych, których nie odejmuje się od funduszy własnych udzielającej kredytu instytucji;

- 7) wszystkie pozostałe pozycje aktywów, z wyłączeniem pozycji odejmowanych od funduszy własnych.

2. Pozycje pozabilansowe inne od objętych ust. 3 traktowane są na następujących zasadach. Po pierwsze, są klasyfikowane według grup ryzyka przedstawionych w załączniku II. Uwzględnia się pełną wartość pozycji pełnego ryzyka, 50 % wartości pozycji średniego ryzyka i 20 % wartości pozycji umiarkowanego ryzyka, natomiast przyjmuje się zerową wartość pozycji niskiego ryzyka. Drugi etap polega na pomnożeniu wartości pozycji pozabilansowych, skorygowanych w sposób wyżej opisany, przez wagi ryzyka odpowiadające danym kontrahentom, zgodnie z zasadami mającymi zastosowanie do pozycji aktywów według ust. 1 oraz art. 44. W przypadku sprzedaży i odkupu aktywów oraz rzeczywistych terminowych transakcji zakupu aktywów stosuje się wagi ryzyka przypisane danym kategoriom aktywów, a nie danym kontrahentom. Tej części posiadanego przez instytucję kapitału subskrybowanego Europejskiego Funduszu Inwestycyjnego, która jest niewpłacona, można przypisać wagę 20 %.

3. Metody przedstawione w załączniku III stosują się do pozycji pozabilansowych wymienionych w załączniku IV, z wyjątkiem:

- umów będących w obrocie na uznanych giełdach,
- umów wymiany walutowej (z wyjątkiem umów dotyczących złota) z pierwotnym terminem płatności nie dłuższym niż 14 dni kalendarzowych.

Do dnia 31 grudnia 2006 r. właściwe władze Państw Członkowskich mogą wyłączyć stosowanie metod wymienionych w załączniku III w stosunku do umów pozagiełdowych rozliczanych przez izbę rozrachunkową, w których izba występuje jako strona umowy, zaś wszyscy uczestnicy ustanawiają codziennie pełne zabezpieczenie swoich zobowiązań wobec izby rozrachunkowej, zabezpieczając tym samym zarówno bieżące zaangażowania izby, jak i przyszłe potencjalne zaangażowania. Właściwe władze muszą zostać zapewnione, że przyjęte zabezpieczenie daje ten sam poziom ochrony, co zabezpieczenie, które odpowiada warunkom określonym w ust. 1 lit. a) pkt 7 i że wyeliminowane zostało ryzyko skumulowania zaangażowań izby rozrachunkowej do wysokości przewyższającej wartość rynkową przyjętych zabezpieczeń. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o korzystaniu przez nie z tej możliwości.

4. W przypadku gdy pozycje pozabilansowe objęte są bezpośrednimi gwarancjami, przypisuje się tym pozycjom wagi ryzyka odpowiadające zobowiązaniom pozabilansowym udzielonym gwarantowi, a nie kontrahentowi. Gdy potencjalne ryzyko obciążające czynności pozabilansowe jest w pełni i całkowicie zabezpieczone, w stopniu zadowalającym dla właściwych władz, pozycjami aktywów uznanymi za zabezpieczenia należności w ust. 1 lit. a) pkt 7 lub ust. 1 lit. b) pkt 11 stosuje się wagi ryzyka 0 % lub 20 %, w zależności od konkretnego rodzaju zabezpieczenia.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/22/EWG z dnia 10 maja 1993 r. w sprawie usług inwestycyjnych w zakresie papierów wartościowych (Dz.U. L 141 z 11.6.1993, str. 27). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 97/9/WE (Dz.U. L 84 z 26.3.1997, str. 22).

Państwa Członkowskie mogą nadać wagę 50 % pozycjom pozabilansowym w postaci poręczeń lub gwarancji o charakterze substitutu kredytu, które są w pełni zabezpieczone, w stopniu zadowalającym właściwe władze, hipoteką spełniającą warunki wymienione w ust. 1 lit. c) pkt 1, pod warunkiem jednak, że gwarant posiada bezpośredni tytuł do przedmiotu zabezpieczenia.

5. W przypadku gdy aktywom i pozycjom pozabilansowym przypisuje się niższe wagi ryzyka ze względu na istnienie bezpośrednich gwarancji lub innych zabezpieczeń uznanych za odpowiednie przez właściwe władze, niższa waga ryzyka dotyczy jedynie tej części danej pozycji, która jest gwarantowana lub w pełni objęta danym zabezpieczeniem.

Artykuł 44

Wagi ryzyka dla wierzytelności wobec władz regionalnych lub lokalnych Państw Członkowskich

1. Bez względu na wymogi art. 43 ust. 1 lit. b) Państwa Członkowskie mogą stosować wagę 0 % dla własnych władz regionalnych i lokalnych, jeśli nie ma różnicy między poziomem ryzyka obciążającym wierzytelności wobec tych władz i wierzytelności wobec rządu centralnego z uwagi na uprawnienia władz regionalnych i lokalnych w zakresie zasilania swoich budżetów oraz istnienie szczególnych uregulowań instytucjonalnych, które ograniczają możliwość, że władze te nie wywiążą się ze swoich zobowiązań. Zerowa waga ryzyka ustalona zgodnie z powyższymi kryteriami ma zastosowanie do wierzytelności wobec danych władz regionalnych i lokalnych oraz zobowiązań pozabilansowych nałożonych na te władze oraz do wierzytelności wobec innych przedsiębiorstw i zobowiązań pozabilansowych nałożonych na te przedsiębiorstwa, które są gwarantowane przez dane władze regionalne i lokalne lub zabezpieczone, w stopniu zadowalającym właściwe władze, papierami wartościowymi wyemitowanymi przez te władze regionalne i lokalne.

2. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję, jeśli uważają, iż waga zerowa jest uzasadniona w świetle kryteriów ustanowionych w ust. 1. Komisja odpowiednio rozpowszechnia te informacje. Pozostałe Państwa Członkowskie mogą wówczas zaoferować instytucjom kredytowym nadzorowanym przez swoje właściwe władze możliwość stosowania wagi zerowej do transakcji prowadzonych z danymi władzami regionalnymi lub lokalnymi oraz do należności zabezpieczonych gwarancjami tych władz, w tym do należności zabezpieczonych papierami wartościowymi.

Artykuł 45

Pozostałe wagi ryzyka

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 44 ust. 1 Państwa Członkowskie mogą zastosować wagę ryzyka 20 % względem pozycji

aktywów zabezpieczonych, w stopniu zadowalającym dla właściwych władz danego państwa, papierami wartościowymi wyemitowanymi przez władze regionalne lub lokalne państw Strefy A, depozytami złożonymi w instytucji kredytowej Strefy A innej niż instytucja udzielająca kredytu, a także certyfikatami depozytowymi lub podobnymi instrumentami wyemitowanymi przez te instytucje kredytowe.

2. Państwa Członkowskie mogą zastosować wagę ryzyka 10 % względem wierzytelności wobec instytucji specjalizujących się w działalności na rynku międzybankowym i na rynku instrumentów długu publicznego w rodzimym Państwie Członkowskim, które to instytucje objęte są ścisłym nadzorem właściwych władz, gdy te pozycje aktywów są w pełni i całkowicie zabezpieczone, w stopniu zadowalającym dla właściwych władz Państwa Członkowskiego pochodzenia, kombinacją pozycji aktywów wymienionych w art. 43 ust. 1 lit. a) i b), które to pozycje są uznane przez te władze za adekwatne zabezpieczenia.

3. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich przepisach przyjętych na mocy ust. 1 i 2, z uzasadnieniem ich przyjęcia. Komisja rozpowszechnia te informacje wśród innych Państw Członkowskich. Komisja okresowo bada skutki tych przepisów, aby zapewnić, że nie powodują one zniekształceń konkurencji.

Artykuł 46

Organy administracji i podmioty nieprowadzące działalności gospodarczej

Do celów art. 43 ust. 1 lit. b) właściwe władze mogą zaliczać do kategorii władz regionalnych i lokalnych również podległe takim władzom organy administracji nieprowadzące działalności gospodarczej, a także inne organy, które w opinii właściwych władz wykonują takie same funkcje, co władze regionalne i lokalne.

Właściwe władze mogą również objąć pojęciem władz regionalnych i lokalnych Kościoły i społeczności religijne posiadające osobowość prawną według prawa publicznego, o ile pobierają one podatki na mocy ustawodawstwa przyznającego im takie prawo. Jednakże w tym przypadku możliwość określona w art. 44 nie ma zastosowania.

Artykuł 47

Wysokość współczynnika wypłacalności

1. Instytucje kredytowe stale utrzymują współczynnik określony w art. 40 na poziomie co najmniej 8 %.

2. Bez względu na ust. 1 właściwe władze mogą ustalić wyższe poziomy minimalne współczynnika, jakie uznają za właściwe.

3. Jeśli współczynnik danej instytucji spadnie poniżej 8 %, właściwe władze zapewniają, że instytucja ta podejmie odpowiednie środki celem jak najszybszego przywrócenia współczynnika do uzgodnionego minimum.

Sekcja 3

Wysokie ryzyko

Artykuł 48

Sprawozdawczość w zakresie wysokiego ryzyka

1. Łączne ryzyko instytucji kredytowej w stosunku do klienta lub grupy powiązanych ze sobą klientów uważane jest za wysokie ryzyko wówczas, gdy jego wartość jest równa lub przewyższa 10 % funduszy własnych tej instytucji.

2. Instytucja kredytowa zgłasza właściwym władzom każde wysokie ryzyko w rozumieniu ust. 1. Państwa Członkowskie zapewniają, że sprawozdawczość w zakresie wysokiego ryzyka odbywa się zgodnie z jedną z dwóch metod poniżej wymienionych, według ich uznania:

- przedkładanie sprawozdań dotyczących wszystkich wysokiego ryzyka przynajmniej raz w roku, z jednoczesnym przekazywaniem sprawozdań w ciągu roku, dotyczących wszelkiego nowego ryzyka oraz wszelkich przyrostów istniejącego ryzyka, wynoszących co najmniej 20 % w stosunku do poprzedniej informacji sprawozdawczej,
- przedkładanie sprawozdań dotyczących wszystkich wysokiego ryzyka co najmniej cztery razy w ciągu roku.

3. Zaangażowania wyłączone na mocy art. 49 ust. 7 lit. a), b), c), d), f), g) i h) nie muszą jednakże podlegać zasadom ustanowionym w ust. 2. Częstotliwość sprawozdań ustanowiona w ust. 2 tiret drugie może być zmniejszona do dwóch razy w roku dla ryzyka określonego w art. 49 ust. 7 lit. e) oraz i), oraz w ust. 8, 9 i 10.

4. Właściwe władze wymagają, aby każda instytucja kredytowa posiadała prawidłowe procedury w zakresie administracji i rachunkowości oraz odpowiednie mechanizmy kontroli wewnętrznej do celów rozpoznawania i ewidencjonowania wszystkich zaangażowań wysokiego ryzyka i kolejnych zmian w wysokości tych zaangażowań, stosownie do definicji i wymogów niniejszej dyrektywy, jak też dla monitorowania tych koncentracji w świetle własnych zasad polityki ryzyka.

W przypadku powołania się instytucji kredytowej na ust. 3, przechowuje ona ewidencję uzasadnień przez nią przedstawionych przez okres co najmniej jednego roku od zdarzenia, na podstawie którego otrzymano stosowne zezwolenie, aby właściwe władze mogły ustalić, czy takie zezwolenie jest faktycznie uzasadnione.

Artykuł 49

Limity wysokiego ryzyka

1. Łączne ryzyko instytucji kredytowej w stosunku do klienta lub grupy powiązanych ze sobą klientów nie może przewyższać 25 % jej funduszy własnych.

2. W przypadku gdy taki klient lub grupa powiązanych ze sobą klientów jest przedsiębiorstwem dominującym lub zależnym instytucji kredytowej i/lub jednym lub więcej z przedsiębiorstw zależnych tego przedsiębiorstwa dominującego, wskaźnik procentowy określony w ust. 1 obniżany jest do 20 %. Państwa Członkowskie mogą jednakże zwolnić zaangażowania wobec takich klientów z limitu 20 %, o ile zapewnią specjalny tryb monitorowania takiego ryzyka za pomocą innych środków bądź procedur. Powiadamiają one Komisję i Komitet Doradczy ds. Bankowości o charakterze tych środków lub procedur.

3. Suma łączna wszystkich zaangażowań wysokiego ryzyka instytucji kredytowej nie może przewyższać 800 % jej funduszy własnych.

4. Państwa Członkowskie mogą nałożyć limity bardziej rygorystyczne niż ustanowione w ust. 1, 2 i 3.

5. Instytucja kredytowa stale przestrzega limitów zaangażowań ustanowionych w ust. 1, 2 i 3. Jeśli w wyjątkowym przypadku wysokość ryzyka przewyższa powyższe limity, fakt ten musi być bezzwłocznie zgłoszony właściwym władzom, które w uzasadnionych okolicznościach mogą przyznać instytucji kredytowej ograniczony czas, w którym ma osiągnąć zgodność z tymi limitami.

6. Państwa Członkowskie mogą w całości lub w części wyłączyć stosowanie ust. 1, 2 i 3 w stosunku do zaangażowania instytucji kredytowej wobec jej przedsiębiorstwa dominującego, wobec innych przedsiębiorstw zależnych w stosunku do tego przedsiębiorstwa dominującego bądź też wobec własnych przedsiębiorstw zależnych, w zakresie, w jakim przedsiębiorstwa te są objęte nadzorem skonsolidowanym, któremu podlega sama instytucja kredytowa, zgodnie z niniejszą dyrektywą lub z przepisami równoważnymi obowiązującymi w państwie trzecim.

7. Państwa Członkowskie mogą w całości lub w części wyłączyć stosowanie ust. 1, 2 i 3 w stosunku do ryzyka wymienionego poniżej:

- a) pozycje aktywów stanowiące wierzytelności wobec rządów centralnych i banków centralnych Strefy A;
- b) pozycje aktywów stanowiące wierzytelności wobec Wspólnot Europejskich;

- c) pozycje aktywów stanowiące wierzytelności zabezpieczone bezpośrednimi gwarancjami rządów centralnych i banków centralnych Strefy A lub Wspólnot Europejskich;
- d) inne ryzyko ponoszone w stosunku do rządów centralnych lub banków centralnych Strefy A bądź Wspólnot Europejskich, lub przez nie gwarantowane;
- e) pozycje aktywów stanowiące wierzytelności wobec rządów centralnych i banków centralnych Strefy B bądź też inne zaangażowania wobec nich wyrażone i wypłacone, o ile ma to zastosowanie, w walucie krajowej kredytobiorcy;
- f) pozycje aktywów oraz inne ryzyko zabezpieczone, w stopniu zadowalającym dla właściwych władz, papierami wartościowymi rządów centralnych i banków centralnych Strefy A lub papierami wartościowymi wyemitowanymi przez Wspólnoty Europejskie lub władze regionalne albo lokalne Państwa Członkowskiego, w stosunku do których art. 44 zakłada wagę zerową do celów współczynnika wypłacalności;
- g) pozycje aktywów oraz inne ryzyko zabezpieczone, w stopniu zadowalającym dla właściwych władz, depozytami złożonymi w instytucji udzielającej kredytu lub w instytucji kredytowej będącej przedsiębiorstwem dominującym lub zależnym instytucji udzielającej kredytu;
- h) pozycje aktywów oraz inne ryzyko zabezpieczone, w stopniu zadowalającym dla właściwych władz, certyfikatami depozytowymi wyemitowanymi przez instytucję udzielającą kredytu lub przez instytucję kredytową będącą przedsiębiorstwem dominującym lub zależnym instytucji udzielającej kredytu, a zdeponowanymi w jednej z nich;
- i) pozycje aktywów stanowiące wierzytelności wobec instytucji kredytowych o terminie zapadalności do jednego roku, z wyłączeniem pozycji zaliczonych do funduszy własnych tych instytucji;
- j) pozycje aktywów stanowiące wierzytelności wobec instytucji niebędących instytucjami kredytowymi, lecz spełniających warunki określone w art. 45 ust. 2, oraz inne zaangażowania wobec tych instytucji, o terminie zapadalności do jednego roku, zabezpieczone zgodnie z wymienionym ustępem;
- k) weksle handlowe oraz inne podobne weksle, o terminie zapadalności do jednego roku, podpisane przez inne instytucje kredytowe;
- l) dłużne papiery wartościowe określone w art. 22 ust. 4 dyrektywy 85/611/EWG;
- m) do czasu dalszej koordynacji pakiety akcji w zakładach ubezpieczeń określone w art. 51 ust. 3 w wysokości do 40 % funduszy własnych instytucji kredytowej nabywającej taki pakiet;
- n) pozycje aktywów stanowiące wierzytelności wobec regionalnych lub centralnych instytucji kredytowych, z którymi instytucja kredytowa jest stowarzyszona w sieci zgodnie z przepisami prawnymi lub ustawowymi, które to instytucje na mocy tych przepisów mają obowiązek przeprowadzania rozliczeń środków pieniężnych wewnątrz sieci;
- o) ryzyko zabezpieczone w stopniu zadowalającym dla właściwych władz papierami wartościowymi innymi niż określone w lit. f), pod warunkiem jednak, że papiery te nie zostały wyemitowane przez samą instytucję kredytową, jej przedsiębiorstwo dominujące lub jedno z jej przedsiębiorstw zależnych, czy też przez zainteresowanego klienta albo grupę powiązanych ze sobą klientów. Papiery stanowiące zabezpieczenie muszą podlegać wycenie według wartości rynkowej, która musi przewyższać wartość zabezpieczonego ryzyka, muszą one być również przedmiotem obrotu na giełdzie papierów wartościowych lub być skutecznie zbywalne i regularnie notowane na rynku działającym pod kontrolą uznanych przedsiębiorstw profesjonalnych oraz muszą umożliwiać w stopniu zadowalającym dla właściwych władz Państwa Członkowskiego pochodzenia instytucji kredytowej ustalenie obiektywnej ceny tak, aby możliwa była weryfikacja nadwyżki ich wartości w każdym momencie. Wymagana nadwyżka wartości stanowi 100 %, przy czym stanowi ona 150 % w przypadku akcji, zaś 50 % w przypadku papierów dłużnych wyemitowanych przez instytucje kredytowe oraz władze regionalne lub lokalne Państw Członkowskich inne niż określone w art. 44, a także w przypadku papierów dłużnych wyemitowanych przez Europejski Bank Inwestycyjny i banki rozwoju wielostronnego. Papiery wartościowe służące jako zabezpieczenie nie mogą stanowić funduszy własnych instytucji kredytowych;
- p) kredyty zabezpieczone, w stopniu zadowalającym dla właściwych władz, hipoteką ustanowioną na nieruchomości mieszkalnej lub akcjami fińskich przedsiębiorstw budownictwa mieszkaniowego działających na mocy fińskiej Ustawy o przedsiębiorstwach mieszkaniowych z 1991 r. lub późniejszych równoważnych aktów prawnych, jak również transakcje leasingowe, na mocy których leasingodawca zachowuje pełny tytuł własności do nieruchomości mieszkalnej będącej przedmiotem transakcji dopóty, dopóki leasingobiorca nie zrealizuje posiadanej opcji zakupu, w każdym przypadku do 50 % wartości danej nieruchomości mieszkalnej. Wartość nieruchomości wyliczana jest, w sposób zadowalający dla właściwych władz, na podstawie ścisłych standardów wyceny ustanowionych przepisami ustawowymi, wykonawczymi lub administracyjnymi. Wycenę przeprowadza się przynajmniej raz w roku. Do celów niniejszej litery „nieruchomość mieszkalna” oznacza miejsce zamieszkania przeznaczone do zamieszkiwania lub oddania w najem przez kredytobiorcę;
- q) 50 % pozycji pozabilansowych umiarkowanego ryzyka określonych w załączniku II;
- r) pod warunkiem uzyskania zgody właściwych władz, gwarancje inne niż gwarancje kredytowe udzielone na podstawie przepisów prawnych lub regulacji swoim członkom przez fundusze wzajemnego gwarantowania posiadające status instytucji kredytowych, z zastrzeżeniem zastosowania wagi w wysokości 20 % kwoty tych gwarancji.

Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o wykorzystaniu tej możliwości, aby upewnić się, że nie powoduje to zniekształcenia konkurencji.

- s) pozycje pozabilansowe niskiego ryzyka określone w załączniku II, o ile zawarto umowę z klientem lub grupą powiązanych ze sobą klientów, na mocy której ryzyko może powstać jedynie w przypadku ustalenia, że nie spowoduje to przekroczenia limitów przewidzianych w ust. 1, 2 i 3.

8. Do celów ust. 1, 2 i 3 Państwa Członkowskie mogą zastosować wagę 20 % względem pozycji aktywów stanowiących wierzytelności wobec władz regionalnych i lokalnych Państw Członkowskich, jak również względem innego ryzyka wobec tych władz lub przez te władze gwarantowanego; przy spełnieniu jednak warunków określonych w art. 44 Państwa Członkowskie mogą obniżyć tę wagę do 0 %.

9. Do celów ust. 1, 2 i 3 Państwa Członkowskie mogą zastosować wagę 20 % względem aktywów stanowiących wierzytelności wobec instytucji kredytowych, jak też innych zaangażowań wobec tych instytucji o terminie zapadalności powyżej jednego roku, lecz nie przekraczającego trzech lat, a także wagę 50 % względem aktywów stanowiących wierzytelności wobec instytucji kredytowych o terminie zapadalności powyżej trzech lat, pod warunkiem jednak, że te ostatnie mają postać papierów dłużnych wyemitowanych przez instytucję kredytową, a w opinii właściwych władz te papiery dłużne są skutecznie zbywalne na rynku tworzonym przez przedsiębiorstwo profesjonalne i są codziennie notowane na tym rynku, lub w przypadku uzyskania zezwolenia na emisję tych papierów od właściwych władz Państwa Członkowskiego pochodzenia instytucji kredytowej będącej emitentem. Żadna z tych pozycji nie może w żadnym przypadku być składnikiem funduszy własnych.

10. W drodze odstępstwa od ust. 7 lit. i) i ust. 9 Państwa Członkowskie mogą nadać wagę 20 % pozycjom aktywów stanowiącym należności od instytucji kredytowych oraz innemu ryzyku wobec tych instytucji, bez względu na termin ich zapadalności.

11. Gdy ryzyko wobec klienta jest zabezpieczone gwarancją strony trzeciej lub papierami wartościowymi wyemitowanymi przez stronę trzecią na warunkach określonych w ust. 7 lit. o), Państwa Członkowskie mogą:

- traktować ryzyko jako podjęte w stosunku do strony trzeciej, a nie do klienta, jeśli ryzyko to jest bezpośrednio i bezwarunkowo gwarantowane przez stronę trzecią w sposób zadowalający dla właściwych władz,
- traktować ryzyko jako podjęte w stosunku do strony trzeciej, a nie do klienta, o ile takie ryzyko zdefiniowane w ust. 7 lit. o) zabezpieczone jest na warunkach określonych w tym przepisie.

12. Najpóźniej do dnia 1 stycznia 1999 r. Rada, na podstawie sprawozdania Komisji, zbada sposób traktowania zaangażowań międzybankowych przewidziany w ust. 7 lit. i), ust. 9 i 10. W sprawie zmian, które mają być dokonane, Rada stanowi na wniosek Komisji.

Artykuł 50

Nadzór skonsolidowany lub nieskonsolidowany nad wysokim ryzykiem

1. Jeśli instytucja kredytowa nie jest ani przedsiębiorstwem dominującym, ani przedsiębiorstwem zależnym, przestrzeganie obowiązków nałożonych w art. 48 i 49 bądź też wszelkimi innymi przepisami Wspólnoty mającymi zastosowanie w tym zakresie jest monitorowane na zasadzie nieskonsolidowanej.

2. W innych przypadkach przestrzeganie obowiązków nałożonych w art. 48 i 49 lub we wszelkich innych przepisach wspólnotowych mającymi zastosowanie w tym zakresie monitorowane jest na zasadzie skonsolidowanej, zgodnie z art. 52–56.

3. Państwa Członkowskie mogą odstąpić od monitorowania na zasadzie nieskonsolidowanej lub skonsolidowanej na szczeblu niższym, od przestrzegania obowiązków nałożonych w art. 48 i 49 lub we wszelkich innych przepisach wspólnotowych mających zastosowanie w tym zakresie, w stosunku do instytucji kredytowej, która jako przedsiębiorstwo dominujące podlega monitorowaniu na zasadzie skonsolidowanej oraz w stosunku do przedsiębiorstwa zależnego takiej instytucji kredytowej, który podlega ich zezwoleniu i nadzorowi oraz objęty jest monitorowaniem skonsolidowanym.

Państwa Członkowskie mogą również odstąpić od takiego monitorowania w przypadku, gdy przedsiębiorstwem dominującym instytucji kredytowej jest finansowa spółka holdingowa mająca siedzibę w tym samym Państwie Członkowskim, co dana instytucja kredytowa, pod warunkiem jednak, że ta spółka podlega tym samym zasadom monitorowania, co instytucja kredytowa.

W przypadkach określonych w akapicie pierwszym i drugim muszą być podjęte środki zapewniające zadowalającą alokację ryzyka w ramach grupy.

Sekcja 4

Znaczne pakiety akcji poza sektorem finansowym

Artykuł 51

Limity dotyczące znacznych pakietów akcji przedsiębiorstw niefinansowych

1. Żadna instytucja kredytowa nie może posiadać znacznego pakietu akcji w wysokości przekraczającej 15 % funduszy własnych w podmiocie, który nie jest ani instytucją kredytową, ani

instytucją finansową, ani przedsiębiorstwem prowadzącym działalność określoną w art. 43 ust. 2 lit. f) akapit drugi dyrektywy 86/635/EWG.

2. Suma łączna znacznych pakietów akcji instytucji kredytowej w przedsiębiorstwach, które nie są instytucjami kredytowymi, instytucjami finansowymi lub przedsiębiorstwami prowadzącymi działalność określoną w art. 43 ust. 2 lit. f) akapit drugi dyrektywy 86/635/EWG, nie może przekraczać 60 % jej funduszy własnych.

3. Państwa Członkowskie nie muszą stosować limitów ustanowionych w ust. 1 i 2 do pakietów akcji w zakładach ubezpieczeń w rozumieniu definicji określonej w dyrektywie 73/239/EWG ⁽¹⁾ oraz w dyrektywie 79/267/EWG ⁽²⁾.

4. Akcje posiadane tymczasowo podczas restrukturyzacji finansowej danego przedsiębiorstwa lub jego ratowania, jak również w normalnym toku gwarantowania emisji lub w imieniu samej instytucji, lecz na rachunek innych przedsiębiorstw, nie będą traktowane jako znaczne pakiety akcji do celów wyliczania limitów ustanowionych w ust. 1 i 2. Nie będą uwzględniane akcje, które nie są finansowymi aktywami trwałymi w rozumieniu definicji określonej w art. 35 ust. 2 dyrektywy 86/635/EWG.

5. Przekroczenie limitów ustanowionych w ust. 1 i 2 może nastąpić jedynie w wyjątkowych okolicznościach. Jednakże w takich przypadkach właściwe władze wymagają, aby instytucja kredytowa podwyższyła swoje fundusze własne albo podjęła inne środki o równoważnych skutkach.

6. Państwa Członkowskie mogą postanowić, że właściwe władze nie stosują limitów określonych w ust. 1 i 2, jeśli 100 % kwoty, o którą znaczne pakiety akcji posiadane przez instytucję kredytową przekraczają te limity, jest pokryte funduszami własnymi, przy czym ta kwota funduszy własnych nie jest uwzględniana przy wyliczeniu współczynnika wypłacalności. W przypadku gdy przekroczone są oba limity ustanowione w ust. 1 i 2, kwota mająca być pokryta funduszami własnymi stanowi kwotę wyższą z tych dwóch przekroczeń.

⁽¹⁾ Pierwsza dyrektywa Rady 73/239/EWG z dnia 24 lipca 1973 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie (Dz.U. L 228 z 16.8.1973, str. 3). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 95/26/WE.

⁽²⁾ Pierwsza dyrektywa Rady 79/267/EWG z dnia 5 marca 1979 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności w zakresie ubezpieczeń na życie (Dz.U. L 63 z 13.3.1979, str. 1). Dyrektywa zmieniona ostatnio dyrektywą 95/26/WE.

ROZDZIAŁ 3

NADZÓR SKONSOLIDOWANY

Artykuł 52

Nadzór skonsolidowany nad instytucjami kredytowymi

1. Każda instytucja kredytowa, która posiada przedsiębiorstwo zależne będące instytucją kredytową lub instytucją finansową lub posiada udział kapitałowy w takiej instytucji, podlega nadzorowi na podstawie swojej skonsolidowanej sytuacji finansowej w zakresie określonym w art. 54 i w sposób tam przewidziany. Nadzór taki jest wykonywany przynajmniej w dziedzinach określonych w ust. 5 i 6.

2. Każda instytucja kredytowa, dla której przedsiębiorstwem dominującym jest finansowa spółka holdingowa, podlega nadzorowi na podstawie skonsolidowanej sytuacji finansowej tej spółki, w zakresie określonym w art. 54 i w sposób tam przewidziany. Nadzór taki jest wykonywany przynajmniej w dziedzinach określonych w ust. 5 i 6. Konsolidacja sytuacji finansowej spółki holdingowej w żadnym przypadku nie oznacza, że właściwe władze zobowiązane są do pełnienia roli nadzorczej w stosunku do finansowej spółki holdingowej jako przedsiębiorstwa indywidualnego.

3. Państwa Członkowskie lub właściwe władze odpowiedzialne za wykonywanie skonsolidowanego nadzoru na podstawie art. 53 mogą w wymienionych poniżej przypadkach postanowić, że instytucje kredytowe, instytucje finansowe lub przedsiębiorstwa pomocniczych usług bankowych, które stanowią przedsiębiorstwo zależne lub w kapitale których zawarty jest udział kapitałowy, nie muszą być objęte konsolidacją:

— jeśli przedsiębiorstwo, które powinno być objęte konsolidacją, ma siedzibę w państwie trzecim, w którym występują przeszkody prawne w przekazywaniu niezbędnych informacji,

— jeśli w opinii właściwych władz przedsiębiorstwo, które powinno być objęte konsolidacją, posiada znaczenie jedynie marginalne z punktu widzenia celów monitorowania instytucji kredytowych, a także we wszystkich przypadkach, gdy suma bilansowa przedsiębiorstwa, który powinno być objęte konsolidacją, nie przekracza mniejszej z dwóch poniższych kwot: 10 mln EUR lub 1 % sumy bilansowej przedsiębiorstwa dominującego lub przedsiębiorstwa posiadającego udział kapitałowy. O ile jednak kilka przedsiębiorstw spełnia powyższe kryteria, należy je objąć konsolidacją, jeżeli wspólnie posiadają znaczenie niemarginalne z punktu widzenia wyżej wspomnianych celów, lub

— jeśli w opinii właściwych władz odpowiedzialnych za wykonywanie nadzoru skonsolidowanego konsolidacja sytuacji finansowej przedsiębiorstwa, które powinno być nią objęte, byłaby niewłaściwa lub myląca w odniesieniu do celownadzoru nad instytucjami kredytowymi.

4. W przypadku gdy instytucja kredytowa będąca przedsiębiorstwem zależnym nie zostaje objęta nadzorem skonsolidowanym przez właściwe władze Państwa Członkowskiego z przyczyn przedstawionych wyżej w ust. 3 tiret drugie i trzecie, właściwe władze Państwa Członkowskiego, w którym dana instytucja kredytowa będąca przedsiębiorstwem zależnym jest umiejscowiona, mogą żądać od przedsiębiorstwa dominującego informacji, które mogą ułatwić im nadzór nad tą instytucją kredytową.

5. Nadzór nad wypłacalnością i nad odpowiedniością funduszy własnych do pokrycia ryzyka rynkowego oraz kontrola wysokiego ryzyka są wykonywane na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z niniejszym artykułem oraz art. 53–56. Państwa Członkowskie przyjmują, gdy sytuacja tego wymaga, wszelkie niezbędne środki w celu objęcia finansowych spółek holdingowych nadzorem skonsolidowanym zgodnie z ust. 2.

Zgodność z limitami ustalonymi w art. 51 ust. 1 i 2 jest nadzorowana i kontrolowana na podstawie skonsolidowanej lub skonsolidowanej na szczeblu niższym sytuacji finansowej instytucji kredytowej.

6. Właściwe władze zapewniają, że we wszystkich przedsiębiorstwach objętych zakresem skonsolidowanego nadzoru sprawowanego nad instytucją kredytową w wykonaniu ust. 1 i 2 istnieją odpowiednie mechanizmy kontroli wewnętrznej w stosunku do wszelkich danych i informacji istotnych do celów nadzoru skonsolidowanego.

7. Bez uszczerbku dla przepisów szczególnych innych dyrektyw, Państwa Członkowskie mogą odstąpić od stosowania zasad ustanowionych w ust. 5, w ujęciu nieskonsolidowanym lub skonsolidowanym na szczeblu niższym, w stosunku do instytucji kredytowej, która będąc przedsiębiorstwem dominującym, podlega nadzorowi skonsolidowanemu oraz w stosunku do każdego przedsiębiorstwa zależnego takiej instytucji kredytowej, które podlega ich zezwoleniu i nadzorowi oraz objęte jest nadzorem skonsolidowanym sprawowanym nad instytucją kredytową będącą jego przedsiębiorstwem dominującym. Ta sama możliwość wyłączenia dotyczy przypadku, gdy przedsiębiorstwo dominujące jest finansową spółką holdingową, której siedziba zarządu znajduje się w tym samym Państwie Członkowskim co instytucja kredytowa, pod warunkiem jednak, że podlega ona takiemu samemu nadzorowi co instytucje kredytowe, w szczególności normom ustanowionym w ust. 5.

W obu przypadkach wymienionych w akapicie pierwszym należy podjąć kroki zapewniające odpowiednią alokację kapitału w ramach grupy bankowej.

Jeśli właściwe władze stosują te zasady do takich instytucji kredytowych w ujęciu nieskonsolidowanym, do celów wyliczania funduszy własnych mogą one korzystać z przepisu art. 3 ust. 2 akapit ostatni.

8. W przypadku gdy instytucja kredytowa, której przedsiębiorstwem dominującym jest również instytucja kredytowa, uzyskała zezwolenie i jest umiejscowiona w innym Państwie Członkowskim, właściwe władze, które udzieliły tego zezwolenia, stosując w stosunku do tej instytucji zasady ustanowione w ust. 5 w ujęciu nieskonsolidowanym lub, w stosownych przypadkach, w ujęciu skonsolidowanym na szczeblu niższym.

9. Bez względu na wymogi ust. 8 właściwe władze odpowiedzialne za udzielenie zezwolenia przedsiębiorstwu zależnemu przedsiębiorstwa dominującego będącego instytucją kredytową mogą na mocy dwustronnej umowy przekazać swoje kompetencje w zakresie nadzoru właściwym władzom, które udzieliły zezwolenia przedsiębiorstwu dominującemu i sprawują nad nim nadzór. Komisja musi być powiadomiona o istnieniu i treści takich porozumień. Przesyła ona te informacje właściwym władzom pozostałych Państw Członkowskich oraz Komitetowi Doradczemu ds. Bankowości.

10. Państwa Członkowskie zapewniają, że właściwe władze odpowiedzialne za wykonywanie nadzoru skonsolidowanego mają możliwość żądania informacji określonych w art. 55 od przedsiębiorstw zależnych instytucji kredytowej lub finansowej spółki holdingowej, które nie są objęte zakresem nadzoru skonsolidowanego. W takim przypadku stosuje się procedury przekazywania i weryfikowania tych informacji określone w tym artykule.

Artykuł 53

Właściwe władze odpowiedzialne za wykonywanie nadzoru skonsolidowanego

1. Gdy przedsiębiorstwo dominujące jest instytucją kredytową, nadzór skonsolidowany wykonywany jest przez właściwe władze, które udzieliły temu przedsiębiorstwu zezwolenia na mocy art. 4.

2. Gdy przedsiębiorstwem dominującym instytucji kredytowej jest finansowa spółka holdingowa, nadzór skonsolidowany wykonywany jest przez właściwe władze, które udzieliły zezwolenia tej instytucji kredytowej na mocy art. 4.

Jednakże w przypadku, gdy przedsiębiorstwem dominującym instytucji kredytowych, które uzyskały zezwolenie w dwóch lub więcej Państwach Członkowskich, jest ta sama finansowa spółka holdingowa, nadzór skonsolidowany wykonywany jest przez właściwe władze właściwe dla instytucji kredytowej posiadającej zezwolenie przyznane w tym Państwie Członkowskim, w którym utworzona została finansowa spółka holdingowa.

Jeżeli w Państwie Członkowskim, w którym utworzona została finansowa spółka holdingowa, nie udzielono zezwolenia żadnej instytucji kredytowej od niej zależnej, właściwe władze zainteresowanych Państw Członkowskich (w tym Państwa Członkowskiego, w którym utworzona została finansowa spółka holdingowa) dążą do osiągnięcia porozumienia, określającego, które

spośród nich wykonują nadzór skonsolidowany. W razie braku takiego porozumienia nadzór skonsolidowany wykonywany jest przez te właściwe władze, które udzieliły zezwolenia instytucji kredytowej o najwyższej sumie bilansowej; w przypadku gdy sumy te są równe, nadzór skonsolidowany wykonywany jest przez właściwe władze, które pierwsze udzieliły zezwolenia określonego w art. 4.

3. Zainteresowane właściwe władze mogą na mocy wspólnego porozumienia odstąpić od zasad ustanowionych w ust. 2 akapit pierwszy i drugi.

4. Porozumienia określone w ust. 2 akapit trzeci oraz w ust. 3 ustanawiają procedury współpracy i przekazywania informacji, które umożliwią osiągnięcie celów nadzoru na zasadzie skonsolidowanej.

5. W przypadku gdy w Państwie Członkowskim istnieje więcej niż jedna właściwa władza sprawująca nadzór nad instytucjami kredytowymi i instytucjami finansowymi, to Państwo Członkowskie podejmie niezbędne środki w celu koordynacji działań tych władz.

Artykuł 54

Forma i zakres konsolidacji

1. Właściwe władze odpowiedzialne za wykonywanie nadzoru skonsolidowanego muszą do celów nadzoru wymagać konsolidacji metodą pełną wszystkich instytucji kredytowych i instytucji finansowych będących przedsiębiorstwami zależnymi w stosunku do przedsiębiorstwa dominującego.

Jednakże można określić konsolidację proporcjonalną w przypadku, gdy w opinii właściwych władz odpowiedzialność przedsiębiorstwa dominującego posiadającego udział w kapitale jest ograniczona do tego udziału ze względu na odpowiedzialność innych akcjonariuszy lub udziałowców, których wypłacalność nie budzi zastrzeżeń. Odpowiedzialność innych akcjonariuszy i udziałowców musi zostać wyraźnie określona, jeśli to konieczne, na podstawie formalnych zobowiązań przez nich podpisanych.

2. Właściwe władze odpowiedzialne za wykonywanie nadzoru skonsolidowanego muszą w tym celu wymagać konsolidacji proporcjonalnej udziałów kapitałowych w instytucjach kredytowych i finansowych zarządzanych przez przedsiębiorstwo objęte konsolidacją razem z jednym lub większą liczbą przedsiębiorstw nie objętych konsolidacją, wówczas gdy odpowiedzialność tych przedsiębiorstw jest ograniczona do posiadanego przez nie udziału w kapitale.

3. W przypadku udziałów kapitałowych lub powiązań kapitałowych innych niż określone w ust. 1 i 2 właściwe władze ustalają,

czy należy przeprowadzić konsolidację i w jaki sposób. Mogą one zezwolić lub wymagać, w szczególności, stosowania metody praw własności. Jednakże, stosowanie tej metody nie oznacza objęcia tych przedsiębiorstw nadzorem skonsolidowanym.

4. Bez uszczerbku dla ust. 1, 2 i 3 w następujących przypadkach właściwe władze ustalają, czy należy przeprowadzić konsolidację i w jaki sposób:

- gdy w opinii właściwych władz instytucja kredytowa wywiera znaczny wpływ na jedną lub więcej instytucji kredytowych lub instytucji finansowych, jednak nie posiada udziałów kapitałowych w tych instytucjach lub innych powiązań kapitałowych z nimi,
- gdy dwiema lub więcej instytucjami kredytowymi lub instytucjami finansowymi kierują te same osoby, a sytuacja ta nie wynika z umowy lub z przepisów aktów założycielskich bądź umów spółki,
- gdy dwie lub więcej instytucji kredytowych lub instytucji finansowych posiada organy administracyjne, zarządzające lub nadzorcze, w których te same osoby stanowią większość.

Właściwe władze mogą zezwolić, w szczególności, na stosowanie metody przewidzianej w art. 12 dyrektywy 83/349/EWG lub wymagać jej stosowania. Stosowanie tej metody nie oznacza jednakże objęcia danych przedsiębiorstw nadzorem skonsolidowanym.

5. Gdy nadzór skonsolidowany wymagany jest na podstawie art. 52 ust. 1 i 2, przedsiębiorstwa pomocniczych usług bankowych objęte są konsolidacją w przypadkach i zgodnie z metodami ustanowionymi w ust. 1–4 niniejszego artykułu.

Artykuł 55

Informacje przedkładane przez spółki holdingowe o profilu mieszanym oraz przedsiębiorstwa zależne tych spółek

1. Do czasu dalszej koordynacji metod konsolidacji Państwa Członkowskie zapewniają, że w przypadku gdy przedsiębiorstwo dominujące jednej lub więcej instytucji kredytowych jest spółką holdingową o profilu mieszanym, właściwe władze odpowiedzialne za udzielenie zezwolenia tym instytucjom kredytowym i nadzór nad nimi żądają od nich, zwracając się do spółki holdingowej i jej przedsiębiorstw zależnych bezpośrednio lub za pośrednictwem zależnych instytucji kredytowych, przedstawienia wszelkich informacji niezbędnych do wykonywania nadzoru nad zależnymi instytucjami kredytowymi.

2. Państwa Członkowskie zapewniają, że ich właściwe władze mają możliwość przeprowadzania inspekcji na miejscu w celu

zweryfikowania informacji otrzymanych od spółek holdingowych o profilu mieszanym i od ich przedsiębiorstw zależnych lub możliwość zlecenia takich weryfikacji inspektorom zewnętrznym. Jeżeli spółka holdingowa o profilu mieszanym lub jedno z jej przedsiębiorstw zależnych jest zakładem ubezpieczeń, można również zastosować procedurę przewidzianą w art. 56 ust. 4. Jeżeli spółka holdingowa o profilu mieszanym lub jedno z jej przedsiębiorstw zależnych umiejscowione są w Państwie Członkowskim innym niż to, w którym umiejscowiony jest przedsiębiorstwo zależne będące instytucją kredytową, inspekcje na miejscu należy przeprowadzać zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 56 ust. 7.

Artykuł 56

Środki ułatwiające stosowanie nadzoru skonsolidowanego

1. Państwa Członkowskie podejmują niezbędne kroki w celu zapewnienia, że nie istnieją żadne przeszkody prawne uniemożliwiające przedsiębiorstwom objętym zakresem nadzoru skonsolidowanego spółkom holdingowym o profilu mieszanym i ich przedsiębiorstwom zależnym oraz przedsiębiorstwom zależnym określonym w art. 52 ust. 10 wzajemną wymianę wszelkich informacji, które miałyby znaczenie do celów sprawowania nadzoru zgodnie z art. 52–55 i niniejszym artykułem.

2. Gdy przedsiębiorstwo dominujące i którekolwiek z jego przedsiębiorstw zależnych będących instytucjami kredytowymi mają siedziby w różnych Państwach Członkowskich, właściwe władze każdego Państwa Członkowskiego przekazują sobie wszystkie stosowne informacje umożliwiające lub ułatwiające wykonywanie nadzoru skonsolidowanego.

W przypadku gdy właściwe władze Państwa Członkowskiego, w którym umiejscowione jest przedsiębiorstwo dominujące, same nie wykonują nadzoru skonsolidowanego na podstawie art. 53, mogą one zostać poproszone przez właściwe władze odpowiedzialne za wykonywanie takiego nadzoru o wystąpienie do przedsiębiorstwa dominującego o wszelkie informacje mające znaczenie dla celów nadzoru skonsolidowanego oraz przekazanie ich tym władzom.

3. Państwa Członkowskie upoważniają swoje właściwe władze do wymiany informacji określonych w ust. 2 pod warunkiem, że w przypadku finansowych spółek holdingowych, instytucji finansowych lub przedsiębiorstw pomocniczych usług bankowych, zbieranie lub posiadanie informacji w żaden sposób nie oznacza, że od właściwych władz wymaga się pełnienia roli nadzorczej w stosunku do tych instytucji lub przedsiębiorstw jako przedsiębiorstw indywidualnych.

Podobnie Państwa Członkowskie upoważniają swoje właściwe władze do wymiany informacji określonych w art. 55 pod warunkiem, że zbieranie lub posiadanie informacji w żaden sposób nie oznacza, że właściwe władze odgrywają rolę nadzorczą w stosunku do spółki holdingowej o profilu mieszanym i tych z jej

przedsiębiorstw zależnych, które nie są instytucjami kredytowymi, lub w stosunku do przedsiębiorstw zależnych objętych zakresem art. 52 ust. 10.

4. Gdy instytucja kredytowa, finansowa spółka holdingowa lub spółka holdingowa o profilu mieszanym kontroluje jedno lub więcej przedsiębiorstw zależnych będących zakładami ubezpieczeń lub inne przedsiębiorstwo świadczące usługi inwestycyjne i objęte wymogiem uzyskania zezwolenia, właściwe władze i władze, którym powierzono publiczne zadanie nadzorowania zakładów ubezpieczeń lub innych przedsiębiorstw świadczących usługi inwestycyjne, ściśle ze sobą współpracują. Bez uszczerbku dla ich odpowiednich obowiązków, władze te przekazują sobie informacje mogące uprościć ich zadania i umożliwić nadzór nad działalnością i ogólną sytuacją finansową nadzorowanych przez nie przedsiębiorstw.

5. Informacje uzyskane w ramach skonsolidowanego nadzoru, w szczególności wszelka wymiana informacji między właściwymi władzami przewidziana w niniejszej dyrektywie, podlegają obowiązkowi dochowania tajemnicy zawodowej zgodnie z definicją określoną w art. 30.

6. Właściwe władze odpowiedzialne za nadzór skonsolidowany sporządzają wykazy finansowych spółek holdingowych określonych w art. 52 ust. 2. Wykazy te przekazywane są właściwym władzom pozostałych Państw Członkowskich oraz Komisji.

7. W przypadku gdy stosując niniejszą dyrektywę właściwe władze danego Państwa Członkowskiego w szczególnych przypadkach pragną sprawdzić informacje dotyczące instytucji kredytowej, finansowej spółki holdingowej, instytucji finansowej, przedsiębiorstwa pomocniczych usług bankowych, spółki holdingowej o profilu mieszanym, przedsiębiorstwa zależnego określonego w art. 52 ust. 10 lub przedsiębiorstwa zależnego określonego w art. 52 ust. 10, mających siedzibę w innym Państwie Członkowskim, muszą o przeprowadzenie takiej weryfikacji zwrócić się do właściwych władz tego Państwa Członkowskiego. Władze otrzymujące taki wniosek muszą go uwzględnić w ramach swoich kompetencji, przeprowadzając weryfikację we własnym zakresie lub umożliwiając jej przeprowadzenie przez władze składające wniosek bądź też umożliwiając jej przeprowadzenie przez biegłego rewidenta lub eksperta.

8. Bez uszczerbku dla przepisów ich prawa karnego, Państwa Członkowskie zapewniają możliwość nakładania kar lub podejmowania środków mających na celu usunięcie stwierdzonych naruszeń przepisów lub przyczyn takich naruszeń w stosunku do finansowych spółek holdingowych i spółek holdingowych o profilu mieszanym, lub osób efektywnie nimi zarządzających, które naruszają przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne przyjęte w celu wykonania art. 52–55 oraz niniejszego artykułu. W niektórych przypadkach środki takie mogą wymagać interwencji sądów. Właściwe władze ściśle ze sobą współpracują, aby zapewnić, że wyżej wspomniane kary lub środki przynoszą pożądane skutki, szczególnie w przypadku, gdy zarząd lub główna jednostka organizacyjna finansowej spółki holdingowej lub spółki holdingowej o profilu mieszanym nie mieści się w siedzibie zarządu tej spółki.

TYTUŁ VI

KOMITET DORADCZY DS. BANKOWOŚCI

Artykuł 57

Skład i zadania Komitetu Doradczego ds. Bankowości

1. Przy Komisji ustanawia się Komitet Doradczy ds. Bankowości właściwych władz Państw Członkowskich.

2. Zadaniem Komitetu Doradczego ds. Bankowości jest świadczenie pomocy Komisji w zapewnieniu właściwego wykonania niniejszej dyrektywy. Ponadto Komitet wykonuje inne zadania określone w niniejszej dyrektywie i pomaga Komisji w przygotowywaniu nowych projektów dla Rady, dotyczących dalszej koordynacji w sferze instytucji kredytowych.

3. Komitet Doradczy ds. Bankowości nie zajmuje się konkretnymi problemami poszczególnych instytucji kredytowych.

4. Komitet Doradczy ds. Bankowości składa się z nie więcej niż trzech przedstawicieli każdego Państwa Członkowskiego oraz Komisji. Tym przedstawicielom mogą od czasu do czasu towarzyszyć doradcy, pod warunkiem uprzedniej zgody Komitetu. Komitet może również zaprosić do uczestnictwa w posiedzeniach osoby o odpowiednich kwalifikacjach i ekspertów. Komisja zapewnia obsługę Komitetu w postaci sekretariatu.

5. Komitet Doradczy ds. Bankowości uchwała swój regulamin i wybiera przewodniczącego spośród przedstawicieli Państw Członkowskich. Komitet zbiera się w regularnych odstępach czasu oraz w każdym przypadku, gdy sytuacja tego wymaga. Komisja może wystąpić do Komitetu o zwołanie posiedzenia w trybie nagłym, o ile uzna, że sytuacja tego wymaga.

6. Jeśli Komitet Doradczy ds. Bankowości nie postanowi inaczej, jego obrady i ich wyniki są poufne.

Artykuł 58

Badanie wymogów w zakresie uzyskania zezwolenia

Komitet Doradczy ds. Bankowości bada treść nadaną przez właściwe władze wymogom wymienionym w art. 5 ust. 1 i art. 6

ust. 1 oraz wszelkim innym wymogom stosowanym przez Państwa Członkowskie oraz informacjom, które muszą być ujęte w programie działalności, a gdy sytuacja tego wymaga, kieruje do Komisji sugestie w celu uzyskania bardziej szczegółowej koordynacji.

Artykuł 59

Wskaźniki obserwacyjne

1. Do czasu dalszej koordynacji do celów obserwacji i w razie potrzeby dla uzupełnienia współczynników przez siebie już stosowanych właściwe władze ustalają wskaźniki relacji między różnymi pozycjami aktywów i/lub pasywów instytucji kredytowych w celu monitorowania ich wypłacalności i płynności oraz określają inne środki, które mogą służyć zapewnieniu ochrony oszczędności.

W tym celu Komitet Doradczy ds. Bankowości ustala zawartość różnych składników wskaźników obserwacyjnych wskazanych w akapicie pierwszym oraz określa metodę ich wyliczania.

W stosownych przypadkach Komitet Doradczy ds. Bankowości kieruje się wynikami konsultacji technicznych przeprowadzonych między władzami nadzorującymi kategorie określonych instytucji.

2. Wskaźniki obserwacyjne ustalone na mocy ust. 1 wyliczane są przynajmniej raz na sześć miesięcy.

3. Komitet Doradczy ds. Bankowości bada wyniki analiz przeprowadzonych przez władze nadzorcze określone w ust. 1 akapit trzeci na podstawie wyliczeń określonych w ust. 2.

4. Komitet Doradczy ds. Bankowości kieruje do Komisji sugestie zmierzające do koordynacji współczynników stosowanych w Państwach Członkowskich.

TYTUŁ VII

UPRAWNIENIA WYKONAWCZE

Artykuł 60

Dostosowania techniczne

1. Bez uszczerbku dla przepisów w zakresie funduszy własnych sprawozdania określonego w art. 34 ust. 3 akapit drugi, dostosowania techniczne w następujących dziedzinach przyjmuje się zgodnie z trybem postępowania określonym w ust. 2:

- objaśnianie definicji w celu uwzględnienia nowych zjawisk na rynkach finansowych przy stosowaniu niniejszej dyrektywy,
- objaśnianie definicji w celu zapewnienia jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy we Wspólnocie,
- dostosowywanie terminologii i formułowanie definicji stosownie do kolejnych aktów dotyczących instytucji kredytowych i spraw pokrewnych,
- definicja „Strefy A” w art. 1 ust. 14,
- definicja „banków rozwoju wielostronnego” w art. 1 ust. 19,
- zmiana kwoty kapitału założycielskiego określonego w art. 5, aby uwzględnić nowe zjawiska natury gospodarczej i pieniężnej,
- rozszerzanie wykazu określonego w art. 18 i 19 i zamieszczonego w załączniku I lub dostosowanie terminologii stosowanej w tym wykazie do nowych zjawisk zachodzących na rynkach finansowych,

- określanie obszarów, w których właściwe władze mają obowiązek wymiany informacji wymienionych w art. 28,
- zmiana definicji aktywów wymienionych w art. 43, aby uwzględnić nowe zjawiska na rynkach finansowych,
- wykaz i klasyfikacja pozycji pozabilansowych w załącznikach II i IV oraz zasady traktowania tych pozycji określonych w art. 42, 43 i 44 oraz w załączniku III,
- czasowe obniżanie minimalnego poziomu współczynnika określonego w art. 47 lub wag ryzyka określonych w art. 43, aby uwzględnić pewne okoliczności szczególne,
- objaśnianie wyłączeń przewidzianych w art. 49 ust. 5–10.

2. Komisję wspiera Komitet.

W przypadku gdy dokonuje się odwołania do niniejszego ustępu, stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów art. 8 tej decyzji.

Okres określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

Komitet uchwała swój regulamin.

TYTUŁ VIII

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

ROZDZIAŁ 1

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE

Artykuł 61

Przepisy przejściowe dotyczące art. 36

Dania może zezwolić swoim hipotecznym instytucjom kredytowym utworzonym przed dniem 1 stycznia 1990 r. w formie spół-

dzielni lub funduszy, a przekształconym w spółki akcyjne, aby nadal zaliczały do funduszy własnych zobowiązania solidarne członków spółdzielni lub kredytobiorców określonych w art. 36 ust. 1, przy czym należności od tych kredytobiorców traktuje się tak samo jak wyżej wymienione zobowiązania solidarne, pod warunkiem że przestrzegane są następujące limity:

- a) podstawę obliczania tej części zobowiązań solidarnych kredytobiorców, która zakwalifikowana jest do funduszy własnych, stanowi suma pozycji określonych w art. 34 ust. 2 pkt 1 i 2, pomniejszona o pozycje określone w art. 34 ust. 2 pkt 9, 10 i 11;
- b) podstawa obliczania obowiązująca w dniu 1 stycznia 1991 r. lub, w przypadku przekształcenia danej instytucji w terminie

późniejszym, w dniu tego przekształcenia, stanowi maksymalną podstawę obliczenia. Podstawa obliczenia nigdy nie może przewyższać tej maksymalnej podstawy;

- c) od dnia 1 stycznia 1997 r. maksymalną podstawę obliczenia obniża się o kwotę połowy wpływów z każdej nowej emisji kapitału w rozumieniu definicji określonej w art. 34 ust. 2 pkt 1, która przeprowadzana jest po tej dacie;
- d) maksymalna kwota zobowiązań solidarnych kredytobiorców zaliczona do funduszy własnych nie może nigdy przewyższać:

50 % w 1991 r. i 1992 r.

45 % w 1993 r. i 1994 r.

40 % w 1995 r. i 1996 r.

35 % w 1997 r.

30 % w 1998 r.

20 % w 1999 r.

10 % w 2000 r., oraz

0 % po dniu 1 stycznia 2001 r., podstawy obliczania.

EUR oraz 5 % funduszy własnych instytucji kredytowej nieruchomości podlega wycenie co trzy lata przez jednego rzeczoznawcę;

- b) 50 % rynkowej wartości nieruchomości lub 60 % wartości bankowo-hipotecznej, wybierając wartość niższą, w tych Państwach Członkowskich, które przepisami ustawowymi lub wykonawczymi ustanowiły rygorystyczne kryteria obliczania wartości bankowo-hipotecznej.

Wartość bankowo-hipoteczna oznacza wartość nieruchomości ustaloną przez rzeczoznawcę, który dokonuje rozsądnej oceny przyszłych możliwości zbycia nieruchomości przy uwzględnieniu tych cech nieruchomości, które są możliwe do utrzymania w dłuższym okresie, warunków rynkowych normalnych i lokalnych, obecnego wykorzystania nieruchomości oraz stosownych alternatywnych sposobów jej wykorzystania. Przy określaniu wartości bankowo-hipotecznej nie są brane pod uwagę elementy spekulacyjne. Wartość bankowo-hipoteczną należy udokumentować w sposób przejrzysty i jasny.

Przynajmniej co trzy lata, a także każdorazowo, gdy nastąpi spadek wartości rynkowych przewyższający 10 %, należy dokonać ponownej oceny wartości bankowo — hipotecznej, w szczególności zasadniczych założeń dotyczących rozwoju danego rynku.

Artykuł 62

Przepisy przejściowe dotyczące art. 43

1. Do dnia 31 grudnia 2006 r. właściwe władze Państw Członkowskich mogą upoważnić swoje instytucje kredytowe do stosowania wagi ryzyka 50 % w stosunku do kredytów w pełni i całkowicie zabezpieczonych w stopniu zadowalającym dla tych władz hipotekami ustanowionymi na budynkach biurowych lub wielofunkcyjnych nieruchomościach handlowo-usługowych położonych na terytorium tych Państw Członkowskich, które zezwalają na stosowanie tej wagi ryzyka 50 % pod następującymi warunkami:

- i) waga ryzyka 50 % stosuje się do tej części kredytu, która nie przekracza limitu obliczonego zgodnie z lit. a) lub b):

- a) 50 % rynkowej wartości danej nieruchomości.

Rynkowa wartość nieruchomości musi być obliczona przez dwóch niezależnych rzeczoznawców dokonujących niezależnej wyceny w chwili udzielania kredytu. Podstawą udzielenia kredytu musi być niższa z dwóch wyliczonych wartości.

Nieruchomość podlega ponownej wycenie przeprowadzanej przez jednego rzeczoznawcę przynajmniej raz do roku. W przypadku kredytów nieprzekraczających 1 mln

Zarówno w lit. a), jak i b) termin „wartość rynkowa” oznacza cenę, za którą nieruchomość może być sprzedana na podstawie umowy cywilnej zawartej między chętnym sprzedawcą a niezależnym nabywcą w dniu wyceny, przy założeniu, że zamiar sprzedaży został podany do publicznej wiadomości na rynku, że warunki rynkowe pozwalają na uporządkowany tryb sprzedaży, że dla negocjacji w sprawie sprzedaży przewidziany jest czas normalny dla nieruchomości tego rodzaju;

- ii) waga ryzyka 100 % stosuje się do tej części kredytu, która przekracza limity wymienione w ppkt i);
- iii) nieruchomość musi być użytkowana lub oddana w najem przez właściciela.

Akapit pierwszy nie stanowi przeszkody dla właściwych władz Państwa Członkowskiego, które stosuje na swoim terytorium wyższą wagę ryzyka w dopuszczeniu, zgodnie z powyższymi warunkami wagi ryzyka 50 % w stosunku do tych rodzajów kredytów na terytorium tych Państw Członkowskich, które dopuszczają wagę ryzyka 50 %.

Właściwe władze Państw Członkowskich mogą zezwolić swoim instytucjom kredytowym na stosowanie wagi ryzyka 50 % w stosunku do kredytów niespłaconych do dnia 21 lipca 2000 r., pod warunkiem spełnienia warunków wymienionych w niniejszym

ustępie. W takim przypadku nieruchomości wycenia się zgodnie z kryteriami wyceny określonymi powyżej, nie później niż do dnia 21 lipca 2003 r.

Kredyty udzielone przed dniem 31 grudnia 2006 r. objęte są wagą ryzyka 50 % aż do terminu ich zapadalności, o ile instytucja kredytowa zobowiązana jest do przestrzegania warunków umowy.

Do dnia 31 grudnia 2006 r. właściwe władze Państw Członkowskich mogą upoważnić swoje instytucje kredytowe do stosowania wagi ryzyka 50 % również w stosunku do kredytów w pełni i całkowicie zabezpieczonych w stopniu zadowalającym dla tych władz akcjami fińskich przedsiębiorstw budownictwa mieszkaniowego działających na mocy fińskiej ustawy o przedsiębiorstwach mieszkaniowych z 1991 r. lub późniejszych równoważnych aktów prawnych, pod warunkiem spełnienia warunków określonych w niniejszym ustępie.

Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o korzystaniu przez nie z niniejszego ustępu.

2. Państwa Członkowskie mogą stosować wagę ryzyka 50 % w stosunku do transakcji leasingu nieruchomości zawartych przed dniem 31 grudnia 2006 r., które dotyczą nieruchomości przeznaczonych na cele gospodarcze w tym państwie, w którym znajduje się siedziba zarządu, a uregulowane są przepisami ustawowymi, według których leasingodawca zachowuje pełny tytuł własności do nieruchomości będącej przedmiotem transakcji, dopóki leasingobiorca nie zrealizuje posiadanej opcji zakupu. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o korzystaniu przez nie z przepisów niniejszego ustępu.

3. Artykuł 43 ust. 3 nie ma wpływu na uznawanie przez właściwe władze zawartych dwustronnych umów kompensowania przez odnowienie w odniesieniu do:

- Belgii, przed dniem 23 kwietnia 1996 r.,
- Danii, przed dniem 1 czerwca 1996 r.,
- Niemiec, przed dniem 30 października 1996 r.,
- Grecji, przed dniem 27 marca 1997 r.,
- Hiszpanii, przed dniem 7 stycznia 1997 r.,
- Francji, przed dniem 30 maja 1996 r.,
- Irlandii, przed dniem 27 czerwca 1996 r.,
- Włoch, przed dniem 30 lipca 1996 r.,
- Luksemburga, przed dniem 29 maja 1996 r.,
- Niemiec, przed dniem 1 lipca 1996 r.,
- Austrii, przed dniem 30 grudnia 1996 r.,
- Portugalii, przed dniem 15 stycznia 1997 r.,
- Finlandii, przed dniem 21 sierpnia 1996 r.,
- Szwecji, przed dniem 1 czerwca 1996 r.,
- Zjednoczonego Królestwa, przed dniem 30 kwietnia 1996 r.

Artykuł 63

Przepisy przejściowe dotyczące art. 47

1. Instytucja kredytowa, która w terminie do dnia 1 stycznia 1991 r. nie osiągnęła minimalnego współczynnika na poziomie 8 %, określonego w art. 47 ust. 1, musi stopniowo, kolejnymi etapami, zbliżyć się do tego poziomu. Do czasu osiągnięcia tego celu instytucja nie może pozwolić na ponowne obniżenie się współczynnika. Jakikolwiek fluktuacje współczynnika powinny mieć charakter tymczasowy, przy czym należy powiadomić właściwe władze o przyczynach takiej fluktuacji.

2. Przez okres nie dłuższy niż pięć lat od dnia 1 stycznia 1993 r. Państwa Członkowskie mogą nadawać wagę ryzyka 10 % obligacjom określonym w art. 22 ust. 4 dyrektywy Rady 85/611/EWG i mogą utrzymywać taką wagę dla instytucji kredytowych wówczas, gdy i jeśli uznają to za niezbędne dla uniknięcia poważnych zakłóceń działania rynków tych państw. Takie wyjątki zgłasza się Komisji.

3. Przez okres nie dłuższy niż siedem lat od dnia 1 stycznia 1993 r. art. 47 ust. 1 nie ma zastosowania do Banku Rolnego Grecji. Jednakże, bank ten musi zbliżyć się do poziomu określonego w art. 47 ust. 1 kolejnymi etapami, zgodnie z metodą opisaną w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 64

Przepisy przejściowe dotyczące art. 49

1. Jeśli w dniu 5 lutego 1993 r. instytucja kredytowa już posiadała ryzyko lub zaangażowania przewyższające limit zaangażowań lub łączny limit zaangażowań ustanowiony w art. 49, odpowiednie władze wymagają od tej instytucji podjęcia działań w celu obniżenia tego ryzyka lub kredytów do poziomu limitów ustanowionych w art. 49.

2. Proces obniżania tego zaangażowania lub zaangażowań do poziomu obowiązujących limitów jest opracowany, przyjęty, wykonany i przeprowadzony do końca w ciągu okresu uznanego przez odpowiednie władze za zgodny z zasadami bezpiecznego zarządzania i uczciwej konkurencji. Właściwe władze powiadamiają Komisję i Komitet Doradczy ds. Bankowości o przyjętym harmonogramie ogólnego procesu.

3. Instytucja kredytowa nie może podjąć żadnych działań powodujących przekroczenie przez zaangażowania określone w ust. 1 wysokości z dnia 5 lutego 1993 r.

4. Okres stosowany zgodnie z ust. 2 wygasa nie później niż do dnia 31 grudnia 2001 r. Zaangażowania o dłuższym terminie zapadalności, w przypadku których instytucja kredytowa jest obowiązana do przestrzegania warunków umownych, mogą trwać nadal do terminu ich zapadalności.

5. Do dnia 31 grudnia 1998 r. Państwa Członkowskie mogą podwyższyć limit ustanowiony w art. 49 ust. 1 do 40 % oraz limit ustanowiony w art. 49 ust. 2 do 30 %. W takich przypadkach, z zastrzeżeniem ust. 1–4 ostateczny termin dla obniżenia zaangażowań istniejących na koniec tego okresu do poziomu limitów ustanowionych w art. 49 upływa dnia 31 grudnia 2001 r.

6. Jedynie w przypadku instytucji kredytowych, których fundusze własne nie przekraczają 7 mln EUR Państwa Członkowskie mogą przedłużyć o pięć lat limity czasowe ustanowione w ust. 5. Państwa Członkowskie korzystające z możliwości przewidzianej w niniejszym ustępie podejmują środki, aby zapobiec zniekształceniom konkurencji i powiadamiają o nich Komisję i Komitet Doradczy ds. Bankowości.

7. W przypadkach określonych w ust. 5 i 6 ryzyko można uznać za koncentrację, jeśli jego wartość stanowi co najmniej 15 % funduszy własnych.

8. Do dnia 31 grudnia 2001 r. Państwa Członkowskie mogą ustalić, że zgłoszenia w zakresie wysokiego ryzyka przedkładane są przynajmniej dwa razy do roku, zamiast z częstotliwością określoną w art. 48 ust. 2 tiret drugie.

9. Państwa Członkowskie mogą w całości lub w części wyłączyć stosowanie art. 49 ust. 1, 2 i 3 zaangażowania instytucji kredytowych w postaci kredytów hipotecznych określonych w art. 62 ust. 1, udzielonych przed dniem 1 stycznia 2002 r. oraz transakcji leasingu nieruchomości określonych w art. 62 ust. 2, zawartych przed dniem 1 stycznia 2002 r., przy czym w obu przypadkach wyłączenie stosuje się do 50 % wartości danej nieruchomości.

Podobne zasady stosuje się do kredytów zabezpieczonych w stopniu zadowalającym dla właściwych władz akcjami fińskich przedsiębiorstw budownictwa mieszkaniowego działających na mocy fińskiej ustawy o przedsiębiorstwach mieszkaniowych z 1991 r. lub późniejszych równoważnych aktów prawnych, które to kredyty są podobne do kredytów hipotecznych określonych w akapicie pierwszym.

Artykuł 65

Przepisy przejściowe dotyczące art. 51

Instytucje kredytowe, które w dniu 1 stycznia 1993 r. przekraczały limity ustanowione w art. 51 ust. 1 i 2, mają obowiązek dostosowania się do nich do dnia 1 stycznia 2003 r.

ROZDZIAŁ 2

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 66

Powiadamianie Komisji

Państwa Członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 67

Dyrektywy uchylone

1. Uchyla się dyrektywy 73/183/EWG, 77/780/EWG, 89/299/EWG, 89/646/EWG, 89/647/EWG, 92/30/EWG i 92/121/EWG, zmienione dyrektywami wymienionymi w części A załącznika V, bez uszczerbku dla zobowiązań Państw Członkowskich dotyczących harmonogramu transpozycji wspomnianych dyrektyw wymienionego w części B załącznika V.

2. Odniesienia do dyrektyw, które utraciły moc, traktowane są jak odniesienia do niniejszej dyrektywy i odczytywane są zgodnie z tabelą zgodności w załączniku VI.

Artykuł 68

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 69

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich. Sporządzono w Brukseli, dnia 20 marca 2000 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

N. FONTAINE

Przewodniczący

W imieniu Rady

J. GAMA

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

WYKAZ RODZAJÓW DZIAŁALNOŚCI PODLEGAJĄCYCH WZAJEMNEMU UZNAWANIU

1. Przyjmowanie od ludności depozytów i innych środków podlegających zwrotowi
2. Udzielanie kredytów ⁽¹⁾
3. Leasing finansowy
4. Usługi transferu środków pieniężnych
5. Emisja i administrowanie środkami płatności (np. kartami kredytowymi, czekami podróżnymi, czekami bankierskimi)
6. Gwarancje i zobowiązania
7. Obrót na własny rachunek lub na rachunek klienta:
 - a) instrumentami rynku pieniężnego (czekami, weksłami, certyfikatami depozytowymi itp.)
 - b) dewizami
 - c) opcjami i terminowymi umowami na instrumenty finansowe typu „futures”
 - d) instrumentami stopy procentowej i wymiany walutowej
 - e) zbywalnymi papierami wartościowymi
8. Uczestniczenie w emisji papierów wartościowych i świadczenie usług związanych z taką emisją
9. Doradztwo dla przedsiębiorstw gospodarczych w zakresie struktury kapitałowej, strategii przemysłowej i kwestii z nimi związanych, jak również doradztwo i usługi dotyczące łączenia się oraz nabywania przedsiębiorstw gospodarczych
10. Pośrednictwo na rynku pieniężnym
11. Zarządzanie portfelem i doradztwo inwestycyjne
12. Przechowywanie i administrowanie papierami wartościowymi
13. Usługi w zakresie opiniowania kredytobiorców
14. Przechowywanie w sejfach

⁽¹⁾ W tym między innymi:

- kredyt konsumencki,
- kredyt hipoteczny,
- faktoring z regresem lub bez,
- finansowanie transakcji handlowych (w tym forfaiting).

ZAŁĄCZNIK II

KLASYFIKACJA POZYCJI POZABILANSOWYCH

Pozycje pełnego ryzyka

- Gwarancje mające charakter substytutu kredytu,
- Akcepty,
- Poręczenia wekslowe, gdy na wekslu nie jest podpisana inna instytucja kredytowa,
- Transakcje z prawem regresu,
- Akredytywy zabezpieczające mające charakter substytutu kredytu,
- Rzeczywiste terminowe transakcje zakupu aktywów,
- Depozyty termin/termin,
- Niespłacona część nie w pełni pokrytych akcji i papierów wartościowych,
- Inne pozycje obciążone pełnym ryzykiem.

Pozycje średniego ryzyka

- Akredytywy dokumentowe otwarte i potwierdzone (patrz także: pozycje umiarkowanego ryzyka),
- Gwarancje jakości odsprzedawanych aktywów i gwarancje zapłaty odszkodowania (w tym gwarancje przetargowe, gwarancje dobrego wykonania umowy, gwarancje zapłaty cła i gwarancje zapłaty podatku) oraz inne gwarancje niemające charakteru substytutu kredytu,
- Umowy sprzedaży aktywów z prawem odkupu w rozumieniu art. 12 ust. 3 i 5 dyrektywy 86/635/EWG,
- Akredytywy zabezpieczające nie mające charakteru substytutu kredytu,
- Niewykorzystane zobowiązania kredytowe (zobowiązania udzielenia kredytu, zakupu papierów wartościowych, udzielenia gwarancji lub udzielenia akceptu) z pierwotnym terminem zapadalności powyżej jednego roku,
- Odnawialne gwarancje emisji weksli krótkoterminowych (NIF) i średnioterminowych (RUF),
- Inne pozycje obciążone średnim ryzykiem.

Pozycje umiarkowanego ryzyka

- Akredytywy dokumentowe, przy których wysyłka towaru stanowi zabezpieczenie akredytywy, oraz inne instrumenty, które wygasają z chwilą realizacji transakcji będącej ich podstawą,
- Inne pozycje obciążone umiarkowanym ryzykiem.

Pozycje niskiego ryzyka

- Niewykorzystane zobowiązania kredytowe (zobowiązania udzielenia kredytu, zakupu papierów wartościowych, udzielenia gwarancji lub udzielenia akceptu) z pierwotnym terminem zapadalności do jednego roku, które można bezwarunkowo wypowiedzieć w każdej chwili bez uprzedzenia,
- Inne pozycje obciążone niskim ryzykiem.

Państwa Członkowskie zobowiązują się powiadomić Komisję, gdy tylko udzielą zgody na zaliczenie nowej operacji pozabilansowej do pozycji w tiret ostatnim każdej kategorii ryzyka. Takie operacje zostaną ostatecznie zaklasyfikowane do odpowiedniej kategorii po podjęciu decyzji zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 60.

ZAŁĄCZNIK III

TRAKTOWANIE POZYCJI POZABILANSOWYCH

1. WYBÓR METODY

Za zgodą właściwych władz instytucje kredytowe mogą wybrać jedną z niżej przedstawionych metod pomiaru ryzyka związanego z transakcjami wymienionymi w pkt 1 i 2 załącznika IV. Instytucje kredytowe, które muszą stosować się do art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/6/EWG⁽¹⁾, muszą stosować niżej przedstawioną metodę 1. Dla pomiaru ryzyka obciążającego umowy wymienione w pkt 3 załącznika IV wszystkie instytucje kredytowe muszą stosować niżej przedstawioną metodę 1.

2. METODY

Metoda 1: Wycena według „bieżącej wartości rynkowej”

Czynność a): umowom przypisuje się ich bieżącą wartość rynkową (umowy wycenia się według wartości rynkowej), aby określić aktualny koszt odtworzenia wszystkich umów o dodatniej dla danej instytucji wartości.

Czynność b): aby określić wysokość potencjalnego zaangażowania narażonego na ryzyko kredytowe w przyszłości⁽¹⁾, referencyjne kwoty kapitału lub wartości bazowe mnoży się przez następujące wskaźniki procentowe:

TABELA 1^(a) ^(b)

Rzeczywisty termin płatności ^(c)	Umowy stopy procentowej	Umowy wymiany walutowej i złota	Umowy dotyczące akcji	Umowy dotyczące metali szlachetnych oprócz złota	Umowy dotyczące towarów innych niż metale szlachetne
Do jednego roku	0 %	1 %	6 %	7 %	10 %
Powyżej jednego roku, jednak mniej niż pięć lat	0,5 %	5 %	8 %	7 %	12 %
Powyżej pięciu lat	1,5 %	7,5 %	10 %	8 %	15 %

^(a) Umowy, które nie mieszczą się w żadnej z pięciu kategorii przedstawionych w powyższej tabeli, należy traktować jako umowy dotyczące towarów innych niż metale szlachetne.

^(b) Dla umów z wielokrotną wymianą kwoty kapitału wskaźniki procentowe mnoży się przez liczbę płatności pozostałych do realizacji zgodnie z umową.

^(c) Dla umów, które są tak skonstruowane, aby rozliczyć aktualne ryzyko po określonych terminach płatności, bądź też takich, które ulegają przeszacowaniu w taki sposób, że wartość rynkowa umowy jest równa zero w określonych terminach, rzeczywisty termin płatności jest równy okresowi pozostającemu do najbliższego terminu przeszacowania. W przypadku umów stopy procentowej, które spełniają powyższe kryteria, a rzeczywisty termin płatności wynosi ponad rok, wskaźnik procentowy nie może być mniejszy niż 0,5 %.

Do celów określenia wysokości potencjalnego zaangażowania w przyszłości zgodnie z czynnością b), właściwe władze mogą zezwolić instytucjom kredytowym na stosowanie, do dnia 31 grudnia 2006 r., następujących wskaźników procentowych zamiast tych, określonych w tabeli 1 pod warunkiem jednak, że instytucje te muszą zastosować procedurę określoną w art. 11 dyrektywy 93/6/EWG dla umów określonych w pkt 3 lit. b) i c) załącznika IV:

TABELA 1 a

Rzeczywisty termin płatności	Metale szlachetne (oprócz złota)	Metale nieszlachetne	Produkty rolne (nietrwałe)	Inne, w tym surowce energetyczne
Do jednego roku	2 %	2,5 %	3 %	4 %
Powyżej jednego roku, jednak mniej niż pięć lat	5 %	4 %	5 %	6 %
Powyżej pięciu lat	7,5 %	8 %	9 %	10 %

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/6/EWG z dnia 15 marca 1993 r. w sprawie adekwatności kapitałowej przedsiębiorstw inwestycyjnych i instytucji kredytowych (Dz.U. L 141 z 11.6.1993, str. 1). Dyrektywa zmieniona dyrektywą 98/33/WE (Dz.U. L 204 z 21.7.1998, str. 29).

⁽²⁾ Z wyjątkiem jednolutowych transakcji zamiany stopy procentowej „stopa zmienna na stopę zmienną”, w przypadku których wyliczane będą jedynie aktualne koszty odtworzenia umów.

Czynność c): sumę aktualnego kosztu odtworzenia umów i potencjalnego zaangażowania narażonego na ryzyko kredytowe w przyszłości mnoży się przez wagi ryzyka przypisane danym kontrahentom w art. 43.

Metoda 2: „Pierwotna wartość zaangażowania”

Czynność a): referencyjną kwotę kapitału każdego instrumentu mnoży się przez niżej przedstawione wskaźniki procentowe:

TABELA 2

Pierwotny termin płatności ⁽¹⁾	Umowy stopy procentowej	Umowy wymiany walutowej i złota
Do jednego roku	0,5 %	2 %
Od jednego roku do dwóch lat	1 %	5 %
Dodatek za każdy następny rok	1 %	3 %

⁽¹⁾ W przypadku umów stopy procentowej instytucje kredytowe, za zgodą właściwych władz, mogą stosować termin płatności bądź pierwotny, bądź rzeczywisty.

Czynność b): wyliczone w powyższy sposób pierwotne ryzyko mnoży się przez wagi ryzyka przypisane danym kontrahentom w art. 43.

Dla stosowania metody 1 i 2 właściwe władze muszą upewnić się, że ustalona kwota referencyjna stanowi właściwy miernik ryzyka obciążającego daną umowę. Jeżeli na przykład umowa przewiduje zwielokrotnienie przepływów środków pieniężnych, kwota referencyjna musi być odpowiednio skorygowana, aby uwzględnić efekt tego zwielokrotnienia na profil ryzyka tego umowy.

3. UMOWY KOMPENSOWANIA (KOMPENSOWANIE POPRZEZ ODNOWIENIE ZOBOWIĄZAŃ, INNE UMOWY KOMPENSOWANIA)

a) Rodzaje kompensowania, które mogą być uznane przez właściwe władze

Do celów pkt 3 niniejszego załącznika „kontrahent” oznacza jakikolwiek przedsiębiorstwo (w tym osobę fizyczną) uprawnione do zawierania umów kompensowania.

Właściwe władze mogą uznać za ograniczające ryzyko jedynie następujące rodzaje kompensowania umownego:

- i) dwustronne umowy kompensowania przez odnowienie zobowiązań zawarte między instytucją kredytową i kontrahentem, zgodnie z którymi wzajemne należności i zobowiązania stron zostają automatycznie połączone w taki sposób, że każdorazowo przy odnowieniu zobowiązań określona zostaje pojedyncza kwota netto, a zatem powstaje nowa, pojedyncza umowa prawnie obowiązująca, która unieważnia umowy poprzednie;
- ii) inne umowy dwustronne zawarte między instytucją kredytową i kontrahentem.

b) Warunki uznawania umów

Właściwe władze mogą uznać kompensowanie umowne za ograniczające ryzyko jedynie wówczas, gdy spełnione zostały następujące warunki:

- i) instytucja kredytowa posiada zawartą z kontrahentem umowę kompensowania, która tworzy pojedyncze zobowiązanie prawne obejmujące wszystkie transakcje podlegające kompensowaniu i powoduje, że w przypadku niewykonania zobowiązań przez kontrahenta wskutek jego niewywiązania się z warunków umowy, upadłości, likwidacji lub innych okoliczności o podobnym charakterze kwota należna instytucji kredytowej lub wymagalna od niej stanowić będzie jedynie sumę netto wartości dodatnich i ujemnych poszczególnych transakcji objętych kompensowaniem, wycenionych według ich bieżącej wartości rynkowej;

ii) instytucja kredytowa udostępniła właściwym władzom pisemne opinie prawne wraz z uzasadnieniem świadczące o tym, że w przypadku zakwestionowania umowy na drodze sądowej właściwe sądy i władze administracyjne uznałyby w okolicznościach wyżej opisanych w pkt i), że na podstawie:

- przepisów prawa właściwego dla siedziby kontrahenta, a także, jeśli kontrahentem tym jest oddział zagraniczny danego przedsiębiorstwa, stosownie do prawa właściwego dla miejsca, w którym znajduje się ten oddział,
- przepisów prawa, któremu podlegają poszczególne transakcje objęte kompensowaniem,
- przepisów prawa, któremu podlegają wszelkie umowy lub umowy niezbędne do wykonania kompensowania umownego,

należności i zobowiązania instytucji kredytowej ograniczają się do sumy netto opisanej w pkt i);

(iii) instytucja kredytowa musi mieć procedury zapewniające monitorowanie mocy prawnej kompensowania umownego w świetle możliwych zmian w odpowiednich przepisach prawnych.

Właściwe władze muszą upewnić się, jeśli to konieczne po konsultacji z zainteresowanymi właściwymi władzami, że kompensowanie umowne zachowuje skuteczną moc prawną stosownie do prawa obowiązującego na każdym z odpowiednich obszarów właściwości sądowej. Jeśli którekolwiek z właściwych władz nie są co do tego przekonane, umowa kompensowania nie zostanie uznana za ograniczającą ryzyko w stosunku do któregośkolwiek z kontrahentów.

Właściwe władze mogą przyjąć opinie prawne wraz z uzasadnieniem, sporządzone dla poszczególnych rodzajów kompensowania umownego.

Nie może być uznana za ograniczającą ryzyko żadna umowa zawierająca postanowienie zezwalające kontrahentowi, który wywiązał się ze swoich zobowiązań umownych, na dokonanie jedynie ograniczonych płatności lub żadnych płatności na rzecz majątku pozostałego po stronie, która nie wykonała swoich zobowiązań umownych, nawet wówczas, gdy strona ta jest wierzycielem netto (klauzula jednostronnego odstąpienia od umowy).

Właściwe władze mogą uznać za ograniczające ryzyko umowy kompensowania dotyczące umów wymiany walutowej z pierwotnym terminem płatności nie dłuższym niż 14 dni kalendarzowych, wystawionych umów opcyjnych lub podobnych operacji pozabilansowych, do których przepisy niniejszego załącznika nie mają zastosowania, gdyż transakcje te obciążone są jedynie minimalnym ryzykiem kredytowym bądź też w ogóle nie są obciążone takim ryzykiem. Jeśli objęcie tych transakcji inną umową kompensowania mogłoby w zależności od dodatniej lub ujemnej wartości rynkowej tych transakcji spowodować zwiększenie lub zmniejszenie wymogów kapitałowych, właściwe władze muszą zobowiązać podległą im instytucję kredytową do konsekwentnego stosowania określonego podejścia.

c) Skutki uznawania umów

i) Umowy kompensowania poprzez odnowienie zobowiązań

Ważeniu mogą podlegać pojedyncze kwoty netto wynikające z odnowienia zobowiązań, a nie odpowiednie kwoty brutto. Zatem przy stosowaniu metody 1:

- bieżący koszt odtworzenia określony w ramach czynności a), oraz
- referencyjne kwoty kapitału lub wartości bazowe określone w ramach czynności b)

można ustalić z uwzględnieniem zawartej umowy kompensowania poprzez odnowienie zobowiązań. Przy stosowaniu metody 2 referencyjną wartość kapitału określoną w ramach czynności a) można wyliczyć z uwzględnieniem umowy kompensowania poprzez odnowienie zobowiązań; obowiązują wskaźniki procentowe podane w tabeli 2.

ii) Inne umowy kompensowania

Przy stosowaniu metody 1:

- w ramach czynności a) bieżący koszt odtworzenia umów objętych umową kompensowania można określić przy uwzględnieniu faktycznego, hipotetycznego kosztu odtworzenia netto wynikającego z umowy; w przypadku gdy kompensowanie rodzi zobowiązanie netto instytucji kredytowej wyliczającej koszt odtworzenia netto, aktualny koszt odtworzenia umów zostaje określony jako „0”,

- w ramach czynności b) wysokość potencjalnego zaangażowania narażonego na ryzyko kredytowe w przyszłości z tytułu wszystkich umów objętych umową kompensowania można obniżyć zgodnie z następującym równaniem:

$$PCE_{red} = 0,4 * PCE_{gross} + 0,6 * NGR * PCE_{gross}$$

gdzie:

PCE_{red} = obniżona wysokość potencjalnego zaangażowania narażonego na ryzyko kredytowe w przyszłości z tytułu wszystkich umów z danym kontrahentem, objętych prawnie obowiązującą umową kompensowania dwustronnego,

PCE_{gross} = suma potencjalnych zaangażowań narażonych na ryzyko kredytowe w przyszłości z tytułu wszystkich umów z danym kontrahentem, objętych prawnie obowiązującą umową kompensowania dwustronnego, wyliczonych poprzez pomnożenie referencyjnych kwot kapitału tych umów przez wskaźniki procentowe wymienione w tabeli 1,

NGR = „wskaźnik netto/brutto”, który według uznania właściwych władz może stanowić albo:

- i) w wyniku wyliczenia indywidualnego: iloraz kosztu odtworzenia netto wszystkich umów objętych prawnie obowiązującą umową kompensowania dwustronnego zawartą z danym kontrahentem (licznik) oraz kosztu odtworzenia brutto wszystkich umów objętych prawnie obowiązującą umową kompensowania dwustronnego z tymże kontrahentem (mianownik), albo
- ii) w wyniku wyliczenia łącznego: iloraz sumy kosztów odtworzenia netto określonych w ujęciu dwustronnym dla wszystkich kontrahentów z uwzględnieniem umów objętych prawnie obowiązującymi umowami kompensowania (licznik) podzielonej przez koszt odtworzenia brutto wszystkich umów objętych prawnie obowiązującymi umowami kompensowania (mianownik).

Jeśli Państwa Członkowskie zezwalają instytucjom kredytowym na wybór metody, wybraną metodę stosuje się w sposób konsekwentny.

Przy wyliczaniu potencjalnego zaangażowania narażonego na ryzyko kredytowe w przyszłości zgodnie z powyższym wzorem umowy doskonale dopasowane objęte umową kompensowania można uwzględnić jako pojedynczą umowę z referencyjną kwotą kapitału o równowartości wpływów netto. Umowy doskonale dopasowane stanowią terminowe umowy wymiany walutowej lub inne umowy podobne, dla których referencyjna kwota kapitału stanowi równowartość przepływów środków pieniężnych, o ile rozliczenie tych przepływów przypada na tę samą datę waluty i nastąpi w całości lub częściowo w tej samej walucie.

Przy stosowaniu metody 2 w ramach czynności a):

- umowy doskonale dopasowane objęte umową kompensowania można uwzględnić jako pojedynczą umowę z referencyjną kwotą kapitału o równowartości wpływów netto; referencyjne kwoty kapitału mnoży się przez wskaźniki procentowe wymienione w tabeli 2,
- wskaźniki procentowe mające zastosowanie do wszelkich innych umów objętych umową kompensowania można pomniejszyć zgodnie z tabelą 3:

TABELA 3

Pierwotny termin płatności ⁽¹⁾	Umowy stopy procentowej	Umowy wymiany walutowej
Do jednego roku	0,35 %	1,50 %
Od jednego roku do dwóch lat	0,75 %	3,75 %
Dodatek za każdy następny rok	0,75 %	2,25 %

⁽¹⁾ W przypadku umów stopy procentowej instytucje kredytowe, za zgodą właściwych władz, mogą stosować termin płatności bądź pierwotny, bądź rzeczywisty.

ZAŁĄCZNIK IV

RODZAJE POZYCJI POZABILANSOWYCH

1. **Umowy stopy procentowej:**

- a) jednowalutowe transakcje swapowe na stopach procentowych;
- b) transakcje zamiany stopy bazowej;
- c) terminowe umowy stopy procentowej;
- d) terminowe umowy na stopy procentowe typu „futures”;
- e) zakupione opcje stopy procentowej;
- f) inne umowy o podobnym charakterze.

2. **Umowy wymiany walutowej i umowy dotyczące złota:**

- a) transakcje zamiany walutowo-procentowe;
- b) terminowe umowy walutowe;
- c) terminowe umowy giełdowe na waluty typu „futures”;
- d) zakupione opcje walutowe;
- e) inne umowy o podobnym charakterze;
- f) umowy dotyczące złota o charakterze podobnym do lit. a)–e).

3. **Umowy podobne do wymienionych w pkt 1 lit. a)–e) oraz 2 lit. a)–d), a dotyczące innych aktywów bazowych lub indeksów, dotyczące:**

- a) akcji;
 - b) metali szlachetnych oprócz złota;
 - c) towarów innych niż metale szlachetne;
 - d) inne umowy o podobnym charakterze.
-

ZAŁĄCZNIK V

CZĘŚĆ A

DYREKTYWY UCHYLONE WRAZ Z ICH PÓŹNIEJSZYMI ZMIANAMI**(określone w art. 67)**

Dyrektywa Rady 73/183/EWG

Dyrektywa Rady 77/780/EWG

Dyrektywa Rady 85/345/EWG

Dyrektywa Rady 86/137/EWG

Dyrektywa Rady 86/524/EWG

Dyrektywa Rady 89/646/EWG

Dyrektywa 95/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady

tylko art. 1 tiret pierwsze, art. 2 ust. 1 tiret pierwsze i ust. 2 tiret pierwsze, art. 3 ust. 2, art. 4 ust. 2, 3, 4
w nawiązaniu do dyrektywy 77/780/EWG i ust. 6 oraz art. 5 tiret pierwsze

Dyrektywa Rady 96/13/WE

Dyrektywa 98/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady

Dyrektywa Rady 89/299/EWG

Dyrektywa Rady 91/633/EWG

Dyrektywa Rady 92/16/EWG

Dyrektywa Rady 92/30/EWG

Dyrektywa Rady 89/646/EWG

Dyrektywa Rady 92/30/EWG

Dyrektywa 95/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady

tylko art. 1 tiret pierwsze

Dyrektywa Rady 89/647/EWG

Dyrektywa Rady 91/31/EWG

Dyrektywa Rady 92/30/EWG

Dyrektywa Komisji 94/7/WE

Dyrektywa Komisji 95/15/WE

Dyrektywa Komisji 95/67/WE

Dyrektywa 96/10/WE Parlamentu Europejskiego i Rady

Dyrektywa 98/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady

Dyrektywa 98/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (art. 2)

Dyrektywa Rady 92/30/EWG

Dyrektywa Rady 92/121/EWG

CZĘŚĆ B

TERMINY WYKONANIA

(określone w art. 67)

Dyrektywa		Termin wdrożenia
73/183/EWG (Dz.U. L 194 z 16.7.1973, str. 1)		2.1.1975 r. ⁽¹⁾
77/780/EWG (Dz.U. L 322 z 17.12.1977, str. 30)		15.12.1979 r.
85/345/EWG (Dz.U. L 183 z 16.7.1985, str. 19)		15.7.1985 r.
86/137/EWG (Dz.U. L 106 z 23.4.1986, str. 35)		—
86/524/EWG (Dz.U. L 309 z 4.11.1986, str. 15)		31.12.1986 r.
89/299/EWG (Dz.U. L 124 z 5.5.1989, str. 16)		1.1.1993 r.
89/646/EWG (Dz.U. L 386 z 30.12.1989, str. 1)	art. 6 ust. 2	1.1.1990 r.
	inne przepisy	1.1.1993 r.
89/647/EWG (Dz.U. L 386 z 30.12.1989, str. 14)		1.1.1991 r.
91/31/EWG (Dz.U. L 17 z 23.1.1991 r., str. 20)		31.3.1991 r.
91/633/EWG (Dz.U. L 339 z 11.12.1991, str. 16)		31.12.1992 r.
92/16/EWG (Dz.U. L 75 z 31.3.1992, str. 48)		31.12.1992 r.
92/30/EWG (Dz.U. L 110 z 28.4.1992, str. 52)		31.12.1992 r.
92/121/EWG (Dz.U. L 29 z 5.2.1993, str. 1)		31.12.1993 r.
94/7/WE (Dz.U. L 89 z 6.4.1994, str. 17)		25.11.1994 r.
95/15/WE (Dz.U. L 125 z 8.6.1995, str. 23)		30.9.1995 r.
95/26/WE (Dz.U. L 168 z 18.7.1995, str. 7)		18.7.1996 r.
95/67/WE (Dz.U. L 314 z 28.12.1995, str. 72)		1.7.1996 r.
96/10/WE (Dz.U. L 85 z 3.4.1996, str. 17)		30.6.1996 r.
96/13/WE (Dz.U. L 66 z 16.3.1996, str. 15)		15.4.1996 r.
98/32/WE (Dz.U. L 204 z 21.7.1998, str. 26)		21.7.2000 r.
98/33/WE (Dz.U. L 204 z 21.7.1998, str. 29)		21.7.2000 r.

⁽¹⁾ Jednak jeśli chodzi o zniesienie ograniczeń odnoszących się do art. 3 ust. 2 lit. g), to Niemcy miały pozwolenie na odroczenie wykonania aż do dnia 2 lipca 1977 r. (patrz: art. 8 akapit drugi dyrektywy 73/183/EWG).

Załącznik VI

Tabela zgodności

Niniejsza dyrektywa	Dyrektywa 77/780/EWG	Dyrektywa 89/299/EWG	Dyrektywa 89/646/EWG	Dyrektywa 89/647/EWG	Dyrektywa 92/30/EWG	Dyrektywa 92/121/EWG	Dyrektywa 96/10/WE
art. 1 ust. 1	art. 1 tiret pierwsze				art. 1 tiret pierwsze	art. 1 lit. a)	
art. 1 ust. 2	art. 1 tiret drugie						
art. 1 ust. 3			art. 1 ust. 3				
art. 1 ust. 4–8			art. 1 ust. 5–9				
art. 1 ust. 9					art. 1 tiret szóste		
art. 1 ust. 10 i 11			art. 1 ust. 10 i 11				
art. 1 ust. 12			art. 1 ust. 12		art. 1 tiret siódme	art. 1 lit. c)	
art. 1 ust. 13			art. 1 ust. 13		art. 1 tiret ósme	art. 1 lit. d)	
art. 1 ust. 14–17				art. 2 ust. 1 tiret drugie do piątego			
art. 1 ust. 18–20				art. 2 ust. 1 tiret szóste do ósmego			
art. 1 ust. 21–23					art. 1 tiret trzecie do piątego		
art. 1 ust. 24						art. 1 lit. h)	
art. 1 ust. 25						art. 1 lit. m)	
art. 1 ust. 26	art. 1 tiret piąte						
art. 1 ust. 27				art. 2 ust. 1 tiret dziewiąte			
art. 2 ust. 1	art. 2 ust. 1		art. 2 ust. 1	art. 1 ust. 1			
art. 2 ust. 2					art. 2		
art. 2 ust. 3	art. 2 ust. 2						

Niniejsza dyrektywa	Dyrektywa 77/780/EWG	Dyrektywa 89/299/EWG	Dyrektywa 89/646/EWG	Dyrektywa 89/647/EWG	Dyrektywa 92/30/EWG	Dyrektywa 92/121/EWG	Dyrektywa 96/10/WE
art. 2 ust. 4	art. 2 ust. 3						
art. 2 ust. 5 akapit pierwszy, drugi i trzeci	art. 2 ust. 4 lit. a)–c)						
art. 2 ust. 6			art. 2 ust. 3	art. 1 ust. 3		art. 2 ust. 2 lit. b)	
art. 3			art. 3				
art. 4	art. 3 ust. 1						
art. 5 ust. 1 akapit pierwszy	art. 3 ust. 2 akapit pierwszy		art. 4 ust. 1				
art. 5 ust. 1 akapit drugi	art. 10 ust. 1 akapit trzeci						
art. 5 ust. 2			art. 4 ust. 2 zdanie wstępne oraz lit. a)–c)				
art. 5 ust. 3–7			art. 10 ust. 1–5				
art. 6 ust. 1	art. 3 ust. 2 akapit pierwszy tiret trzecie i akapit drugi						
art. 6 ust. 2	art. 3 ust. 2 lit. a)						
art. 7 ust. 1 i 2			art. 1 ust. 10 akapit drugi oraz art. 5 ust. 1 i 2				
art. 7 ust. 3	art. 3 ust. 2 akapit trzeci, czwarty i piąty						
art. 8	art. 3 ust. 4						
art. 9	art. 3 ust. 3 lit. a)						
art. 10	art. 3 ust. 6						
art. 11	art. 3 ust. 7						
art. 12			art. 7				
art. 13			art. 6 ust. 1				

Niniejsza dyrektywa	Dyrektywa 77/780/EWG	Dyrektywa 89/299/EWG	Dyrektywa 89/646/EWG	Dyrektywa 89/647/EWG	Dyrektywa 92/30/EWG	Dyrektywa 92/121/EWG	Dyrektywa 96/10/WE
art. 14 ust. 1	art. 8 ust. 1						
art. 14 ust. 2	art. 8 ust. 5						
art. 15	art. 5						
art. 16 ust. 1–5			art. 11 ust. 1–5				
art. 16 ust. 6			art. 1 ust. 10 akapit drugi				
			art. 13 ust. 2				
art. 17			art. 18 ust. 1				
art. 18			art. 18 ust. 2				
art. 19			art. 19				
art. 20 ust. 1 do 6			art. 23 ust. 1				
art. 20 ust. 7			art. 20				
art. 21 ust. 1 i 2			art. 23 ust. 2				
art. 21 ust. 3			art. 21				
art. 22			art. 8				
art. 23 ust. 1			art. 9				
art. 23 ust. 2 do 7							
art. 24	art. 9				art. 8		
art. 25							
art. 26			art. 13 ust. 1 i 3				
art. 27			art. 14 ust. 2				
art. 28	art. 7 ust. 1						
art. 29			art. 15				
art. 30 ust. 1–5	art. 12 ust. 1–5						
art. 30 ust. 6	art. 12 ust. 5 lit. a)						
art. 30 ust. 7	art. 12 ust. 5 lit. b)						
art. 30 ust. 8	art. 12 ust. 6						
art. 30 ust. 9	art. 12 ust. 7						
art. 30 ust. 10	art. 12 ust. 8						

Niniejsza dyrektywa	Dyrektywa 77/780/EWG	Dyrektywa 89/299/EWG	Dyrektywa 89/646/EWG	Dyrektywa 89/647/EWG	Dyrektywa 92/30/EWG	Dyrektywa 92/121/EWG	Dyrektywa 96/10/WE
art. 31	art. 12a		art. 17				
art. 32							
art. 33	art. 13						
art. 34 ust. 1		art. 1 ust. 1					
art. 34 ust. 2–4		art. 2 ust. 1–3					
art. 35		art. 3					
art. 36		art. 4					
art. 37		art. 5					
art. 38		art. 6 ust. 1 i 4					
art. 39		art. 7		art. 3 ust. 1–4, 7 i 8			
art. 40				art. 4			
art. 41				art. 5			
art. 42				art. 6			
art. 43				art. 7			
art. 44				art. 8			
art. 45				art. 2 ust. 2			
art. 46				art. 10			
art. 47						art. 3	
art. 48						art. 4 ust. 1–7 lit. r) akapit pierwszy pierwsze zdanie oraz ust. 7 lit. s) do ust. 12	
art. 49						art. 5 ust. 1–3	
art. 50			art. 12 ust. 1–5				
art. 51 ust. 1–5			art. 12 ust. 8				
art. 51 ust. 6							
art. 52 ust. 1–7					art. 3 ust. 1–7		

Niniejsza dyrektywa	Dyrektywa 77/780/EWG	Dyrektywa 89/299/EWG	Dyrektywa 89/646/EWG	Dyrektywa 89/647/EWG	Dyrektywa 92/30/EWG	Dyrektywa 92/121/EWG	Dyrektywa 96/10/WE
art. 52 ust. 8 i 9				art. 3 ust. 5 i 6	art. 3 ust. 8 i 9	art. 5 ust. 4 i 5	
art. 52 ust. 10					art. 3 ust. 10		
art. 53					art. 4		
art. 54					art. 5		
art. 55					art. 6		
art. 56					art. 7		
art. 57	art. 11						
art. 58	art. 3 ust. 5						
art. 59	art. 6						
art. 60		art. 8	art. 22	art. 9		art. 7	
art. 61		art. 4a					
art. 62 ust. 1 i 2				art. 11 ust. 4 i 5			art. 2
art. 62 ust. 3				art. 11 ust. 1–3		art. 6 ust. 1–9	
art. 63							
art. 64							
art. 65			art. 12 ust. 7				
art. 66	art. 14 ust. 2	art. 9 ust. 2	art. 24 ust. 3	art. 12 ust. 2			
art. 67	–	–	–	–	–	–	–
art. 68	–	–	–	–	–	–	–
art. 69	–	–	–	–	–	–	–
załącznik I			załącznik				
załącznik II				załącznik I			
załącznik III				załącznik II			
załącznik IV				załącznik III			
załącznik V	–	–	–	–	–	–	–
załącznik VI	–	–	–	–	–	–	–